

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 77 / IV legislatura / Quart període

Dijous, 23 de desembre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 42

Quarta i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994 (Continuació.)

Departament de Justícia

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 576, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Oranich (IC), juntament amb les esmenes núms. 580 i 583 (p. 3957).

Esmena del G. Mixt (núm. 577, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Reguant (M) (p. 3959).

Esmena del G. Socialista (núm. 578, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Abelló i Alfonso (S), juntament amb l'esmena núm. 581 (p. 3961).

Torn a favor (esmena núm. 584): Sr. Oliart (S) (p. 3963).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 579, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Morera (S), juntament amb les esmenes núms. 582 i 585 (p. 3964).

SUMARI (2)

Torn en contra conjunt: *Sr. Orriols (CiU) (p. 3966).*

Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 580, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 576).

Esmena del G. Socialista (núm. 581, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 578).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 582, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 579).

Centre d'Iniciatives per a la Reinserció

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 583, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 576).

Esmena del G. Socialista (núm. 584, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 578).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 585, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 579).

Votació de les esmenes núms. 576 a 585: rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions (p. 3967).

Departament d'Indústria i Energia

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 586, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 590, 592 i 595 (p. 3967).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 587, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC), juntament amb les esmenes núms. 589 i 594 (p. 3968).

El Sr. Codina (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3970).

Torn a favor (esmenes núms. 596 i 597): Sr. Portabella (ERC) (p. 3970).

Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials

Esmena del G. Socialista (núm. 588, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Riera i Olivé (S), juntament amb les esmenes núms. 591 i 593 (p. 3971).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 589, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 587).

Laboratori General d'Assaigs i Investigacions

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 590, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 586).

Esmena del G. Socialista (núm. 591, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 588).

Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 592, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 586).

Esmena del G. Socialista (núm. 593, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 588).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 594, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 587).

Institut Català de l'Energia

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 595, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 586).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 596, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 587).

Eficiència Energètica, SA

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 597, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 587).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 586 i 587): Sr. Tomàs i Riba (CiU) (p. 3973).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 588 a 597): Sr. Esteve i Abad (CiU) (p. 3974).

Votació de les esmenes núms. 586 i 587: rebutjades per 10 vots a favor, 64 en contra i 18 abstencions (p. 3976).

Votació de les esmenes núms. 588 a 597: rebutjades per 26 vots a favor, 64 en contra i 2 abstencions (p. 3976).

Departament de Comerç, Consum i Turisme

Esmena del G. P. Popular (núm. 598, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Ros (P)*, juntament amb l'esmena núm. 601 (p. 3976).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 599, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 602 (p. 3978).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 600, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC)*, juntament amb l'esmena núm. 604 (p. 3980).

Institut Català del Consum

Esmena del G. P. Popular (núm. 601, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 598).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 602, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 599).

Esmena del G. Socialista (núm. 603, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Torrent (S)* (p. 3982).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 604, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 600).

Torn en contra conjunt: *Sra. Ruiz i Margalef (CiU)* (p. 3983).

Votació de les esmenes núms. 598, 599 i 600: *rebutjades per 14 vots a favor, 57 en contra i 20 absències* (p. 3984).

Votació de les esmenes núms. 601, 602 i 603: *rebutjades per 34 vots a favor, 57 en contra i cap absència* (p. 3984).

Sindicatura de Comptes

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 605, a la totalitat)

El president n'anuncia la retirada (p. 3984).

Departament de Benestar Social

Esmena del G. P. Popular (núm. 606, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Ariza (P)*, juntament amb les esmenes núms. 611 i 630 (p. 3984).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 607, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 613, 618, 624 i 627 (p. 3987).

Esmena del G. Mixt (núm. 608, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Reguant (M)* (p. 3987).

Esmena del G. Socialista (núm. 609, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Barenys (S)*, juntament amb l'esmena núm. 625 (p. 3989).

Torn a favor (esmenes núms. 612, 615, 616, 617, 619, 621, 622, 623 i 625): *Sr. Pérez de Tudela (S)* (p. 3991).

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i un minut i es reprèn a les quatre i deu minuts.

Torn a favor (esmena núm. 628): *Sr. Madueño (S)* (p. 3995).

Torn a favor (esmena núm. 632): *Sr. Oliart (S)* (p. 3996).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 610, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Bosch (ERC)*, juntament amb les esmenes núms. 614, 620, 626, 629 i 633 (p. 3997).

Institut Català d'Assistència i Serveis Socials. Generalitat

Esmena del G. P. Popular (núm. 611, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 606).

Esmena del G. Socialista (núm. 612, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 609).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 613, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 607).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 614, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 610).

Servei d'Atenció a Persones Disminuïdes

Esmena del G. Socialista (núm. 616, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 609).

Serveis Socials d'Atenció Primària

Esmena del G. Socialista (núm. 617, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 609).

ICASS - Seguretat Social

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 618, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 607).

Esmena del G. Socialista (núm. 619, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 609).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 620, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 610).

Servei d'Atenció a Persones Disminuïdes

Esmena del G. Socialista (núm. 621, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 609).

Servei d'Atenció a la Vellesa

Esmena del G. Socialista (núm. 622, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 609).

Serveis Socials d'Atenció Primària

Esmena del G. Socialista (núm. 623, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 609).

Institut Català del Voluntariat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 624, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 607).

Esmena del G. Socialista (núm. 625, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 609).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 626, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 610).

Entitat Autònoma de Jocs i Apostes

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 627, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 607).

Esmena del G. Socialista (núm. 628, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 609).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 629, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 610).

Administració, Promoció i Gestió, SA

Esmena del G. P. Popular (núm. 630, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 606).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 631, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 538).

Esmena del G. Socialista (núm. 632, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 609).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 633, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 610).

Torn en contra (esmenes núms. 627 a 633): *Sr. Codina (CiU)* (p. 4000).

Torn en contra (esmenes núms. 606 a 626): *Sr. Padrós (CiU)* (p. 4001).

Votació de les esmenes núms. 606 a 633: *rebutjades per 29 vots a favor, 63 en contra i cap absten-*
ció (p. 4005).

Despeses de diversos departaments

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 634, a la totalitat)

El president n'anuncia la retirada (p. 4005).

Departament de Medi Ambient

Esmena del G. P. Popular (núm. 635, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 4005).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 636, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 639 i 641* (p. 4005).

Esmena del G. Socialista (núm. 637, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Madueño (S), juntament amb l'esmena núm. 642* (p. 4007).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 638, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Portabella (ERC)* (p. 4010).

Junta de Sanejament

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 639, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 636).

Esmena del G. Socialista (núm. 640, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 539).

Junta de Residus

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 641, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 636).

Esmena del G. Socialista (núm. 642, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 637).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 635 a 638): *Sr. Serratusell (CiU)* (p. 4011).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 639 a 642): *Sr. Espadaler (CiU)* (p. 4014).

Votació de les esmenes núms. 635 a 642: *rebutjades per 31 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 4015).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1, el preàmbul, el títol, els títols i els annexos de la Llei: *aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions* (p. 4015).

Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei de cambres agràries (Reg. 11378) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 4015).

Esmena a la totalitat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Pueyo (ERC)*. *Tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 4017).

Torn en contra: *Sr. Parera (CiU)* (p. 4019).

Article 4

Esmena del G. P. Popular (núm. 2, de modificació)

La Sra. Arnalot n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 3, 4, 6, 8, 9, 10, 11, 13, 17, 20, 22, 24, 25, 27 i 35 (p. 4020).

Torn a favor (esmenes núms. 15, 16, 28, 29, 32 i 37): *Sra. Arnalot (P)* (p. 4020).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 3, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 5

Primer paràgraf

Esmena del G. P. Popular (núm. 4, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Lletra a)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 5, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Pueyo (ERC)*. *Tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 4021).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 2 a 4): *Sr. Parera (CiU)* (p. 4021).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 28, 29, 32 i 37): *Sr. Companys (CiU)* (p. 4022).

El Sr. Pueyo (ERC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4022).

Torn en contra (esmena núm. 5): *Sr. Parera (CiU)* (p. 4022).

Article 7

Apartat 2

Lletra a)

Esmena del G. P. Popular (núm. 6, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 7, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Vilalta i Oliva (S)*, *juntament amb les esmenes núms. 14, 19, 23, 30 i 38*. *Tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 4023).

El Sr. Companys (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4024).

Article 8

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 8, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Apartat 3

Esmenes del G. P. Popular (núms. 9 i 10, de modificació)

Retirades abans (esmena núm. 2).

Article 10

Esmena del G. P. Popular (núm. 11, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 11

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 12, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pueyo (ERC)*, juntament amb l'esmena núm. 18 (p. 4024).

Esmena del G. P. Popular (núm. 13, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Torn en contra: *Sr. Parera (CiU)* (p. 4025).

Apartat 2

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Apartat 4

Esmena del G. P. Popular (núm. 15, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 16, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 12

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 17, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 18, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 12).

Article 13

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 20, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 14

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 21, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pueyo (ERC)*, juntament amb l'esmena núm. 26. Tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 26 (p. 4025).

Torn en contra: *Sr. Parera (CiU)* (p. 4025).

Article 15

Primer paràgraf

Esmena del G. P. Popular (núm. 22, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Lletra f)

Esmena del G. Socialista (núm. 23, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Article 20

Apartat 1

Lletra b)

Esmena del G. P. Popular (núm. 24, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 25, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 24

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 26, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 21).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 27, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Disposicions addicionals

Primera

Apartat 1

Paràgraf tercer

Esmena del G. P. Popular (núm. 28, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Segona

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 29, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 30, de modificació i d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 31, d'addició)

Torn a favor: Sr. Pueyo (ERC), juntament amb l'esmena núm. 33 (p. 4025).

Torn en contra: Sr. Companys (CiU) (p. 4026).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 32, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 33, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 31).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 34, d'addició)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb l'esmena núm. 36. Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 4026).

El Sr. Companys (CiU) intervé per agraïments (p. 4028).

Esmena del G. P. Popular (núm. 35, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Disposició transitòria

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 36, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 34).

Esmena del G. P. Popular (núm. 37, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Addició de noves disposicions finals

Esmena del G. Socialista (núm. 38, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Votació de les esmenes núms. 28, 29, 32 i 37: rebutjades per 7 vots a favor, 60 en contra i 27 abstencions (p. 4028).

Votació de les esmenes núms. 31 i 33: rebutjades per 8 vots a favor, 60 en contra i 26 abstencions (p. 4028).

Votació de les esmenes núms. 5, 12, 18 i 21: rebutjades per 6 vots a favor, 60 en contra i 28 abstencions (p. 4028).

Text del Dictamen

Votació de l'article 11, les disposicions addicionals, la transitòria i la derogatòria: aprovats per 89 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 4028).

Votació dels articles 1 al 10, 13, i 16 al 24: aprovats per unanimitat (p. 4029).

SUMARI (8)

Votació dels articles 12, 14 i 15: *aprovats per 83 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions* (p. 4029).

Votació de l'exposició de motius, el títol i els títols de la Llei: *aprovats per unanimitat* (p. 4029).

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei pel qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya (Reg. 14362) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller d'Indústria i Energia* (p. 4029).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. Popular (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 4030).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Riera i Gassiot (IC)*, juntament amb les esmenes 7 i 20. *Alhora, anuncia la retirada de la núm. 8* (p. 4030).

Esmena del G. Socialista (núm. 3, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Ferran (S)* (p. 4032).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4033).

Votació de les esmenes núms. 1, 2 i 3: *rebutjades per 19 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions* (p. 4035).

El president fa avinent que hi ha una esmena tècnica a l'apartat 7 de l'article 6 (p. 4035).

Article 1

Addició de nous articles

Esmena del G. P. Popular (núm. 4, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P)*, juntament amb les esmenes núms. 4, 5, 12, 14, 15, 16, 17 i 19. *Alhora, anuncia el decaïment de la núm. 14* (p. 4035).

Article 2

Lletra a)

Esmena del G. P. Popular (núm. 5, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Lletra d)

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Ferran (S)*, juntament amb les esmenes núms. 10, 11, 13, 18 i 24 (p. 4036).

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 7, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 3

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 9, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC)*, juntament amb les esmenes núms. 21, 22 i 23. *Tot seguit anuncia la retirada de la núm. 9* (p. 4037).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4039).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 10, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 11, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Article 6

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 12, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 13, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. P. Popular (núm. 14, de supressió)

SUMARI (9)

Decaiguda abans (esmena núm. 4).

Esmenes del G. P. Popular (núms. 15 i 16, de modificació i d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 4).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 17, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. Socialista (núm. 18, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. Popular (núm. 19, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Addició de noves disposicions addicionals

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 20, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Disposició transitòria segona

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 21, 22 i 23, d'addició i de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 9).

Addició de noves disposicions finals

Esmena del G. Socialista (núm. 24, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

El Sr. Riera i Gassiot (IC) intervé per retirar l'esmena núm. 7 (p. 4039).

Votació de les esmenes núms. 4, 5, 12, 14, 16, 17 i 19: rebutjades per 17 vots a favor, 58 en contra i 6 abstencions (p. 4039).

Votació de l'esmena núm. 6: rebutjada per 18 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions (p. 4039).

Votació de l'esmena núms. 10: rebutjada per 19 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions (p. 4039).

Votació de l'esmena núm. 18: rebutjada per 18 vots a favor, 63 en contra i 6 abstencions (p. 4039).

Votació de l'esmena núm. 24: rebutjada per 18 vots a favor, 63 en contra i 6 abstencions (p. 4040).

Votació de l'esmena núm. 20: rebutjada per 24 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 4040).

Votació de l'esmena núm. 23: rebutjada per 7 vots a favor, 64 en contra i 16 abstencions (p. 4040).

Votació de les esmenes núms. 21 i 22: rebutjades per 8 vots a favor, 63 en contra i 16 abstencions (p. 4040).

Text del Dictamen

Votació dels articles 1, 4, 7 i 8, les disposicions addicionals, les transitòries primera, tercera i quarta i les disposicions finals: aprovats per unanimitat (p. 4040).

Votació de l'article 2 (llevat de la lletra d): aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions (p. 4040).

Votació de la lletra d de l'article 2: aprovada per 64 vots a favor, 16 en contra i 7 abstencions (p. 4040).

Votació de l'article 3: aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 4040).

Votació de l'article 5: aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions (p. 4040).

Votació dels apartats 2, 3, 4 i 7 de l'article 6: aprovats per 64 vots a favor, 16 en contra i 6 abstencions (p. 4041).

Votació dels apartats 5 i 6 de l'article 6: aprovats per 63 vots a favor, 17 en contra i 7 abstencions (p. 4041).

Votació de l'apartat 1 de l'article 6: aprovat per 65 vots a favor, 16 en contra i 6 abstencions (p. 4041).

Votació de la disposició transitòria segona: aprovada per 79 vots a favor, 5 en contra i 3 abstencions (p. 4041).

Votació de l'exposició de motius, el títol i els títols de la Llei: aprovat per unanimitat (p. 4041).

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Sida (Reg. 14596) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Benach (ERC) (p. 4041).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4042), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4042), Sra. Utgés (S) (p. 4043) i Sr. Padrós (CiU) (p. 4043).

Votació: aprovada per unanimitat (p. 4044).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el funcionament dels col·legis professionals (Reg. 14890) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Font (S) (p. 4044).*

Resposta: *conseller de Justícia (p. 4046).*

Rèplica: *Sr. Font (S) (p. 4048).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4048).*

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze de la nit i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 42.4

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vice-president primer, del vice-president segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994
(Continuació)

Entrem ara en el debat de les esmenes a la totalitat al Projecte de pressupost del Departament de Justícia. Esmena 576, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula la diputada senyora Magda Oranich.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president, i, si em permet, defensaria l'esmena que vostè ha dit més, també..., l'esmena 576, que és la que vostè ha dit, l'esmena 580 i l'esmena...

El Sr. PRESIDENT: 583.

La Sra. ORANICH: Molt bé; d'acord, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria agrair la presència del conseller de Justícia en aquest primer debat de pressupostos en què ell és conseller, i sempre és d'agrair, doncs, la seva presència en aquesta cambra. Voldria, d'una manera breu, defensar aquestes tres esmenes, donat que ja estem en un estat bastant avançat del debat de pressupostos i tenim tots plegats certes ganes d'acabar, donades, també, les properes festes de Nadal.

Hi han, però, una sèrie d'aspectes que, malgrat tot, des del nostre Grup no podem deixar d'esmentar en aquest debat. Hem presentat una esmena a la totalitat dels pressupostos de Justícia, així com també una esmena a la totalitat de dues institucions que formen part de la Conselleria de Justícia. Creiem que hi ha motius per presentar aquesta esmena a la totalitat, si bé, com vaig dir ja l'any passat, fer aquest debat i defensar també una esmena a la totalitat, això no vol dir, en absolut, que estiguem absolutament en contra, totalment en contra dels pressupostos que ens planteja la Conselleria de Justícia; en aquest cas, el Govern de la Generalitat.

En primer lloc, voldríem saludar –i començaríem, en tot cas, per quelcom bo–, voldríem saludar..., i que sabés el conseller que té absolutament el suport del nostre Grup en tot el tema de normalització lingüística. Hi ha un augment important en aquest tema –hi ha un augment important; l'any passat ho vàrem demanar–, i, per tant, creiem que això és interessant. Creiem que tot el que es fa en el camp de

normalització a la Justícia és poc, perquè sap molt bé el conseller –i moltes vegades així ho ha declarat i ho hem declarat tots els juristes– que justament és el lloc on està més retardada la implantació del català a casa nostra. Per tant, té tot el nostre suport en aquest camp; li demanaríem, realment, una insistència en el tema aquest, i saludem que hagi augmentat el pressupost.

Bé que direm –i insistiríem també en aquest tema– que tot el pressupost que puguem tenir per a normalització lingüística serà poc si al mateix temps no es modifica l'actual legislació o l'actual marc de la justícia a l'Estat espanyol. Voldria dir també que en l'anterior debat de pressupostos –el senyor conseller no hi era, l'honorable conseller, perquè encara no era honorable conseller, però sí que ja era jurista– vaig insistir, per part d'aquesta diputada, que és una idea que tinc –i que, evidentment, comparteix el meu Grup, i també li donaríem total suport– que, si no es modifica el sistema d'organització del poder judicial, és a dir, si no hi ha una descentralització o bé un poder judicial català, tots els esforços que fem en normalització a Justícia seran pocs. Per tant, sàpiga també el senyor conseller que en aquest tema estaríem al seu costat, a demanar el camp del poder judicial per a Catalunya, com també insistiríem en el tema que els traspassos de personal fossin urgents per a Catalunya. Perquè, sense aquests temes –ho repeteixo–, la normalització lingüística serà realment minsa, perquè massa sovint veiem com tenim despeses importants, i estudiant els pressupostos, com ho hem fet detingudament, veiem que es donen partides importants per als estudis de jutges, etcètera cosa que evidentment hi estem d'acord i demanaríem que l'any que ve, si no fossin ja uns pressupostos d'austeritat, encara poguéssim tenir-ne més, però molt sovint veiem com els nostres jutges, que se'ls ha pagat beques, que han après el català, són enviats fora de Catalunya, i, en canvi, aquí tenim personal que no sap el català. Per tant, poc podríem fer en aquest tema.

Hi han punts del pressupost –ja he dit aquests amb què estem d'acord–..., altres amb què no hi estem en absolut d'acord. I diríem que en aquest tema és possible que estiguem encara més en desacord del que estàvem l'any passat. No entenem per què hi han partides que han augmentat de manera important –podríem dir, fins i tot, de manera astronòmica– en el tema de lliure disposició de la Conselleria. En aquest tema no hi estem d'acord. No podem entendre com per a estudis de dret català –bé que estem d'acord que es facin– o hi han unes partides molts grans, en l'apartat 4, per a estudis, diferents estudis tècnics, etcètera, que no es detalla quins estudis puguin ser... Inicialment, quan ens va arribar el pressupost, la quantitat de milions era tan esfereïdora que vaig quedar absolutament astorada; per sort, després va venir la correcció d'errades, i, malgrat que era ja gros, almenys no era tan gros. Però entenem, fins i tot, quant a la lliure disposició –i aquesta és una manera d'entendre-ho– per al que són estudis i treballs tècnics i també altres, del tipus de subvencions a entitats, etcètera, que realment hi ha una distribució que no ens agrada; no ens agrada perquè

no es detalla aquí, i creiem també que, en un moment d'austeritat, aquest tema està, realment, massa dotat.

Cert és, i se'ns va dir en Comissió –i allà ens van ser acceptades algunes esmenes, cosa que sempre és d'agrair, sobretot en aquest Parlament, que és difícil que a l'oposició se li acceptin esmenes–..., però, malgrat tot, malgrat tot, se'ns va dir, per part de l'il·lustre diputat senyor Orriols, que, evidentment, sabien d'aquests estudis i d'aquest treball, que era tan important, perquè s'havia d'estudiar el dret català. Evidentment, hi estem d'acord, que s'estudiï el dret català. Creiem que encara hi ha molts estudis a fer. Hi han lleis que ja hem elaborat en aquest Parlament, i se n'han d'elaborar de noves. Entenem que el dret català, on tenim competències exclusives –i ara sembla, pel moment, que s'ha acabat, una mica, el perill dels recursos–, doncs, seria important perfeccionar-lo, modificar-lo, posar-lo al dia. Tant de bo que les manifestacions, també, que en aquest cas va fer l'honorable conseller quant a reforma del dret català, quant al tema de parelles de fet, etcètera, que fa tants anys que el nostre Grup defensa, fossin una realitat.

És trist també que, algunes de les lleis que hem elaborat –n'estic segura, i creguin-me que m'agradaria equivocarme–, les haurem de tornar a elaborar i les haurem de modificar, perquè no s'han fet amb el rigor necessari, ni, sobretot, amb el consens que hagués calgut per fer-les; perquè a les darreres lleis de dret civil català, que tenen una importància cabdal per al nostre país i per a la vida quotidiana de les persones, va haver-hi acord en els grups de l'oposició amb els ponents en base a quines lleis s'havien d'elaborar i com s'havia de fer. I el greu és... –pensin vostès i ho coneixen molt bé, il·lustres diputats i diputades–, no és que hi hagués un acord amb els quatre ponents de l'oposició, sinó que fins i tot hi havia un acord amb els cinc ponents, inclòs el del Grup de la majoria, que va haver de dimitir de ser ponent perquè no hi estava d'acord.

Molts d'aquests punts s'hauran de modificar, i demanem des d'aquí un consens per elaborar totes aquestes lleis, perquè en alguns punts no hi estàvem d'acord, des del punt de vista que creiem que Catalunya va enrere quant a les lleis més progressistes d'Europa, però també perquè alguns punts estan..., i jo estic segura que el conseller, que és un excellent jurista, si s'ho estudia –són lleis anteriors a la seva vinguda a la Conselleria, almenys entrades en el Parlament–, veurà com després, a la pràctica diària –i això ho sabem els diputats i diputades que almenys hem exercit durant molt anys en els tribunals–, no es podran aplicar.

Per tant, no m'estranya que s'hi dediqui un pressupost; no m'estranya que s'hi dediqui, perquè jo recordo també molt bé que en el debat d'aquesta llei l'il·lustre diputat senyor Cuatrecasas, quan se li va insistir que hi havien punts que no vèiem clars quant al proper exercici, punts tècnics, ens va dir que «això ja ho estudiarem, i, si no va bé, doncs, ja ho canviarem».

Bé, malgrat tot, insistim que creiem que la partida aquesta, sense detallar-ho més, és massa gran. Hi han molts estudis fets del dret català en aquest país; hi ha molts anys que

molts juristes l'han estudiat, i creiem, per tant, que, en ser el pressupost petit en d'altres temes, no s'hauria de donar a tots aquests temes de lliure disposició, com les subvencions que pot donar, etcètera, la Conselleria, uns imports tan alts.

Però això ens ve, sobretot, donat per un punt que creiem fonamental, i aquest potser també és un dels punts pels quals hem presentat una esmena a la totalitat a la Conselleria de Justícia, que és a les inversions en presons. Aquesta diputada no ha tingut cap mania quan ha donat suport, des d'aquesta tribuna i a fora, al director general d'Institucions Penitenciàries i Rehabilitació, és a dir, a la Conselleria de Justícia, quant a la seva política de tracte als presos, quant a la seva política..., les presons, de respecte de drets humans, d'enfrontament a jutges que van en contra d'aquests temes, i, per tant, se li segueix donant absolutament suport en aquest tema penitenciari, és a dir, de com es porta el tema de drets humans, en un tema molt difícil, que reconeixem –i ho vam dir també l'any passat– que és important que tinguem aquestes transferències, al cap i a la fi, de presons; són unes transferències molt difícils d'aplicar, que requereixen un pressupost molt alt i que és, a més, un pressupost absolutament desagraït en aquest tema, perquè a vegades la societat no ho valora. Per tant, i especialment a la persona del senyor Garcia Clavel, nosaltres, a la seva política, li seguirem donant suport en el que calgui donar-li.

Ara bé, quant a aquests pressupostos, que no hi hagi prevista una inversió important en construcció de nous centres penitenciaris, que la cosa hagi estat de la manera que se'ns ha presentat, no podem estar-hi en absolut d'acord. No podem estar-hi en absolut d'acord, i entenem que ningú que conegui el tema de presons hi pot estar, perquè, realment –se'n va parlar també a les esmenes addicionals al text articulat i en va parlar, concretament, algú molt conegedor del món penitenciari com és l'il·lustre diputat senyor Oliart–, podem admetre que la presó Model, concretament, d'aquí, de Barcelona, no es derrueixi, no es faci desaparèixer, podem entendre que no es faci desaparèixer la Trinitat –i recordo que ell ho va dir, també–; ara bé, que no es prevegi d'alguna manera la construcció de noves presons de manera immediata, creiem que això és molt greu. Aquesta és la part, segurament, segurament, més greu que hem vist a l'actual pressupost. Podem entendre –i jo ho he estudiat, conec el tema una mica, m'agradaria conèixer-lo més; ho he parlat també amb el director general d'Institucions Penitenciàries– que potser la Model no hagi de desaparèixer. És dubtós. Podria quedar potser com a presó absolutament preventiva, com a presó purament per als presos que vénen a judici. Però tots sabem que és una presó on la massificació fa impossible allò a què qualsevol declaració de drets humans, i la Constitució també, ens obliga, que és el tema de la rehabilitació.

Deien l'altre dia –i em sembla recordar que era l'il·lustre diputat senyor Escudé, com a portaveu de la majoria– que el senyor Oliart estava molt preocupat per la massificació de la Model, i evidentment ho està el senyor Oliart i ho està el mateix president de la Generalitat, el molt honorable senyor Jordi Pujol, perquè quan va anar a visitar la Model va que-

dar horroritzat de la massificació, i suposo que no dic res de nou, perquè ho sap el senyor conseller i ho sap qualsevol persona. Per tant, entenem que no es pot endarrerir. Suposo que se'm dirà que ja es farà un altre any, però la construcció de noves presons és urgent. Tenim temps de discutir si ha de desaparèixer o no la Model, ja han entrat en aquest Parlament importants estudis presentats sobre aquest tema, de com està ara o no està, però és que les noves models, i, a més, seguint el model que es va aprovar en aquest mateix Parlament, de construir no grans presons, sinó mòduls que no fossin tan grans, s'han de començar, i això és un tema que realment no es pot aturar. Perquè, al cap i a la fi, el tema que no es rehabilitin els presos és un tema que costa molt car a la societat, perquè a la llarga hi ha nous delinqüents, no es rehabilita, i no només és un atemptat als drets humans, sinó que és un atemptat a la mateixa societat. Per tant, aquest és un dels punts també fonamental, hi insisteixo.

Hem presentat també una esmena al Cire. En aquest sentit, voldríem dir que el pressupost entenem que no ha pujat prou, que el nombre de presos és bastant més important del que hi ha i que va augmentant, i que, per tant, també el pressupost hauria de ser bastant més alt del que ha sigut.

Vam presentar també una sèrie d'esmenes perquè creiem que hi havien una sèrie de punts que no estaven purament especificats. Hi ha un tema que també s'ha insistit sempre per part del nostre Grup, i per part d'aquesta diputada, de vegades, a la mateixa tribuna, que és el tema que entenem –i també li demanaria al senyor conseller– que hi hauria d'haver un pressupost per ajudar les víctimes dels delictes. Entenem que no està suficientment protegit el tema de la víctima: hi ha hagut últimament a la ciutat de Barcelona –i té molt a veure amb el tema de pressupostos–, hi havia, existia un centre d'ajuda a la víctima per part de l'Ajuntament de Barcelona que ha hagut de tancar per manca de pressupost, pels temes que siguin, i s'ha dit que aquesta competència corresponia a la Generalitat. Nosaltres demanaríem en l'actual pressupost, vam demanar, que s'obris una partida, o bé que, si no s'obre una partida, malgrat tot, entenem que s'hauria de dedicar un pressupost a aquest tema, perquè, evidentment, de la mateixa manera que insistim en el tema de presons i en els drets humans dels presos, insistim també en els drets de la víctima, que creiem que massa sovint s'obliden, i que la societat aquests sí que els entén i d'alguna manera els té molts clars.

Hi ha també altres punts en els quals no estaríem d'acord amb el pressupost, però jo, per acabar, insistiria en un punt fonamental, recurrent cada any aquí i recurrent en el nostre Grup, no només en tema pressupostos, sinó també en interpellacions i mocions, que és el tema dels dipòsits municipals de detinguts. No es preveu aquí una partida al respecte –ho havíem presentat–, no només de construcció de nous dipòsits, sinó de manteniment dels dipòsits de detinguts. Aquest és un tema fonamental per als ajuntaments. De vegades, quan a nivell d'Estat, i sobretot a nivell de Catalunya, també, els ajuntaments s'han plantejat de vegades deixar de prestar determinats serveis, què passaria si es plantegessin

de deixar els serveis aquests de dipòsits municipals? És un tema gravíssim, perquè pensem que és un tema de molta importància. Hi han detinguts a totes les ciutats caps de partit judicial de Catalunya, i els dipòsits municipals estan en unes condicions infrahumanes, de manera –ja ho vaig dir l'any passat, i ho repeteixo, perquè així se'ns diu a diari– que ni els jutges a vegades no s'atreveixen a empresonar detinguts, perquè no hi han condicions. Hi han dipòsits municipals de Catalunya... I aquí tenim molts alcaldes, tant de l'oposició com de la majoria, que en alguns llocs estan millor, en altres estan pitjor, això és evident, però que poden reconèixer aquest tema. Aquest entenem que és fonamental, l'ajuda als ajuntaments, o l'assumpció..., bé que la legislació no és clara, bé que la legislació segurament no aclareix; llavors, que es modifiqui la legislació: intervinguin, intervinguin el que s'hagi de modificar aquí, al Parlament de Catalunya, intervinguin a Madrid, en aquests moments que creuen que poden decidir, i tan de bo decidissin en aquest tema i decidissin per bé, que d'alguna manera se solucioni aquest problema, perquè afecta els ajuntaments i, per tant, tots els ciutadans, i d'alguna manera, doncs, s'ha de resoldre. S'ha de resoldre, aquest tema, perquè any darrere any... Jo no vull repetir-ho aquí, perquè sé quina va ser la contesta de l'honorable conseller al company del meu Grup, que com a alcalde d'una ciutat important de Catalunya, de Sabadell, doncs, està molt preocupat per aquest tema, i ho va defensar en aquest Parlament de la manera brillant que el caracteritza i que saben molt bé tots vostès, i, per tant, hi insistim, perquè aquest és un tema de pressupost, és un tema de pressupost i que any darrere any anem presentant.

Per tant, entenem que tots aquests han sigut motius suficients per presentar aquesta esmena a la totalitat, repetint que, malgrat tot, això no vol dir un desacord total amb aquests pressupostos i, sobretot, saludant, com he començat fent-ho, la part important que té quant a l'augment de normalització lingüística i altres aspectes que vàrem demanar l'any passat, i desitjant un bon any a tots, un futur any, a tots els diputats, i esperant que l'any que ve, en el debat de pressupostos, no haguem de tornar a insistir en aquests mateixos temes, perquè d'alguna manera, doncs, ja s'hagin solucionat i els presentin d'una altra manera.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Oranich. El Grup Mixt, sí: el senyor Reguant té la paraula per defensar l'esmena 577.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer terme, permetin-me que els agraeixi la preocupació que alguns de vostès em van manifestar ahir com a conseqüència del ritme que vaig imprimir a la darrera intervenció, que alguns de vostès es van preocupar per la meua salut. El motiu era que ens semblava que tal com estava les condicions de l'hemicicle ahir en aquella hora era convenient no esmerçar ni un minut més del necessari en una intervenció que, com tots vostès saben, però jo ho he manifestat reiteradament, respon a la consciència que té aquest diputat del seu pes en la cambra.

Dit això, avui em toca fer una intervenció per retornar al Govern la previsió de pressupostos del Departament de Justícia, que, com tots vostès saben, és d'1,8% del total que té pressupostat el Govern per als pressupostos 94, exactament un 0,1% més del pressupost de l'any anterior.

La seva inversió real resulta ser, però, la meitat de l'increment que dedica el Govern a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió —i veuran per què faig aquesta referència—, 5.000 milions de pessetes, a la vegada que representa aproximadament una quarta part de la despesa prevista en el conjunt de departaments en conceptes d'atencions protocol·làries i representatives, publicitat i propaganda, altres despeses diverses, atencions de la Presidència, estudis i treballs tècnics, publicacions i altres activitats, que podríem convenir a definir com a fornidores d'imatge del Govern, i això suma 9.000 milions de pessetes, gairebé.

Corresponent al Departament de Justícia, malgrat les seves limitades competències, és l'eix vertebrador pel que fa a la guarda i custòdia dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya que han perdut la llibertat, a la vegada que representa el motor per a la reinserció social dels esmentats col·lectius, i resulten especialment preocupants les dades que els he esmentat, que tradueixen una ínfima capacitat del Departament per a crear noves institucions que ofereixin a la població penada unes millors condicions de vida com a punt de partida per a una desitjable —per bé que hipotètica en els seus resultats, fins ara— reinserció social.

Cal afegir que aquest Departament, precisament, és el que té prevista una despesa per a conceptes fornidors d'imatge, debats teòrics i relacions socials, de 523.243.965 pessetes, i és, juntament amb Treball, el tercer departament, després de Presidència i Cultura, on s'esmercen més recursos, aspecte altament insatisfactori, particularment en els moments de crisi que estem travessant. Tinc especial interès a posar en evidència davant de vostès el criteri del Govern, en aquest cas des del Departament de Justícia, pel que fa a una sistemàtica discriminació negativa, des del nostre punt de vista, o greuge comparatiu, de la previsió de despesa per a conceptes protocol·lars, de relacions socials i imatge —per tant, des del nostre punt de vista retallables, a l'hora en què vivim— i aquells que entenem essencials per a reequilibrar la societat a base d'incrementar previsions de despesa en favor dels amplis col·lectius més desfavorits. Esmentem-ne tan sols tres exemples.

Els conceptes corresponents a l'article 22 —conceptes 226.02, 03, 05, 08; 227.07 i 08—, del Departament de Justícia, representen el doble dels imports previstos per l'ICASS, per exemple, en el seu programa d'atenció a la vellesa, concretament el pressupost previst per a ajuts de suport a la família, l'import concedit per al manteniment dels centres de dia subvencionats.

Segon exemple: aquests mateixos conceptes de signe fonamentalment superflu en alguna mesura representen deu vegades més que els recursos destinats per l'ICASS al seu programa d'atenció primària i altres serveis socials segons el concepte dels ajuts per a situacions de necessitat, i és a la

vegada quinze vegades superior als recursos previstos en el mateix programa per a ajudes d'urgència social.

Altre exemple alligador fa referència al concepte 226.05, del Departament, «Reunions i conferències del Gabinet del Conseller i Secretaria General de la Conselleria», dotat amb 150 milions de pessetes, quantitat gairebé dues vegades l'import dels ajuts per a despeses d'habitatge que genera l'ICASS en el seu programa d'atenció primària i altres serveis socials.

Podem esmentar aquí, també, els 93.850.000 —concepte 226.08, del Gabinet del Conseller i Secretaria General— a «Altres despeses diverses», que representa set vegades la inversió del Departament per a biblioteques, aspecte que per les característiques i funció de l'esmentat Departament podria jugar un paper important en la qualitat de vida dels interns des de l'òptica de la seva formació intel·lectual.

No cal pas remarcar que els criteris de prioritització per part del Govern en el seu projecte de llei pressupostària pel que fa a la despesa reflecteixen una absència de voluntat, des del nostre punt de vista, en relació amb la cohesió social i la solidaritat humana interpersonal des del poder executiu català. És evident, no puc negar-ho, que el Departament de Justícia, en el pressupost d'enguany, creix de manera significativa en el seu conjunt en comparació amb el creixement experimentat pel conjunt de departaments del Govern. Concretament, és el tercer departament que experimenta un major augment, després d'Indústria i Energia i Política Territorial i Obres Públiques, cosa que justifica menys encara els criteris de prioritització esmentats, des del meu punt de vista.

Així, veiem que són 691 milions de pessetes la suma de la despesa prevista per als conceptes de reunions i conferències, estudis i treballs tècnics de la Conselleria, pel que fa al Gabinet del Conseller i Secretaria General, la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques i la Direcció General de les Relacions amb l'Administració de Justícia, a més d'altres despeses diverses, publicitat i treballs tècnics i altres activitats del Gabinet del Conseller i Secretaria General. Sense entrar a valorar la justesa d'aquestes assignacions, i tenint en compte que l'import pressupostat per l'ICASS en el seu programa d'atenció a la vellesa, pel que fa a la previsió de despesa per a finançar les places de centres de dies concertats, és de 7.880.000, i tenint en compte també que, en el Programa de salut mental, el Servei de Suport a les Persones Autistes ha minvat en el seu número de places disponibles, així com també han minvat les places dels centres de dia per als malalts mentals, cal prendre consciència de la resposta que pugui donar el Govern en relació amb els criteris de cohesió social i solidaritat, que justificarien, en aquest cas des del Departament de Justícia, les prioritzacions esmentades, molt especialment en l'actual hora de crisi.

Resulta també paradoxal que en una conselleria en què menys s'ha assolit, des del nostre punt de vista, la normalització lingüística, es fa difícil de comprendre com es dedica per a aquest concepte menys de la meitat, és a dir, exactament quatre vegades menys, dels recursos que es dediquen a

reunions i conferències en el Gabinet del Conseller i Secretaria General: 150 milions per al darrer concepte, 38.500.000 per a la normalització lingüística. La qual cosa no vol dir que estigui jo en desacord amb la intervenció de la il·lustre diputada que m'ha precedit, en dir que l'esforç era important i que aquest era el bon camí. En això també coincidim. Però ens sembla, malgrat tot, que veient la globalitat de la despesa d'aquests conceptes, des del nostre punt de vista, no poden pas ser retallables, és poc l'esforç encara que s'hi fa, i ens sembla que haurien de prendre en consideració que en aquest terreny hi caldria un esforç molt més important encara.

Dit això, només em cal afegir que en aquest Departament, com en els altres departaments, es fa palesa una qüestió, que es treballa amb una gran insuficiència econòmica. I aquí difícilment s'hi pot fer gran cosa, però en el que sí es pot fer un gran esforç és a millorar els criteris de prioritització i treballar en profunditat en aquelles àrees on pugui repercutir, de manera substancial, de millorar la condició del nivell de vida d'aquesta gent que viu entre nosaltres, però en condicions molt diferent de les nostres.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant.

El Grup Socialista, per defensar les esmenes a aquest Departament: el senyor Abelló té la paraula. (*Pausa.*) Defensarà les tres?

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: No, senyor president, defensaré la...

El Sr. PRESIDENT: El Centre de Reinserció serà per al senyor Oliart?

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha presentat una esmena a la totalitat al Departament de Justícia, i, abans d'entrar en el fons d'aquesta esmena, volia fer algunes consideracions, perquè sens dubte el marc en què es donen aquests pressupostos és bastant diferent del de l'any passat. Ens trobem amb un nou conseller de Justícia. Ha estat, per tant, el primer any de gestió d'aquest nou conseller i és el primer any on el nou conseller pot establir les seves prioritats pressupostàries. L'any passat ens trobàvem amb un pressupost que, amb l'anterior conseller de Justícia, el discutíem amb ell. Al cap de poques hores hi havia el nou nomenament i, per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres volem entrar, a l'hora de valorar aquest pressupost, també en aquest primer any de gestió. És cert que nosaltres l'any passat, quan discutíem els pressupostos del 93, dèiem que era necessari un canvi, perquè el Departament portava molts mesos paralitzat i, per tant, nosaltres teníem esperances que el canvi imprimís un ritme diferent a aquest Departament de Justícia. La veritat és que després d'examinar aquests pressupostos podem dir, des del nostre punt de vista, des del punt de vista del Grup Socialista, que en primer lloc la política que expressen aquests pressupostos és molt continuista en la major part d'aspectes de la Conselleria. En segon lloc,

un aspecte que nosaltres volem remarcar. Jo crec que la millor prova va ser la llei que vam discutir fa molt pocs mesos en aquest Parlament: és la poca comunicació que hi va haver entre els grups de l'oposició i la Conselleria. Nosaltres creiem que aquella llei hagués hagut de servir com a pedra de toc en unes noves relacions entre els grups de l'oposició i la Conselleria. El fet és que, fins i tot en la discussió de la llei en aquest plenari, es va produir segurament un fet insòlit, que cap de les esmenes que quedaven per al ple, i en quedaven moltes, va ser aprovada, ni tan sols per la via d'alguna transacció.

Per tant, nosaltres creiem que aquests són uns elements que indubtablement incideixen i, a l'hora d'analitzar aquests pressupostos, veiem tres o quatre qüestions fonamentals. La primera, que vénen emmarcats per un augment del capítol 1. I quan parlem de capítol 1 prescindim del que és la Direcció General d'Institucions Penitenciàries. Creiem que en aquest cas està justificat l'increment, però si observem la dinàmica que han estat els pressupostos d'aquests darrers anys, veurem que des del 92, 93, 94 augmenta el capítol 1, fins i tot aquest any, on es produeix una contenció clara en la major part de departaments i on hi ha una congelació dels sous dels funcionaris.

El segon aspecte és l'augment de les partides de despeses diverses, de treballs realitzats per altres empreses, en general. Després parlarem de la Direcció General d'Entitats Jurídiques, però només observant el mateix Gabinet del Conseller, veiem que en «Despeses diverses» de l'any 93 al 94 hi ha un increment de 31 a 97 milions, igual que en «Estudis i treballs tècnics» i «Publicacions», de 237 milions a 288 milions.

La tercera característica seria la disminució d'inversions, molt espectacular, en política penitenciària. Després ens estendrem en aquest apartat. I el quart aspecte és la manca d'explicacions en la major part de programes que vostès presenten en aquests pressupostos. Fins i tot hem observat que en alguna direcció general hi ha un retrocés considerable a l'hora d'explicar aquests programes, que sens dubte són vitals a l'hora de poder discutir i valorar aquests pressupostos. Començaríem per la política penitenciària.

Jo crec que tots estaríem d'acord que qualsevol política penitenciària necessita, en primer lloc, que no hi hagi massificació als centres penitenciaris i, per tant, la descongestió dels centres penitenciaris és la prioritat de qualsevol política penitenciària. Sense la descongestió és impossible la reinserció i la rehabilitació.

En els darrers anys és cert que hi ha hagut avenços. El centre de Quatre Camins i de Can Brians és un avenç. Queda molt lluny de les posicions que ja fa anys va expressar aquest Parlament, en el seu pla indicatiu de centres penitenciaris, però en canvi en aquest pressupost creiem que hi ha una parada considerable en aquesta qüestió i, fins i tot, diríem un canvi d'orientació. Les primeres declaracions del conseller de Justícia indicaven que no hi hauria centres penitenciaris, nous centres penitenciaris. És cert que després hi ha hagut una matisació en aquesta qüestió i, per tant, s'obre

una nova perspectiva, però el fet real és que en aquests pressupostos no hi ha cap partida que demostrï aquesta voluntat política de nous centres penitenciaris a Catalunya. I el cert és que en els darrers anys l'augment de la població penitenciària a Catalunya ha estat una constant en totes les estadístiques que tenim damunt de la taula i la necessitat de nous centres és una prioritat de la política, hauria de ser una prioritat de la política del Consell Executiu.

Abans els he esmentat la disminució de les partides d'inversions en política penitenciària. El nostre grup considera que les xifres són prou eloqüents. L'any 93 2.500 milions en inversions i, aquest any 94, 1.358 milions. Per tant, una caiguda molt important, quan veiem que en «Atencions protocol·làries», en «Estudis i treballs tècnics» hi ha un augment, en canvi, precisament, en les inversions en política penitenciària, que no hi ha dubte que hauria de ser una prioritat clara d'aquesta Conselleria, no es produeixen.

Nosaltres vam presentar tot un seguit d'esmenes a Comissió que volien ser una alternativa a la manca d'aquestes inversions i d'aquest pressupost. En primer lloc, fent referència a la situació de la presó Model. Jo crec que tornarem a tenir ocasió en Comissió de discutir aquesta qüestió, però no hi ha dubte que no és possible mantenir una situació que sincerament nosaltres estem convençuts que atempta, no solament des del nostre punt de vista, alguns drets humans fonamentals, sinó fins i tot la mateixa llei i reglament penitenciari.

En algunes comunitats autònomes, com a la valenciana, una presó que a més té el mateix nom, la presó Model, ha estat tancada. Per tant, nosaltres creiem que és necessari en aquesta nova etapa un nou centre de compliment d'adults.

També creiem que és necessari incidir en el trasllat de la Trinitat i solucionar el problema, per tant, de la presó de joves, la creació de més places de règim obert, encara que en els darrers anys és cert que hi ha hagut un avenç en aquesta direcció, i la construcció d'un hospital penitenciari psiquiàtric, que és una de les qüestions que tenim pendents a Catalunya.

En segon lloc, la necessitat d'avançar en la reforma penitenciària. Jo crec, el nostre Grup està convençut que si té un sentit tenir competències en política penitenciària ha de ser apostant clarament per aquesta reforma penitenciària. Vostès fa unes setmanes, potser ja més d'un mes, van presentar un estudi, que, per cert, alguns diputats d'aquesta cambra no el tenim encara i, per tant, ens agradaria conèixer aquest estudi, el que fa referència a reincidència, a rehabilitació.

El cert és que més enllà dels estudis i, per tant, de la qüestió de la rehabilitació i de reinserció, no s'ha avançat en polítiques avançades. Jo els posaré un exemple. Hi ha comunitats autònomes, com la del País Valencià, que no tenen competències en presons, però que han impulsat polítiques molt avançades en el règim obert. Polítiques que trenquen amb la necessitat que el règim obert s'hagi de complir dintre de les presons tradicionals i, per tant, des d'aquest punt de vista és possible que aquestes polítiques es puguin portar a terme, fins i tot, en comunitats autònomes que no tenen estrictament les competències.

Per tant, des del nostre punt de vista, no hi ha dubte que es podria fer encara molt més a Catalunya, tenint les competències.

Creiem que hi ha insuficiència també en els programes de tractament als drogodependents. Després el meu company de grup ja parlarà del treball penitenciari. També hi ha insuficiència clara, sobretot en aquests pressupostos, en aquesta partida. També a les comissions d'assistència social penitenciària i, per tant, nosaltres conclouríem aquesta qüestió dient que la necessitat de polítiques de rehabilitació i de reinserció d'interns són absolutament imprescindibles, perquè, si no, estarem abocats a polítiques clarament cada vegada més repressives al voltant d'una qüestió que per al nostre grup és essencial, al voltant de la seguretat ciutadana.

Si no avancem en el camp de la rehabilitació i de la reinserció, no hi ha dubte que aquestes polítiques seran cada vegada més prioritàries.

En segon lloc, voldríem incidir en les característiques del pressupost de la Direcció General de Justícia Juvenil. Per a nosaltres els aspectes més negatius que ja en algun moment vam discutir a Comissió estaria en la disminució, en primer lloc, de la partida de funcionament dels centres propis de la Generalitat, que, a més, entra en contradicció amb una altra partida, que aquest any augmenta, que és la d'inversions en aquests centres, tant en les obres de reforma com en la construcció d'aquests centres. En segon lloc, en la desaparició de la partida de convenis del pressupost.

En tercer lloc, en una continuada disminució de la partida a entitats locals per al tractament de menors. Aquesta partida ha anat disminuint any rere any. Aquest any es troba ja als 4.800.000 pessetes.

I també, en quart lloc, aquest any disminueix la partida a les institucions que tenen cura de menors sense finalitat de lucre.

Creiem que, des d'aquest punt de vista, aquests són aspectes negatius, i, per tant, nosaltres vam presentar tot un seguit d'esmenes que anaven en aquesta direcció. De fet, nosaltres, quan analitzem la Direcció General de Justícia Juvenil, no hi ha dubte que prestem molta atenció al que és el programa i, per tant, a la seva memòria d'objectius. Hem dit, i, si no ho recordo malament, ja ho vam discutir en els pressupostos de l'any 93, que creiem que en els centres de la Generalitat hi ha uns bons professionals, en els centres de menors, que els centres de menors que té la Generalitat, en general, reuneixen unes bones condicions, per tant, que és possible aplicar polítiques en aquests centres, però aquest any ens trobem amb la sorpresa, amb un fet insòlit, que la memòria d'objectius és la mateixa de l'any passat. Fins i tot està copiada literalment, és a dir que no hi ha ni una coma de diferència de la memòria de l'any passat. Jo crec que aquesta no és la millor manera de funcionament, fins i tot jo els diria de seriositat, de poder debatre uns pressupostos. Per molt que les polítiques puguin ser d'un any a l'altre semblants, no hi ha dubte que és impossible que la memòria d'objectius de l'any 93 sigui idèntica a la de l'any 94. Per tant, aquest és un element també a tenir en compte.

El tercer aspecte que nosaltres volíem incidir és el que fa referència a la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques. Si vostès recorden, l'any passat el nostre grup ja va presentar una esmena de desaparició d'aquesta Direcció General. Nosaltres creïem que una direcció general que gestionava un pressupost de 70 milions no es justificava, que el seu treball podia ser fet a través de qualsevol secció o negociat del Gabinet del Conseller, i aquest any ens trobem amb la sorpresa que, precisament en un any de congelació de sous dels funcionaris i de pressupost de contenció, aquesta Direcció General puja el seu pressupost de 70 a 300 milions. És evident que, com a mínim, resulta sorprenent, però si analitzem el pressupost veurem que aquest increment es produeix al voltant de «Reunions i conferències», dels 2.600.000 pessetes de l'any passat puja a més de 38 milions aquest any. A «Estudis i treballs tècnics», és a dir, treballs realitzats, que diu el pressupost, per altres empreses, de 6 milions a 157 milions, i en la publicació de textos jurídics catalans.

Sincerament, nosaltres creiem que en un pressupost d'aquestes característiques, en els pressupostos de la Generalitat d'aquest any, aquests increments estan injustificats. Podríem, fins i tot, estar d'acord amb una part dels treballs que realitzen. Nosaltres no dubtem que la necessitat d'un codi de família, de desenvolupament del dret civil català, sigui una prioritat de qualsevol govern a Catalunya, però no hi ha dubte que aquests increments, en un any de contenció del pressupost i quan fa molt poc observàvem que les inversions en política penitenciària disminueixen fins a la meitat, creiem que això no està justificat.

Per tant, senyores i senyors diputats, aquests són alguns dels aspectes que nosaltres creiem negatius d'aquest pressupost i que fan necessari, des del punt de vista del Grup Socialista, la necessitat que el pressupost de la Conselleria sigui retornat, i, per tant, els demanàrem el seu vot favorable a aquesta esmena de retorn.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Abelló. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya també té tres esmenes. Per a la seva defensa... (*Remor de veus.*) Ah!, té raó: manca l'esmena 584, del senyor Oliart. Té la paraula.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, per fer la defensa de l'esmena de retorn del Cire, que és el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. És l'empresa que organitza el treball penitenciari; una empresa i un instrument –jo crec– cabdals en la reinserció dels interns, perquè està clar que, per molt bona acollida que hagin tingut en els centres penitenciaris, si es vol de veritat la seva reinserció en la societat, no n'hi ha prou que en sortir dels centres penitenciaris se'ls doni un copet a l'espatlla i se'ls digui: «Sigueu bons nois!» No. Se'ls ha de capacitar, precisament, perquè tinguin una professió, perquè tinguin capacitat per inserir-se en la societat, desenvolupant un treball que els allunyi d'haver de transgredir la llei per poder subvenir a les seves necessitats vitals i imperioses.

Quan jo ara passi a detallar el pressupost del Cire, segurament que les senyores i els senyors diputats que van tenir

ocasió d'escoltar les meves paraules l'any passat diran: «Home, algunes de les coses es repeteixen.» Efectivament, s'hauran de repetir forçosament, perquè aquest pressupost és molt similar al de l'any passat, malauradament, dissortadament. Perquè, la veritat, nosaltres teníem esperances que, en canviar de conseller, doncs, hi hagués més activitat i més acció, més impuls en un tema tan important com és tot el tema penitenciari i la reinserció dels interns. No sols no ha estat així en el pressupost del Cire, que pràcticament és igual al de l'any passat, sinó que fins i tot hi ha hagut un retrocés; és a dir, un retrocés minso, si vostès volen, però un retrocés molt important, si es té en compte, sobretot, que hi ha hagut un augment molt important de la població penitenciària.

Concretament, aquest pressupost que se'ns presenta avui a la nostra consideració té 7 milions de pessetes menys que el pressupost de l'any passat. I, si després anem mirant, veiem que en els sous dels interns tenen pressupostada la mateixa quantitat –200 milions– que l'any passat. Això què significa? Bé, significa, doncs, que no es pensa crear ni una sola plaça més de treball, si no és, naturalment, que vostès volen posar en pràctica alguna fórmula de repartiment del treball –un debat que, per altra banda, està vigent a tota la societat europea–, i potser vostès ara ens sorprendran amb fórmules molt avançades en aquest sentit. Però jo crec que ho tenen vostès molt complicat, si és així, perquè, si fem el compte dels treballadors, que en aquest moment estan ocupant, estan fent algun treball dins dels centres penitenciaris i fem la divisió per aquests 200 milions de pessetes, ens trobem que actualment cada reclus o cada intern que està treballant cobra una mitjana de 14.000 pessetes mensuals, i amb aquesta quantitat seria bastant, molt difícil, seria difícil, seria bastant complicat de poder-los repartir. Sols treballen en aquest moment 1.200 reclusos, d'una població de 6.400, és a dir, menys del 20%; la majoria sense estar afiliats a la Seguretat Social, i tampoc creguin vostès que treballen a jornada sencera, perquè tampoc no és així, sinó que, naturalment, treballen algunes hores al dia, perquè, si no, indubtablement, estarien explotats.

Si passem al capítol d'inversions, veiem que també han disminuït, i han disminuït molt considerablement, perquè l'any 1993 estaven pressupostats 30 milions de pessetes i en aquest pressupost s'ha rebaixat a 19,5 milions de pessetes, és a dir que hi ha hagut una disminució de 10,5 milions de pessetes. Sempre hem considerat insuficients, i fins i tot ridícules, les quantitats destinades a instal·lacions i maquinària, però ara se'ns en proposa precisament una reducció del 35%. Ja ho he dit abans: ha augmentat la població penitenciària –això, per tant, no té cap justificació–, però és que, a més a més, hi ha més espai per als tallers. Abans de la construcció dels centres penitenciaris de Can Brians i de Quatre Camins, es podia al·legar –i jo crec que amb una certa justícia– que no hi havia espai suficient per organitzar tallers, i per tant aquesta podia ser una raó fins a un punt explicativa d'una situació, doncs, de restricció d'un impuls en aquest sentit. Però ara aquest argument ja no serveix, perquè hi ha espai suficient en aquests dos centres penitenciaris per tirar

endavant la construcció de nous tallers. I també –i també–, senyores i senyors diputats, jo crec que s'ha d'impulsar també amb treballs, diguem-ne, formatius, perquè el que no pot ser és –i és el que està passant en aquest moment– que la majoria del treball penitenciari es redueixi a retallar floretes i a cosir davantals i pilotes de futbol, cosa que, indubtablement, després no els servirà als interns absolutament per a res en la vida en llibertat.

Ara anem a fer una mica la dissecció del rendiment i gestió d'aquesta empresa, cosa que en passats pressupostos no vam fer. Mirin, les vendes previstes no cobreixen ni les remuneracions del personal, és a dir que el dèficit d'exploració, sense comptar la inversió, és de 204 milions de pessetes; dit d'una altra manera: cada pesseta venuda suposa una pèrdua de 60 cèntims. Aquest dèficit, naturalment, s'ha de cobrir, i es cobreix en aquest pressupost amb aportacions de la Generalitat, que aquest any s'han d'incrementar en funció que es preveu un dèficit superior al de l'any passat. Això ens mostra, senyores i senyors diputats, un gran desgavell organitzatiu i una incapacitat gerencial bastant pronunciada. Aquesta situació condueix a qualsevol empresa, i per tant a Cire també, a disposar de menys recursos per a la inversió i dur gradualment a la paralització progressiva d'aquesta empresa, que és el que s'està demostrant en el decurs de tots aquests pressupostos. I aquesta realitat, senyores i senyors diputats, queda bastant més palesa –i vostès se n'adonaran– si es compara aquest pressupost amb l'inicial, és a dir, el primer pressupost que es va posar aquí, que es va presentar aquí, en aquest hemicicle, per part del Govern l'any 1991. És a dir que, amb quatre pressupostos, què ha passat? Doncs, mirin, que l'increment de vendes s'ha reduït a un increment de 80 milions, que l'increment de sous per a interns ha estat només de 20 milions –això en quatre anys– i que, naturalment, si ho comptéssim en pessetes constants, això no hagués estat o no ha estat un verdader augment, sinó que el que ha estat, precisament, és un increment negatiu.

Conclusió, senyores i senyors diputats: no sols es demostra la necessitat de retornar el pressupost del Cire, sinó també la imperiosa obligació de reorganitzar aquesta empresa. Té un caràcter immobilista –crec que s'ha demostrat a bastament, xifres en mà. No proporciona elements reals de reinserció, perquè –ja ho he dit i ho repeteixo– el treball que proporciona, a més a més d'insuficient i de no cobrir la totalitat de la població penitenciària, tampoc no és, en la seva major part, un treball formatiu. És opaca, és opaca aquesta empresa, no ens publica memòria d'activitats ni ens diu quines seran les seves prioritats any darrere any, i, a més a més, no és coneguda pel món empresarial, cosa que fa difícil que les empreses vagin a concertar i a convenir amb aquesta empresa, doncs, alguns serveis. Està mal gestionada; no repetiré els arguments perquè ja els he dit, però, en qualsevol cas, ho resumiria dient que es ven a baix preu, no s'és capaç d'estendre les activitats, no s'aprofiten les noves capacitats d'espai. Per altra banda, no es tenen plans de futur, perquè, si aquest pressupost és regressiu respecte de l'anterior, això ens mostra precisament que no es pensa massa en el futur,

sinó que és un anar passant. Incapaç, doncs, de donar treball als interns, com ja he dit –només un 20%. I, finalment –i em dol de dir-ho–, penso –i crec que aquests quatre anys ens ho han demostrat– que això, la creació del Cire, que va ser molt ben rebuda per tots els grups de l'oposició i també pel Grup Socialista –no faltava més– i per aquest diputat, que va tenir ocasió de saludar la creació del Cire en el seu moment, doncs, a mi em sembla que al cap d'aquests quatre anys, l'únic que ha demostrat això és haver estat una gran operació de cosmètica, però, realment, aquest instrument no ha servit per a la seva funció i el seu propòsit fonamental, que és ajudar realment –realment– a la reinserció dels interns.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Ara sí, Esquerra Republicana. Senyor Morera, té la paraula.

El Sr. MORERA: Sí, senyor president. Acumulària les esmenes 579, 582 i 585.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, m'agradaria, abans de començar, que se'm permetés fer un aclariment pel que fa al debat que vam tenir ahir a Governació, i en concret quan vam discutir sobre el tema de bombers. Aquest diputat va fer referència a la professionalitat del cos i que amb una major dotació de les partides es podria aconseguir més professionalitat, però només en contraposició del cos de voluntaris. I dic això perquè ahir hi va haver un malentès amb el ponent per part de la majoria, i m'agradaria, doncs, aclarir aquest tema, més que res per aquest cos, que precisament passa aquests dies unes hores molt baixes, com tothom, pel fet luctuós de l'accident de l'helicòpter.

Un cop dit això, i donant les gràcies al president per permetre-m'ho fer, i pel que fa al Departament de Justícia, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presenta esmena a la totalitat del pressupost del Departament de Justícia, per entendre que, malgrat alguns canvis positius i que el nostre Grup se n'alegra especialment, segueixen comportant, aquests pressupostos, una distància gran i greu entre l'Administració de Justícia i el sistema penitenciari a Catalunya i les necessitats humanes i socials, que demanen una atenció molt més important.

La Generalitat, en fer-se càrrec de les presons, el 1984, va actuar de forma decidida i, fins i tot, audaç, capteniment aquest que, per cert, trobem a faltar en d'altres àrees de la política catalana i que va provocar i provoca un reajustament pressupostari que afecta, fins i tot, d'altres departaments –com és el cas del Departament de Governació, pel que fa als mossos d'esquadra que s'ocupen de la vigilància actualment de presons–, però també, i sobretot, condiciona econòmicament tot el Departament de Justícia. Això provoca que, com a la resta de l'Estat –i diguem-ho clar, que a la resta de l'Estat la justícia, potser en línies generals, encara va pitjor–, l'Administració penitenciària i les relacions administratives entre la justícia..., amb la justícia es caracterit-

zen per unes deficiències pressupostàries determinants. Així tenim que l'increment de la població reclusa —que ja sobrepassa a Catalunya les 6.200 persones— no ha anat acompanyat dels serveis i de les infraestructures necessàries, bo i reconeixent els esforços realitzats, però certament encara insuficients.

És amb aquest panorama que apareixen els pressupostos per a l'any vinent del Departament de Justícia i que, a més a més, s'hi sumen les restriccions generals de tots els departaments i que afecta, per tant, la resta de conselleries. Amb tot, tenim un augment real de 1.800 milions de pessetes, que situen el muntant total del Departament de més de 27.000 milions de pessetes, fenomen aquest que el situen entre els departaments que creixen més, però que, com ja s'ha dit, de forma insuficient. Amb tot, respecte a l'any anterior i pel que fa a criteris esmerçats en l'elaboració d'aquestes previsions comptables, trobem importants canvis de criteri. Ha estat segurament en aquesta Conselleria on el canvi del titular ha comportat un canvi de prioritats més accentuat. I aquest canvi de capteniment, sempre dintre dels paràmetres de la modèstia pressupostària, per al nostre Grup té valoracions diferents.

Nosaltres ens congratulem, i per aquest ordre, de l'espectacular augment en normalització lingüística, en l'increment de les transferències corrents i en la retallada en dotacions protocol·làries, dietes i despeses diverses. En canvi, critiquem, fins i tot potser amb contundència, les disminucions de les transferències a ens locals i, sobretot, la involució en la política de nous centres penitenciaris.

Celebrem, per tant, l'augment pressupostari del Programa de normalització lingüística, que passa de 50 milions el 1993 a 480 en l'actual. La incorporació de la llengua pròpia de Catalunya, cada vegada amb més freqüència, a la justícia i al món jurídic en general requereix en primer terme la voluntat ferma i decidida del Departament, que per fi arriba. La modificació dels hàbits i dels costums i les tendències gremials són el segon pas. També és remarcable l'augment de transferències corrents a ens públics i a institucions sense finalitat de lucre, si bé s'ha de constatar que el que s'ha guanyat en quantitat també s'ha perdut pel que fa a la discreció en favor de la Conselleria.

Però no tot són avenços i millores significatives, sinó que trobem en el projecte de pressupostos tant partides sense massa sentit com increments insuficients, com deficiències realment greus. Al llarg del pressupost apareixen, per exemple, algunes partides com la 12.01.221.04, de «Funcionament dels serveis centrals», que amb una dotació gens menyspreable —234 milions— irromp de nou, i permeten constituir-se en autèntics calaixos de sastre i, per tant, de més discrecionalitat en favor de la Conselleria. Un altre cas paradigmàtic i que ha estat denunciat —almenys a mi em sona, i així ho recordo, reiteradament— és la partida destinada al «Funcionament dels centres penitenciaris», genèrica, un altre gran calaix de sastre i que permet, per tant, entre altres coses, que no hi hagi un control, que no hi hagi un control rigorós per part de l'oposició.

De les partides que han crescut però que ho han fet de forma manifestament insuficient tenim, per exemple, la de les «Comissions d'assistència social i penitenciària», que ha tingut només un augment de 10 milions; la del «Programa de desintoxicació en drogues», pel que fa també a la Direcció General de Justícia Juvenil, que hem d'estar d'acord que l'evolució ha estat positiva, si bé l'índex de reincidència, superior en aquest cas al dels reclusos majors d'edat, demostra que encara cal esmerçar més esforços des de l'Administració. En el «Funcionament i construcció i reforma d'edificis per a l'Administració de justícia» hi han hagut en alguns casos alguns augments, en general, però que també considerem insuficients. També hi han hagut augments prou interessants i també potser, segurament, prou significatius..., com han estat, per exemple —i que jo recordi no s'han citat aquí—, per al personal funcionari. Sembla, en tot cas, aquest augment de 200 milions de pessetes pel que fa tant a despeses bàsiques com a complementàries del funcionariat, que per a l'any vinent es preveu convocar una nova convocatòria per cobrir noves places de funcionari, que entenem que prou falta fan, en el Departament de Justícia.

Però és en l'apartat..., i en el darrer apartat, que Esquerra Republicana ha fet o ha motivat que presentés esmena a la totalitat d'aquests pressupostos, on entenem que hi han grans i greus dèficits. Un, potser el menor, pel que fa a la quantitat pressupostada, és el menor pressupost pel que fa a les beques, tant a opositors a notaries com a opositors a jutges, fiscals i secretaris. També trobem grans dèficits en les transferències dels ajuntaments —ja s'ha citat aquí—: no hi ha pràcticament dotació, no hi ha dotació per a dipòsits municipals; ha disminuït la dotació pressupostària pel que fa a la intervenció d'ajuntaments, d'ens locals pel que fa a justícia juvenil. I, pel que fa al manteniment de jutjats de pau, pràcticament no hi ha variació.

Però és, en tot cas —i també ja s'ha dit, i malgrat córrer el risc de fer-me reiteratiu—, que trobem també el gran dèficit d'aquests pressupostos pel que fa a la política de creació de nous centres. Entenem que fan falta encara noves places de règim obert; també fa falta segurament —i ja s'ha dit també— un nou centre a Tarragona; fa falta també —i s'ha recordat i dit també repetides vegades— un nou hospital..., un nou, no: un hospital penitenciari psiquiàtric; fa falta també, malgrat que ja s'apunta a tres anys vista, el trasllat de la Trinitat, però, sobretot —i aquest és el gran dèficit d'aquests pressupostos—, sobretot fa falta un nou centre per a interns, un nou centre penitenciari en general. I aquest és —ja ho he dit— el gran dèficit que troba Esquerra Republicana en aquests pressupostos. Pel que feia a la resta, en línies generals hi podríem estar bastant d'acord, però entenem que una política penitenciària a Catalunya, amb el creixement progressiu que tenim de la població reclusa, necessita..., urgeix, més que res, la construcció d'un nou centre que apaivagui aquesta situació de massivitat de la població reclusa, i que en alguns centres, com és el cas de la Model, arriben a situacions límit.

Pel que fa al Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, Esquerra Republicana ha presentat de nou, tam-

bé, esmena a la totalitat i en demana el retorn al Govern, perquè entenem que les atribucions d'aquest organisme autònom, que les recordo; és a dir, l'organització d'activitats formatives en relació amb l'àmbit del dret i la justícia, col·laboració amb la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques pel que fa a cursos de formació en dret civil català, programació d'activitats d'investigació, beques, biblioteques, etcètera..., si aquestes són les competències, tenim que per al pressupost que se'ns presenta per a l'any 94, que té un augment general del 7,3% i arriba a un import de 322 milions, disminueixen precisament totes aquelles partides que fan referència als fins d'aquest organisme; és a dir, disminueixen partides que fan referència a «Transferències a institucions sense finalitat de lucre», «Ajudes a investigacions», «Publicacions i treballs tècnics», «Estudis i treballs tècnics», etcètera. Per tant, tenim que per al pressupost de l'any vinent es perd gran part de la finalitat, de la vocació per la qual va ser creat aquest centre, i, en canvi, veiem que hi ha un increment del 100% pel que fa a «Inversions en rehabilitació d'edificis».

Pel que fa —i per acabar, senyor president— al Cire, al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, en aquest cas, sumar-me a d'altres diputats que també ja n'han parlat; aquesta que havia de ser la gran eina en mans de l'Administració pel que fa a la reinserció —que, recordem-ho, és la principal finalitat de qualsevol política penitenciària—, tenim i entenem que amb el pressupost i les dotacions que tenen no es pot fer. Jo diria que el Cire és una de les grans assignatures pendents, és la gran assignatura pendent, segurament, a part del nou centre penitenciari, del Departament de Justícia, però jo diria, fins i tot, que és una de les grans assignatures pendents de l'Administració de la Generalitat. El Cire necessita un replantejament de dalt a baix, necessita un canvi total, canvi que, per cert, no notem, ni de bon tros, en els pressupostos que se'ns presenten.

Per tant, ja per acabar, dir que Esquerra Republicana, en línies generals, a excepció de noves inversions en centres penitenciaris, en el tema del Cire..., en la resta d'objeccions potser són més de matís, potser són més puntuals. Mantenim grans línies de connexió; en tot cas, coincidim molt amb els nous eixos que ha donat l'empremta del nou conseller de Justícia, però que, malauradament, com ja he dit, diferim en aquests dos aspectes; aspectes que, per cert, si per a l'any vinent al pressupost de l'any que ve es rectifiquen, ja li puc avançar que Esquerra Republicana, amb aquestes novetats, Esquerra Republicana no presentaria esmena a la totalitat del seu Departament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Torn en contra: el senyor Orriols té la paraula.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor president. Bé, en realitat, jo intentaré ser breu, sobretot perquè he pogut constatar que les intervencions dels diferents grups han sigut en un to prou positiu, no?, i, de fet, de la política del Departament s'han reconegut, doncs, avenços, s'han reconegut canvis po-

sitius, hi ha hagut congratulacions de les línies que se segueixen, i penso que, des d'aquest punt de vista, el Grup de Convergència i Unió avala i considera que el pressupost que es presenta a debat és bo, és a dir, nosaltres hi creiem, en aquest pressupost, no?

Ja s'ha dit, però en qualsevol cas crec que val la pena remarcar-ho, que hi ha quatre eixos fonamentals en aquest pressupost que el Departament ha endegat per al 94 com a molt significatius, que són: l'esforç en el funcionament de les oficines judicials; l'esforç en normalització lingüística... Són dos aspectes, si voleu, complementaris, però absolutament necessaris: un és el bon funcionament de la justícia a casa nostra, com un signe de modernitat d'un país que funciona, i l'altre és el fet que els ciutadans d'aquest país puguin ser atesos també en els conflictes i en els temes judicials en la seva pròpia llengua, no? Aquests són dos eixos que queden perfectament recollits, que jo crec que vostès, tots, han destacat. Vull agrair la sinceritat en aquest aspecte dels ponents que han parlat anteriorment —la senyora Oranich, el senyor Morera, el senyor Abelló—, perquè realment és cert, i això funcionarà.

I després hi ha un altre esforç, que és el fet d'aprofundir en el nivell de vida de les nostres presons, s'hi aprofundeix; s'ha parlat d'increments de capítol 1, però en realitat també responen a la *ratio* funcionari/reclús, que redunda, d'alguna manera, en el seu propi benefici —això és així de cert. I després s'ha d'esmentar també, com una altra línia d'impuls per a aquest pressupost 94, l'impuls nou que es donarà en el tema del dret civil català, que d'alguna manera s'ha qüestionat l'existència de la Direcció General, però nosaltres creiem que sobre ella descansa justament aquesta feina, que ha sigut important fins avui i que ho serà el 94 amb les previsions que vostès tenen en la memòria d'objectius, detallades dels programes que té endegats. S'han referit al Codi de família, però hi ha també la Llei d'associacions, que ens estem regint encara per la de l'any 1964; vostès comprendran la importància que per al país nostre ha de tenir el fet de poder modernitzar, el fet de poder actualitzar en la vessant catalana totes aquestes coses. Això està recollit en aquest pressupost com una, també, de les grans línies d'actuació del 94.

I, en qualsevol cas, hi ha dos aspectes que han sigut destacadament crítics, que són el d'inversió en nous centres i que és el funcionament del Cire. Bé, jo sobre això els diré que vostès hauran comprovat que en el pressupost de serveis penitenciaris, de fet, hi ha prevista una inversió de 1.358 milions de pessetes; no podem dir que no hi ha inversió, eh? S'ha minorat en relació amb anys anteriors, però hi ha una inversió de 1.300 milions i escaig de pessetes, i, per tant, hi haurà inversió. El que passa també és que el Departament té necessitat, una, del seu propi equilibri pressupostari i, dues, també de consolidar els esforços d'inversió que s'han fet en anys anteriors, i que també, amb aquests diners, és indubtable que hi ha la voluntat de tirar endavant nous centres penitenciaris. Jo em remetré a les paraules de l'honorable conseller quan, en una interpellació recent del se-

nyor Oliart, va dir que això s'endegava. A ningú se li escarpà que la creació d'un nou centre penitenciari no és una cosa que surti d'avui per demà; val molts diners, sobretot també, després, hi ha unes despeses de manteniment importants, però, malgrat això, s'afronta. A mi em consta..., malgrat que l'honorable conseller va dir en aquella interpellació que no li ho fessin jurar –podríem repassar el *Diari de Sessions*–, la va anunciar, però tampoc el compromís aquell de la paraula d'honor. Però, malgrat això, a mi sí que em consta que la Conselleria està treballant ja en temes d'ubicació, en la preparació de projectes perquè això sigui una realitat. Per tant, aquesta és una crítica que jo admeto que vostès hagin de fer però que en tot cas el Govern, el Departament no està descuidat en aquest sentit de tirar endavant aquest projecte.

I, en relació amb el Cire, jo, senyor Oliart, en això sí que discrepo de vostè. Jo vaig ser ponent de la Llei que va crear aquest organisme, conjuntament amb vostè i altres diputats, i, malgrat que tot sigui millorable, el que no podem pensar és que les presons són un món a part: les presons estan dintre de la nostra societat, i el mercat de treball, el mercat econòmic i tot plegat també és viu; no és una illa, no és un paradís a part. I, des d'aquest punt de vista, jo crec que el Cire fa un esforç, dintre de l'actual conjuntura econòmica, fa un esforç per mantenir, malgrat aquests sous, per mantenir el treball d'ocupació. I és indubtable que, des de la seva creació fins ara..., es va crear el 89, treballaven 618 persones en els centres penitenciaris, avui n'hi treballen 1.331 –mitjana de l'any 93. Que és insuficient, que és una bona eina de reinserció, que és necessari? Hi estem absolutament d'acord; però no diguem, no diguem que el Cire és un fracàs, perquè en realitat els números expliquen que supera, a vegades, les seves pròpies previsions de vendes; vol dir que el treball es fa. Jo, des d'aquest punt de vista, senyor Oliart, admetent la seva discrepància, crec que estem en un camí positiu, i per això també ho ha entès el Departament en programar per al 94 un 10% de la seva aportació i ajut. Perquè, és clar, si només ens miréssim aquest organisme en termes de rendibilitat econòmica, difícilment podríem aconseguir quelcom que és absolutament necessari: nosaltres creiem que les subvencions de la Generalitat a aquest centre justament responen més a la funció social que no pas al rendiment econòmic, i és des d'aquest punt de vista que estem disposats a continuar aportant-hi més quantitats de les que fins ara s'han fet.

Ho repeteixo, en general, senyor president, jo crec que potser no hauria calgut que aquest Departament s'hagués vist acusat per les esmenes a la totalitat, perquè constatem que amb els grups hi ha moltes coincidències del positiu del seu treball; entenem que des de l'oposició s'ha de fer així. En tot cas, potser això també ens esperona a nosaltres a millorar i a aprofundir en les coses, però creiem francament, senyor president, que aquest és un bon pressupost.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols.

Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb la devolució d'aquests pressupostos, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.

Passem al Departament d'Indústria i Energia. Esmena 586, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Gimeno.

(*Remor de veus.*) Silenci!

El Sr. GIMENO: Senyor president, defensaria conjuntament la 586 amb la 590, 592 i 595.

El Sr. PRESIDENT: Són totes les d'aquest...

El Sr. GIMENO: Totes les del Departament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Senyores i senyors diputats, senyor conseller d'Indústria, em permetran que faci una intervenció breu, perquè entenem que el debat sobre política industrial va ser un dels principals elements que va emprar el nostre president quan el debat a la totalitat dels pressupostos. Per tant, crec que seria innecessari tornar a entrar en detall en el nostre rebuig a la política industrial del Govern de la Generalitat, i, per tant, no faré més que alguns breus apunts.

És evident que hi ha un increment del 13,4% en el pressupost del Departament respecte a l'any anterior –vol dir que passem als 22.000 milions de pessetes, els que gestiona directament el Departament, i algú fins i tot li suma els diners de l'Institut Català de Finances, com un instrument del mateix Departament d'Indústria i Energia– i és obvi que és un departament important, ja que, en aquest any de greu situació econòmica, de crisi, necessitem una bona empenta al sector industrial, que és un dels sectors fonamentals de l'economia catalana.

Ara bé, quina és l'empenta, quines són les orientacions, quina és la línia que seguim, quins són els objectius a aconseguir? El mateix conseller d'Economia, en la resposta, parlava de reforçar l'economia productiva, parlava de millorar la tecnologia, la competitivitat, d'augmentar el prestigi industrial i de reconvertir i reestructurar determinats sectors de la indústria. I això, des del punt de vista del que es diu, està prou bé, i coincidim en objectius d'altres estats –concretament, ell parlava que això és una de les característiques d'un estat com és l'Estat alemany–, però el que està clar és que, quan fem la traducció als pressupostos de la Generalitat de Catalunya, veiem que no hi ha motiu per a tantes alegries, o almenys no li veiem la mateixa traducció de les paraules als números. I la realitat és que l'increment del Departament, l'increment de 2.636 milions respecte a l'any anterior es tradueix bàsicament en dos grans apartats.

Un apartat és l'increment a l'Idiada, de 1.179 milions, i, quan analitzem quins són els pressupostos de l'Idiada, veiem que hi han dues grans partides, les dues partides més importants –que ja va criticar també Saura–..., 666 milions que hi han per diferències negatives de canvi, i el conseller d'Economia va ser incapaç de clarificar què volia dir «dife-

rències negatives de canvi». Ja va haver-hi una mala previsió, no es va fer cap assegurança; què és el que va passar perquè la principal partida d'increment sigui de 666 milions? Hi ha 560 milions per a amortitzacions de préstecs a llarg termini. A més a més, si tenim en compte que, tal com es reflecteix al pressupost a l'articulat, l'any 93 l'activitat de l'Institut, de l'Idiada, no ha estat tan activa i tan prioritària, ja que no ha fet la despesa que tenia pressupostada, i el que fem és augmentar les previsions pressupostàries que teníem o traspasar les previsions pressupostàries del 93 al 94, vol dir que o no era tan prioritària la inversió o s'ha alentit per deficiències de gestió d'aquest organisme. Per tant, sí que podríem compartir que el sector de l'automòbil és prioritari —i sabem tots quina és la situació del sector de l'automòbil—, però no sabem si l'Idiada està en sintonia amb aquestes prioritats, i dels pressupostos d'aquest no es dedueix que hi hagi cap inversió important.

La segona partida és l'increment de 1.334 milions nous que van destinats a EPLICSA, a l'empresa aquesta que no coneixem ni on actua, ni com actua, ni quins mecanismes de control..., perquè al Parlament no ens arriba cap dada del funcionament i de les memòries d'actuació d'aquesta empresa; una empresa que el Cidem n'és accionista al 99% i que la mateixa Sindicatura de Comptes ens fa uns informes en els quals parla de falta de transparència, en els quals parla d'opacitat, parla de la no-existència de planificació objectiva de l'empresa i de la..., i això ho diu la Sindicatura de Comptes; ho dic per determinats gestos..., no ho diem Iniciativa; en tot cas, el que fem es transcriure el que diu un organisme que suposem que té totes les garanties de funcionament, que és la Sindicatura de Comptes. Per tant, vull dir, molts més diners a disposar per part d'EPLICSA, però sense conèixer quins són els criteris de funcionament, quina és la planificació amb què actua EPLICSA.

La resta del Departament pràcticament es manté en equilibri respecte als anys anteriors. El capítol primer és pràcticament igual; al capítol segon hi han petites reduccions, i hi ha, en la resta de capítols, algun increment petit, de cara a les transferències a corporacions locals i reduccions a empreses i a institucions sense finalitat de lucre, però que no són significatives les variacions.

Dir que, quant a l'apartat energètic, hi ha un capítol més o menys important, un programa d'eficiència energètica, dotat amb dos-cents vuitanta i tants milions de pessetes, que em sembla insuficient; se segueix parlant molt poc del foment de les energies renovables, i poca cosa hi ha més a destacar d'un departament que havia de ser emblemàtic.

Evidentment, Iniciativa entenem que això no és la política decidida de reactivació del teixit industrial; coneixem que hi han certes millores o hem de reconèixer que hi han certes millores en l'atenció a comarques d'interior, però entenem també que falta aquesta definició del pla estratègic industrial de Catalunya, quins són els sectors, quines són les zones prioritàries d'actuació, quins són els sectors estructurals, els de tecnologia avançada i les zones on cal actuar-hi de manera prioritària; creiem que falta un programa clar i

transparent de reactivació i reindustrialització per a comarques en regressió industrial; que hi hauria d'haver un programa de recolzament als sectors industrials especialment colpejats per la crisi; que hi haurien d'haver actuacions clares, també, en matèria de sòl i infraestructures, i que hi hauria d'haver una aposta clara de cara a un programa de la reestructuració ecològica de la indústria, és a dir, no contemplar això com una anècdota, sinó com un objectiu prioritari de cara a garantir una competitivitat i a garantir un cicle acabat dels processos industrials.

Com que tot això no ho veiem i l'únic que se'ns demana és de dir: el Departament d'Indústria fa les coses bé i bàsicament els instruments que té són dos, l'Institut Català de Finances, un organisme econòmic que, evidentment, dóna préstecs i dóna avals, però com a organisme econòmic no té una funció estratègica, una funció de planificació, una funció de prioritització de cara a on ha de donar més recursos o on no en convé donar tants, i l'altre instrument, EPLICSA, que diuen que és el principal instrument d'assessorament i recolzament financer a les empreses en crisi... Evidentment, hem dit que EPLICSA té molt poca transparència, que té molta opacitat —i això, i com he dit, ho diu la mateixa Sindicatura de Comptes. Llavors, el que se'ns demana, pràcticament, és un vot de confiança: ja ho faran bé, el Departament és conscient de la situació econòmica a Catalunya, i el que farem serà el millor que podrem i amb les millors condicions. Però aquest vot de confiança, aquesta falta de rigor, en el sentit d'atorgar una sèrie de documentació i uns mecanismes per a control a la resta de grups parlamentaris, em sembla totalment insuficient, i, per tant, hem de dir que no podem donar suport a aquest pressupost, i demanaríem el retorn del Departament d'Indústria i Energia.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya: senyor Puigcercós, té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Agruparia la 587, 589 i 594.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyores diputades, senyors diputats, quins haurien de ser els fonaments d'un Departament d'Indústria i Energia? Aquesta és, bàsicament, potser, una de les preguntes que s'han qüestionat en els darrers debats. En primer lloc, i abans que res, una orientació global cap on es vol dirigir la indústria catalana en les perspectives de les properes dècades. Aquesta és la primera sensació; en els diferents debats mai s'ha pogut portar a terme. La manca d'una definició d'en quins sectors podem ser competitius en el marc de la Unió Europea i en un marc més general de l'economia internacional..., no sura per enlloc. Aquesta dispersió total s'institucionalitza en l'amalgama d'entitats, empreses i instituts que moltes vegades són difícils de coordinar i que amaguen, sota un gran organigrama i una gran part de personal, però, bàsicament, poca eficàcia. Una part de la tríade anticompetitiva d'aquest govern, indústria, formació i medi ambient, són els exemples de com no s'ha

de fer una economia competitiva o el que està de moda ara i que en segueixen dient una economia productiva.

D'entrada, aquests pressupostos en general, i aquest Departament i entitats en particular, segueixen una política continuïsta en els aspectes fonamentals de desenvolupament industrial. No hi ha criteris globals i de coordinació en xarxa d'infraestructures i comunicacions; infraestructures dels serveis a l'empresa; formació del factor humà i la mà d'obra; recerca més desenvolupament, i els anomenats «factores de competitivitat», com són, bàsicament, l'estalvi energètic i, sobretot, la qualitat. Però, és més, aquests pressupostos, i concretament aquesta part, fan palesa la nul·la voluntat d'intervenció i reconducció en el teixit industrial del país. Ha faltat voluntat política per arribar a acords amb els agents socials –treballadors i patronal– i, sobretot, per capitalitzar-ne el consens que a Catalunya van arribar en el seu moment. Uns acords que, si bé en un principi van obviar la petita i mitjana empresa, més tard s'hi van incorporar, i vaticinaven l'oblit reiterat de la petita i mitjana empresa, que ha estat i és i ha d'ésser el factor que ha convertit Catalunya en una economia competitiva durant les darreres dècades.

En aquests moments, i malgrat determinats retocs pressupostaris, d'un any per l'altre s'ha notat certa inclinació cap a aquest sector; recordem-ho, encara a hores d'ara el sector majoritari del nostre aparell productiu, però encara insuficient, i no es nota ni es veu una dedicació específica i concreta a un sector que està afectat per una competència europea o de tercers països, en millors condicions quant a qualitat, canvis de normativa, preparació de la mà d'obra i, sobretot, una planificació tecnològica i inversió en aquest àmbit.

Si estudiem el pressupost en partides i entitats, observarem que el pressupost augmenta un total d'un 13,4%; és a dir, passa de 19.000 milions a 22.000 milions. La diferència es concreta en un augment del 19,6% en transferències de capital –de 8.000 milions a 9.000 milions– i en una variació d'actius financers del 75%. El motiu argumentat per la Generalitat per a l'augment de pressupost és el de poder abocar recursos a l'economia productiva per ajudar el país a sortir d'aquesta crisi. Cal dir que el pressupost ja és insuficient per ell mateix, en funció del nostre sector secundari i de l'economia en general del nostre país; el que cal veure és si aquest augment que celebrava la coalició que dona suport al govern com a enormement positiu es converteix en un suport a la inversió de l'economia productiva i de la competitivitat de la nostra indústria.

El primer dels increments en les partides abans esmentades es concentra en l'augment de transferències de capital a empreses públiques i a altres ens públics, del 76%, de 2.170 milions a 3.832 milions, i aquestes empreses a les quals es refereix són –segons la memòria explicativa– el Cidem –Centre d'Investigació i Desenvolupament–, el Laboratori General d'Assaigs, l'Empresa de Promoció i Localització Industrial i el Consorci per a la Promoció Comercial a Catalunya, el Copca.

El segon dels increments a què ens referim –això és, la variació d'actius financers– es concentra en el capítol d'aportacions a compte de capital, que augmenta un 75%, que van a parar principalment a empreses com l'Idiada, el Laboratori General d'Assaigs i l'Institut Català d'Energia. Veient aquestes dades no podem separar el pressupost del Departament dels pressupostos de les empreses a què ens hem referit.

El capítol que es refereix a les inversions del Departament ha disminuït un 25% i es situa enguany a 424 milions de pessetes, quantitat molt petita si la comparem amb el capítol 7, capítol concret de transferències de capital, que es situa en 9.579.017.000 pessetes, augmentant un 19,6% respecte al 1993. Això significa que l'actuació del Departament per a potenciar les empreses de l'àmbit privat no es fa directament pel Departament, sinó a través d'empreses públiques que reben i després distribueixen aquests recursos. A la pràctica el que succeeix és que, en primer lloc, la gran part d'aquests recursos es perden en excessiva administració, excessiva burocràcia per poder fer funcionar el complex engranatge d'aquesta xara d'indústries, instituts i empreses públiques; en segon lloc, el Departament per a poder actuar més eficientment atès l'augment d'intermediaris entre l'administració i la indústria, i, en tercer lloc, es fa més difícil el control sobre les despeses del conjunt, sobre el destí final d'aquests recursos.

Per poder demostrar el que s'afirma en el punt primer analitzarem algunes partides dels pressupostos d'aquestes empreses. A pesar que si ens fixem en el pressupost general del Departament s'observa certa contenció en el capítol que es refereix a les despeses de personal, en el pressupost de l'Idiada observem un increment del 17% –passa de 320 milions de pessetes– i el pressupost del Cidem, Centre d'Informació i Desenvolupament, que podem posar un altre exemple, que passa de 403 milions de pessetes a 321, i això equival a un increment del 25%.

Si ens fixem al capítol de despeses de béns corrents i serveis, veiem que partides que s'haurien de contenir en el pressupost restrictiu augmenten de forma important. Així, a l'Idiada, la publicitat augmenta un 20%, de 17 milions a 20 milions, i «Altres despeses diverses» passa de 12 milions a 34 milions, és a dir, un increment del 55%. En el cas del Cidem, «Altres despeses diverses» passa de 736 milions a 890 milions; això significa un increment del 20% en una partida que l'any 1993 incloïa també «Dietses i desplaçaments, franquig, reuacions i conferències» –en aquest pressupost del 94 no ve desglossat. En el cas del Laboratori General d'Assaigs, aquesta partida es situa en 159 milions; tampoc ve desglossat per camuflar despeses, però més o menys comptem que l'augment pot rondar el 25%.

En el capítol 03, és a dir, «Despeses financeres», és en la major part d'interessos a llarg termini per pagar crèdit bancaris; es situa, pel que respecta al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, en 240 milions, gairebé el doble que l'any passat. El cas de l'Idiada es situa en 321 milions, i això equival a un increment del 25%.

Si ens fixem en el capítol de despeses de béns corrents i serveis, veiem que partides que s'haurien de contenir en un pressupost restrictiu augmenten de forma important. Així a l'Idiada la publicitat augmenta un 20%, de 17 milions a 20 milions, i «Altres despeses diverses» passen de 12 milions a 34 milions, és a dir, també un 55%.

Ens trobem, doncs..., entrem en capítol que es refereixen a pressupost de capital, que és on el Departament ha abocat la majoria dels recursos. En el cas de l'Idiada hi ha aportat –hem dit– 1.526 milions de pessetes, en lloc dels 347 de l'any 93, que serveixen per amortitzar préstecs en una tercera part, per comprar maquinària, i en una altra part per inversions diverses a la resta, és a dir, inversió que fa per mantenir i millorar aquesta empresa, però a la partida de «Transferències de capital a empreses privades» la quantitat és zero pessetes.

En el cas del Laboratori General d'Assaigs –1.205 milions de pessetes davant dels 730 del 93–, passa exactament igual, tenint en compte que han augmentat les despeses per a amortització de préstec en un 100%, enduent-se'n 575 milions.

En el cas del Cidem la partida més gran es concentra en la compra d'accions de societats i empreses públiques, 340 milions de pessetes. Això significa que els recursos han passat del Departament al Cidem, a altres empreses públiques. El que cal veure és si arriba per potenciar el sector i què és el que realment interessa, si aquesta quantitat també és suficient.

Aquests departaments a què ens hem referit no segueixen la desitjable austeritat necessària en èpoques de crisi i això va en detriment de la inversió real.

Per acabar i no allargar-nos més, la conclusió general és que aquests pressupostos són –ho repeteixo–, segueixen i, com vam dir en el debat general del pressupost, a l'esmena a la totalitat del nostre Grup, no són precisament un model de competitivitat: són un model de mantenir l'aparell, i si realment l'aparell –i les diferents empreses, en aquest cas– no tingués una funció d'inversió real seguirien existint, perquè la inversió en manteniment excedeix en molts casos la inversió real que es fa.

Per tant, demanem l'esmena de retorn a l'àmbit del Departament d'Indústria i Energia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Esmenes socialistes: per la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Santiago Riera.

El Sr. CODINA: Senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CODINA: Perdoni, però em sembla que queden dues esmenes d'Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT: D'Esquerra Republicana? (Pausa.) Ah, hi ha la 596 i la 597. Perdoni, senyor Riera. El senyor Portabella té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Defensaré les esmenes 1183 i 1184.

Senyor president, senyores i senyors diputats, Esquerra Republicana ha volgut defensar diferenciadament del Departament d'Indústria i Energia el que fa referència a l'Icaen i, per tant, a l'ens que s'ocupa de les energies alternatives, perquè pensem que el Departament d'Indústria i Energia bàsicament es dedica a indústria i que té abandonat, força abandonat tot el que fa referència a energia.

Bé, nosaltres pensem que amb el pressupost que s'ha donat a l'Icaen enguany, l'Icaen, que és l'Institut Català d'Energia i que té algunes actuacions positives, queda hipotecat per a tot l'any 1994. Creiem que té pocs diners i, d'altra banda, que no té una bona gestió, igual que tampoc té una concreció en les línies d'actuació dins d'aquests pressupostos.

Sovint en la revista *Eficiència energètica*, que és la que explica quins són els avenços bàsicament en energies alternatives a Europa i a la resta del món i el que està fent l'Icaen, es fa referència als quatre motors d'Europa. Per això jo establiré una comparació –que considerem que no és gens tendenciosa ni arbitrària– amb la regió de Rhône-Alpes, amb un dels quatre motors d'Europa, i concretament amb Rhône-Alpes Énergie, que seria d'alguna manera l'ens paral·lel a l'Icaen aquí.

Mirin, el Rhône-Alpes Énergie..., la regió consumeix el doble d'energia que Catalunya i podem observar que algunes de les xifres de l'agència Rhône-Alpes Énergie són aproximadament la meitat de les que hi han a l'Icaen. Rhône-Alpes Énergie té un equip de dotze persones, que explota aproximadament 340 milions de pessetes; amb aquests pressupostos d'explotació han realitzat la diagnosi de 1.300 edificis de la regió i han invertit aproximadament 885 milions de pessetes en aïllaments en instituts secundaris.

Això l'Icaen no ho ha fet. No ho ha fet ni ha fet cap acció que pugui ser paral·lela. L'Icaen en realitat s'ha dedicat a fer una sèrie de demostracions que han sortit molt bé, però que no han passat d'aquí. S'han fet coses molt interessants en solar passiu, s'han fet coses molt interessants en fotovoltaic, s'han fet coses molt interessants en aïllament, però cap dels programes que s'han desenvolupat ha passat de ser pura demostració.

Es dona, a més a més, la coincidència que molts dels programes que aquí s'han desenvolupat, com poden ser les finestres-tap, han estat després contractades a Europa amb tecnologia catalana per desenvolupar programes de realització i d'extensió a tot Europa. Aquí no es fa.

Nosaltres estem una mica preocupats per les tendències energètiques que està prenent el Govern de la Generalitat. En lloc de continuar potenciant o d'ajudar que vagin penetrant en el mercat les energies alternatives, les energies renovables, a escala humana, les energies no contaminants, continuem apostant molt majoritàriament per les energies que procedeixen de combustibles fòssils o per l'energia nuclear, de la qual no tenim control.

El dimarts passat, és a dir, abans-d'ahir, es va ratificar el conveni-marc sobre el canvi climàtic a les Nacions Unides. Catalunya, lògicament, no ho va poder ratificar perquè no

està present a les Nacions Unides, però sí que en diferents declaracions, bàsicament del Departament de Medi Ambient i del conseller en concret, hi ha hagut un compromís de col·laboració i de participació en aquest conveni del canvi climàtic. Cal, doncs, demanar coherència en les accions de govern dintre d'aquest àmbit. Cal que a l'Icaen, cal que dintre del Departament d'Indústria i Energia es potenciïn les energies renovables, a escala humana, que són les que permeten tendir al desenvolupament sostenible i que és l'objecte fonamental de les societats industrialitzades, ara com ara, tal com diu el conveni ratificat abans-d'ahir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Grup Socialista, el senyor Santi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, defensaré conjuntament, si m'ho permet el senyor president, les esmenes 588, 591 i 593.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Totes.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Que són les esmenes de retorn –les que ens queden– al Cidem, al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions i a l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil.

En el decurs del debat parlamentari, senyores i senyors diputats, d'aquest projecte de llei de pressupostos el nostre Grup ha anat insistint en un dels aspectes que creu que és clau en la millora de tots els elements que componen la competitivitat industrial de la nostra estructura econòmica, és a dir, els elements que componen la gestió de les empreses, entenent aquesta com un dels principals punts febles que dificulten aquesta nostra competitivitat.

Avui podem veure com dintre un mateix sector econòmic hi ha empreses que guanyen diners i altres que en perden; això és una experiència que vostès poden tenir si analitzen els diversos sectors econòmics de Catalunya. La diferència que hi ha entre una i altra empresa, evidentment, no és altra que la qualitat en la gestió, és a dir, entenent aquesta en un sentit ampli, ja que el mercat i les condicions fiscals, les condicions laborals són per a totes iguals –són per a totes iguals– d'aquestes dues empreses. La diferència, doncs, és, lògicament, la qualitat de la gestió, és a dir, la qualitat del producte que ofereixen, el seu preu, l'atenció al client, el grau de preparació dels seus treballadors, l'encert en les inversions i un llarg etcètera que constitueix, sens dubte, aquest mot, aquest concepte ampli que podríem dir-ne de gestió empresarial.

És en aquest camp, en el camp de la gestió, més enllà de la política fiscal i monetària, que el Govern de la Generalitat pot fer importants esforços per millorar-la. Aquest és el nostre parer i estic convençut que hi coincidiran totes les senyores diputades i senyors diputats.

Solament alguns exemples del molt que queda per fer en aquest camp de la gestió, per millorar la gestió: el nostre nivell de formació. En vàrem parlar a bastament el dilluns passat, en vàrem parlar, avui dia ja ningú discuteix la importància cabdal del capital humà com a element decisiu de la

competitivitat. Malauradament, el nivell d'aquest nostre capital humà no és satisfactori –ho vàrem comentar el dilluns passat. Recordem alguns exemples: un 25% dels estudiants que formalment han cursat el sistema educatiu obligatori, a la pràctica tenen un nivell de formació molt baix, poc adequat a les exigències de les noves qualificacions necessàries; només un 30% de la població entre els 15 i 19 anys està matriculada en formació professional, malgrat que la FP, com vàrem dir aquest dia, és reconeguda per tothom com una prioritat substancial; però tampoc és satisfactori el nivell dels nostres directius d'empresa. Segons un recent estudi titulat *La competitivitat en el món*, un report realitzat per l'Institut per al Desenvolupament del *Management*, de Lausana, i pel Fòrum Econòmic Mundial, amb seu a Ginebra, d'una classificació –i facin atenció a aquesta dada– en què intervenen els vint-i-dos països més importants d'Europa i els líders mundials, Espanya ocupa en *management*, és a dir, en gestió, el número 20, per sota de Grècia i Portugal. Aquesta és una dada que vostès han de tenir present quan estem parlant d'on són els nostres punts febles. Moltes vegades, moltes empreses van en orris per una manca de capacitat de gestió dels seus dirigents empresarials, més enllà, moltes vegades, de la seva propietat. És així. És a dir, els nostres directius empresarials tenen serioses mancances de saber delegar, de saber fer el pla estratègic, en experiència internacional, en el nivell de coneixement informàtic que requereixen les actuals exigències tecnològiques.

Un altre exemple del molt que queda per fer per millorar la gestió el trobem quan analitzem els especials punts febles de la nostra estructura industrial més genuïna, és a dir, el teixit de petites i mitjanes empreses. A les mancances de formació, doncs, hi hem d'afegir les d'informació i assessorament. Segons dades d'un informe del Patronat Català Pro Europa, anomenat *La situació de les Pime davant la realització del mercat únic a Europa*, es constata que un 80% dels enquestats coincidien en la insuficiència de la informació sobre els nivells de competitivitat dels seus productes i la dificultat de crear i/o millorar una bona xarxa de vendes. Coincidien també que no es diferenciaven prou clarament les polítiques per a les grans empreses de les dirigides a les petites empreses. Trobaven també dificultats i pocs estímuls per aprofitar programes de suport de les administracions, i es trobaven també amb molta inferioritat de condicions davant de la gran empresa per poder-hi accedir.

A aquestes mancances d'informació i assessorament també hi hem d'afegir al nostre país les mancances tecnològiques i de I+D. Solament un 1% de les empreses entre un i vint-i-cinc treballadors i un 17% de les empreses entre vint-i-cinc i dos-cents cinquanta tenen pressupostos previstos per a investigació més desenvolupament, segons dades de l'Institut Català de Tecnologia. Per altra banda, és evident la impossibilitat per a la majoria de Pime crear equips o departaments d'investigació que, lògicament, seria impossible per a aquestes empreses de poder mantenir.

Tots aquests són punts febles, senyores i senyors diputats, en la capacitat de gestió de les Pime que cal ajudar a re-

resoldre, i d'una manera molt especial els podem ajudar a resoldre a través d'instruments que tots plegats hem de dotar, com són el Cidem, el Lgain i l'Idiada. A aquests tres instituts, nosaltres presentem esmena de retorn perquè pensem que el Govern, el Consell Executiu no ha fet tot el que havia de fer i està a anys llum d'una bona gestió en aquests instruments tan importants pel que els he acabat de dir.

Recapitem. El Cidem, Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial, aquest centre en el pla teòric hauria d'haver sabut donar resposta a les mancances d'informació, formació i assessorament que denunciaven les Pime; té totes les competències i possibilitats per vertebrar una xarxa de suport escampada pel territori per resoldre aquests problemes. Lamentablement, no ha estat així; tot i que s'han fet coses positives —que, evidentment, hi han estat també—, la veritat és que si ens atenem a les esperances que tots hi vàrem posar quan vàrem aprovar la Llei que instituïa el Cidem, el Cidem entenem que no ha sabut connectar amb la nostra xarxa empresarial i no ha sabut donar el servei que el nostre teixit empresarial reclamava, malgrat els recursos que hi hem esmerçat, que són molts, per a aquest any són 1.821 milions de pessetes, portem esmerçats des de la seva constitució més d'11.600 milions de pessetes, malgrat, tampoc, el reguitzell d'empreses participades que ha creat al seu voltant, que són moltes, més d'una dotzena, i que han sigut un canal, lògicament, de consum de recursos públics molt important i no sempre justificats.

El nostre Grup, senyores i senyors diputats, ha presentat una demanda de compareixença de l'honorable conseller d'Indústria i Energia —que ens honora amb la seva presència, la qual jo agraeixo— a la Comissió d'Indústria per tal d'informar i donar compte del Cidem, del Laboratori i de l'Idiada, per donar informació i compte del que s'està fent en aquests centres, atesos els grans recursos que estem emprant i atès que, moltes vegades, moltes inversions, al nostre entendre, no sempre són ben justificades des del punt de vista de la utilitat d'aquests centres. Per això també, i per exemple, voldrem que ens expliqui per què Pretocat compra —empresa participada del Cidem— l'empresa Basaira Oil, de FECSA, per sembla ser 1.500 milions de pessetes. El nostre Grup espera que aquesta i altres operacions ens siguin realment justificades, i escoltarem amb molta atenció per tal de veure si és això el que hem de fer en aquests moments i a través d'aquestes empreses participades.

Però no és sols això; per tant, caldria que tinguéssim present que en aquestes empreses del Cidem, com he dit abans, incorporaven molts recursos, globalment considerant-ho així. És a dir, si sumem al pressupost del Cidem totes aquestes empreses participades, trobem que aquest any hi esmercem 4.525 milions de pessetes en total. I si ho acumuléssim als anys des que funciona el Cidem tindríem ja acumulats prop de 20.000 milions de pessetes, sense, lògicament, afegir-hi aquí totes les liquidacions de gestió d'aquestes institucions; per exemple, l'any 91 uns resultats negatius del Cidem van comportar una despesa suplementària de 271 milions de pessetes més. Això vol dir que sobrepassem els 20.000 mi-

lions de pessetes. Molts recursos, al nostre entendre, per pocs resultats; això justifica aquesta esmena de retorn.

En segon nivell el Laboratori, el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions. Aquest centre hauria d'haver-se convertit en el departament tècnic de desenvolupament de producte que el nostre teixit de Pime no està en condicions de resoldre. Lamentablement, tampoc ha estat així. Solament alguna dada per argumentar-ho: l'honorable conseller Alavedra, amb motiu, quan vàrem presentar el Projecte de llei de l'Idiada, deia que l'únic element per poder esbrinar si una entitat d'aquest tipus que es posa a disposició dels sectors empresarials està fent una bona feina és veure si la indústria la utilitza i s'arriba un moment que l'acompte d'explotacions, com a mínim, doncs, queda un cent per cent —per dir-ho així, situada un cent per cent— complementada per l'esforç privat, lògicament. Nosaltres entenem, per les dades que tenim, que això no ha estat així. Concretament, hi portem acumulats, si aprovem aquest pressupost, 17.647 milions de pessetes. El finançament de serveis propis haurà estat de 3.000 milions de pessetes, amb un resultat d'explotació negatiu l'any 91 de prop de 27 milions —de 27 milions de pessetes. Els ingressos per serveis propis estan molt per sota encara del pressupost d'explotació. Això vol dir un nivell d'utilització molt baix, segurament tampoc per no haver connectat amb les necessitats de les petites i mitjanes empreses de Catalunya.

Passem a l'Idiada, l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil, és a dir, l'Idiada és l'institut..., el que hauria de representar el Lgain per a la petita empresa en general, hauria de representar l'Idiada per a la Pime d'aquest sector de l'automòbil. Això ho vàrem reiterar en el decurs dels debats parlamentaris quan vàrem aprovar la llei de l'any 89, i amb major raó ho reiterem ara després d'haver pogut comprovar que per a la gran empresa de constructors d'automòbils no és essencial l'existència de l'Idiada; ho hem vist: no era essencial. Les decisions de Volkswagen o SEAT no anaven en funció de l'Idiada, anaven en funció d'altres coses. (*Remor de veus.*) Per tant, veiem que no era essencial per a aquests constructors. En canvi, ho és, essencial, per a la nostra petita i mitjana indústria auxiliar de l'automòbil, per a aquest sector és vital, vital que hi hagi un bon treball d'aquest Institut.

Algunes dades de la memòria de Cambra de Comerç de Catalunya l'any 92 concreten que a Catalunya hi ha unes tres-cents cinquanta empreses dedicades a la fabricació de components, que ocupen 35.000 treballadors, la facturació d'aquest sector l'any 89 va ser de 360.000 milions de pessetes. La participació de l'empresa d'aquest sector a Catalunya és de més d'un 30% en relació amb Espanya. Aquest sector —deia— necessita vitalment l'Idiada com a centre d'I+D. Fins fa poc, la indústria auxiliar era solament el realitzador d'uns productes que la indústria base li demanava, a través d'un plànol i un seguit d'especificacions tècniques. Avui això està canviant ràpidament; cada cop més la indústria de l'automoció deixa de dissenyar els propis components per simplement demanar als subministradors uns

productes que han de dissenyar i fabricar atenent solament a unes característiques imposades. És per això que en aquest moment el fabricant de components no en té prou de dominar la tecnologia de transformació i procés, necessita entrar també en la tecnologia del producte que ha de dissenyar i fabricar. Això és evident i és així. L'Idiada ha d'orientar els seus programes de treball i les seves inversions de forma prioritària cap a cobrir aquestes necessitats i constituir-se en el departament tècnic de desenvolupament de producte que les empreses individualitzades no estan en condicions de resoldre. Aquesta és la transformació que cal fer de l'Idiada. Els 200 milions d'ingressos per serveis propis que estan pressupostats per a l'any 94, dins un total de despeses d'inversió i explotació previstes de 2.786 milions, ens fan pensar que no es prioritza aquesta orientació.

Cal rendibilitzar, senyores i senyors diputats, els prop de 16.000 milions que hi portem esmerçats a l'Idiada d'ençà de 1990, propis del Departament d'Indústria. Segurament té altres fonts de finançament que potser els diputats de la majoria poden concretar, de programes potser de la Unió Europea, però, en qualsevol cas 16.000 són del nostre pressupost —són del nostre pressupost.

És per això que hem presentat aquestes esmenes a la totalitat d'aquests tres instituts. L'any 94 hi estem dedicant 7.034 milions; si acumulem d'ençà de la seva institució hi haurem esmerçat ja més de 45.000 milions de pessetes. Nosaltres, al llarg d'aquest debat pressupostari, hem anat manifestant que valorarem molt positivament l'increment que hi ha hagut en el Departament d'Indústria per a l'any 94, un 13,4%; pensem que és una bona decisió. També hem valorat positivament que s'hagi rebaixat més d'un 14% les despeses corrents del capítol 2; és una bona notícia, i també hem valorat positivament aquelles esmenes que hem pogut treballar amb el Grup de Convergència i Unió per tal de millorar la capacitat financera dedicada a aquestes empreses, en molts sentits, sobretot per a les comarques amb més dificultats o per als sectors en reconversió. Això ho hem valorat molt positivament.

Ara bé, però si no vetllem per descarregar infraestructures ineficients, de res valdran aquestes bones notícies, i és per això, senyores i senyors diputats, que presentem aquestes esmenes de retorn, perquè entenem, fins a les dades que tenim avui, que no estan representant el que haurien de representar per al nostre teixit de petita empresa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per fer el torn en contra té la paraula l'il·lustre diputat senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS I RIBA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan es fa el debat a la totalitat del Departament d'Indústria, que és al qual em referiré, tota vegada que amb relació als organismes autònoms i als instituts ja ho farà l'il·lustre diputat senyor Pere Esteve, una de

les primeres constatacions..., arran, precisament, de les intervencions que m'han precedit anteriorment i que, en qualsevol cas, en referència a les posicions sobre la globalitat del departament dels diferents grups d'aquesta cambra, un constata que realment el Govern de la Generalitat està fent una política industrial. Es constata que s'està fent una política industrial d'acord amb les atribucions que li són conferides, des del punt de vista estatutari i d'acord amb les limitacions de les atribucions, tal com he dit, conferides per l'Estatut, però també des del punt de vista de les possibilitats pressupostàries, no solament amb anterioritat sinó també disponibles en aquest moment i per al futur.

És evident que hi ha elements per fer una política de demanda que no són susceptibles de ser utilitzats pel Govern de la Generalitat, tota vegada que no hi té atribucions, com pot ser la política monetària, com pot ser una política de fiscalitat, com pot ser una política encara que de dèficit públic o de creació d'infraestructures de gran abast, com les que es poden fer des de l'Estat, però el que sí que pot fer el Govern de la Generalitat, ha fet i continuarà fent és, precisament, incidir en aquells aspectes del que darrerament s'ha posat sobre la taula com el més important a l'hora d'enfocar una política de futur per a Europa.

Fa poc temps es parlava de la convergència econòmica; avui dia es parla pràcticament i exclusivament de la competitivitat. Això és així tota vegada que entenem que una economia competitiva vol dir una economia amb empreses competitives, que vol dir, al mateix temps, unes empreses que fan productes competitius. I és precisament en aquest sentit que pot incidir el Govern de la Generalitat, i no solament pot incidir en aquests factors de la competitivitat de les nostres empreses a través dels diversos instruments, com són els diversos instituts, atenen a la terciarització que avui dia sofreix el món de l'empresa, sinó que, a més, també ho complementa, en la mesura de les disponibilitats pressupostàries, amb una certa política de difusió territorial arreu de les comarques de Catalunya.

Per tant, jo crec que hem de tenir una primera consideració: és que darrere de les prioritats del Departament d'Indústria per a aquest any 1994 hi ha una filosofia clara; atendre els aspectes importants de futur de la competitivitat i al mateix temps compensar-ho o complementar-ho amb una certa política de difusió territorial, moltes vegades expressada des de l'oposició en aquesta cambra.

Els aspectes que augmenten més en el pressupost del 94 són principalment els aspectes que atenen a la internacionalització. Fa pocs dies, i arran de la signatura de l'acord del GATT, es deia que el comerç mundial augmentaria al voltant del 12%. Doncs bé, hi havia un altre article en el qual també s'expressava que això no és una subvenció, sinó que el que caldrà és que les empreses guanyin el terreny dia a dia, pam a pam, aquest nou context molt més liberalitzat que l'anterior.

I és per això que, conscient d'aquesta realitat, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha augmentat de forma important les dotacions pressupostàries per al Consorci

d'Orientació i Promoció Comercial de Catalunya, el Copca, tota vegada que, a més –cal dir-ho, en honor a la veritat–, les empreses catalanes cada any van augmentant en cobertura extraestatal; és a dir, la relació entre les exportacions i les importacions cada vegada és millor per a les empreses catalanes. I això és així si ens atenem a les dades d'Eurostat, en les quals s'expressa clarament que de l'any 90 i al 91 les empreses catalanes van augmentar en cobertura un 4,8% i de l'any 91 al 92 van augmentar en cobertura un 6,4%; la qual cosa vol dir que l'empresa catalana està fent un esforç important de projecció internacional que val la pena que sigui reforçat des del punt de vista pressupostari per la Generalitat. I això és precisament el que fa el Departament d'Indústria de la Generalitat, per a aquest proper exercici: continuar potenciant la internacionalització de la indústria catalana.

Però aquesta indústria catalana és una indústria que, principalment –tal com s'ha dit aquí– per part dels que m'han precedit en l'ús de la paraula–, és una indústria que té una composició molt especial. A Catalunya tenim al voltant de 216.000 empreses, de les quals 187.000 són inferiors en nombre de treballadors a 9; 26.000 són de 10 a 99 treballadors; 1.624, de 100 a 499, i tan sols superiors a 500 treballadors n'hi han 229. I això vol dir que el que fa el Departament d'Indústria, atenent aquesta realitat del nostre país, és crear una sèrie d'instituts i organismes autònoms que puguin servir, de forma barata, el que necessita el desenvolupament tecnològic i la millora de la qualitat de totes les indústries del nostre país.

És evident que amb aquesta estructura industrial les indústries, per elles mateixes, no podrien suportar certs costos de la innovació, certs costos de la investigació, certs costos de la millora de la qualitat dels productes; essent així que tant els instituts i els organismes autònoms que després l'il·lustre diputat Pere Esteve tindrà el gust de defensar en la seva dotació pressupostària fan precisament aquest suport a la petita indústria catalana, per poder projectar la millora de la seva qualitat en l'entorn internacional.

Així, doncs, la dotació d'infraestructures a les petites i mitjanes empreses i, al mateix temps, l'ajut important de la internacionalització es complementen entre si per fer possible que la indústria catalana sigui cada vegada més competitiva; no més productiva, com s'ha dit abans aquí. Perquè, realment, la productivitat no és equivalent a la competitivitat; la productivitat és un dels elements de la competitivitat, però cal afegir-hi el de la qualitat i el de les altres mesures de polítiques de demanda, que en aquest cas no estan a l'abast de la indústria i, en aquest cas també, del Departament d'Indústria de la Generalitat de Catalunya.

Però, deixin-me, abans d'acabar, fer un petit esment d'un estudi encarregat pel Departament d'Indústria de la Generalitat de Catalunya al catedràtic d'hisenda pública, el senyor Emili Albi, parlant de l'estructura industrial de Catalunya, i sobretot en l'aspecte de l'empresa familiar.

A Catalunya, en aquest moment, pràcticament s'ha produït el relleu generacional a molt poques indústries. Les

principals indústries familiars, la majoria de les indústries familiars van ser creades entre l'any 1950 i l'any 1975, i existeix un marc fiscal molt poc procliu perquè puguin desenvolupar la transició generacional, situació aquesta que, produïda en altres països i amb l'experiència d'altres països, pot portar a greus problemes del futur del teixit industrial de Catalunya; essent així que el Departament d'Indústria ha fet aquest estudi a fons i ha encarregat aquest estudi a fons perquè en altres àmbits de responsabilitat es pugui continuar fent aquella tasca de condicionament de polítiques que afectin la fiscalitat de la nostra empresa catalana, i sobretot de la majoria de les empreses catalanes, que, tal com he dit, són petites.

Volia destacar aquest aspecte perquè ho volia lligar al mateix temps amb el que ha passat aquest any 1993 a la indústria catalana. Un dels elements que revela la vitalitat d'un teixit industrial és precisament la capacitat de crear o el ritme de destrucció de les empreses catalanes. Catalunya ha estat la comunitat autònoma on menys empreses s'han destruït aquest any 1993. I això per què? No solament per la tenacitat dels seus empresaris, per la formació en la gestió, avalada per l'augment de projecció internacional de les seves empreses –contradient així alguna intervenció que ha dit un il·lustre diputat–, sinó també perquè l'obligació d'un govern, i el que fa el Govern de la Generalitat, és donar confiança. I aquest pressupost d'Indústria per a l'any 1994 s'emmarca, precisament, en l'article reformat del Tractat de Roma, l'article 130, consagrat en el Tractat de Maastricht, que diu que l'obligació de qualsevol govern o el que pretén la Unió és crear un entorn favorable per a les iniciatives i el desenvolupament empresarial, amb especial atenció a les petites i mitjanes empreses. I això, senyores i senyors diputats, és el que expressa d'una forma clara el pressupost del Departament d'Indústria per a l'any 1994.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. *(El president es reincorpora al seu lloc.)* Té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Pere Esteve.

El Sr. ESTEVE I ABAD: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, defensaré la posició del nostre Grup respecte a les esmenes als organismes autònoms del Departament d'Indústria, i començaré pel Cidem; les esmenes del Grup Socialista, la 588, i la d'Esquerra Republicana, 589.

Jo, en particular, començaria per l'afirmació que ha fet el senyor Riera respecte a les deficiències en el camp de la informació i, d'alguna manera, de les seves gestions habituals per part del Cidem. És clar, una afirmació d'aquest tipus, sense més precisió, no permet, senyor Riera, no permet massa debat; el que permet, lògicament, és que jo li digui que penso el contrari: que el Cidem fa molta feina; que el Cidem, en l'àmbit de la informació directa a les empreses, en tot el tema de creació de bases de dades fa una feina impressionant i molt dura, i molt difícil d'aconseguir que hi hagi la cultura suficient per part de tothom que sigui molt ben utilitzada; que en el camp de l'equilibri territorial fa

també una feina prou significada de dinamització territorial, quant als serveis descentralitzats que té en les tres delegacions i amb els convenis amb els consells comarcals; que en els camps de la competitivitat industrial, en tot el que és programes tecnològics i de foment hi ha prevista una partida, que vostè coneix, de 69 milions de pessetes, i no parlem dels programes més forts, com són el d'internacionalització i el del foment de la qualitat i la productivitat, que s'enduen tots dos quantitats de l'ordre de 235 i 374 milions. Bé, és obvi que no m'hi entretinc, però que no sigui dit que vostè..., davant d'una afirmació genèrica sobre que la informació no va prou bé, quedi clar que el Cidem fa molta feina i la fa ben feta.

Encara que no hi tenia una esmena, el Grup d'Iniciativa ha fet una menció del tema d'EPLICSA, que després ha estat també comentat per algun altre grup. A veure, el tema d'EPLICSA..., EPLICSA és una societat participada al cent per cent pel Cidem i que, per tant, naturalment, aquest any també té partides per capital del Cidem, i que EPLICSA gestiona els fons de capital que li cedeix el Departament i que també estan pressupostats —en aquest cas, amb una xifra dels 1.300 milions de pessetes— per fer les accions oportunes de cara a les reconversions i participacions en terceres empreses que ho necessitin. Suposo que són conscients vostès que totes les gestions que fa EPLICSA són gestions que, com a mínim, requereixen dues qualitats: l'agilitat i la discreció. Agilitat perquè cal anar de pressa, cal tenir nervi, cal tenir la sensibilitat, en el moment adequat, de com s'ha d'actuar. I discreció perquè la simple i possible intervenció de la Generalitat en el tema altera les condicions del problema, i aquesta alteració de les condicions del problema moltes vegades podria ser negativa. Dit això, el que també ha de quedar clar és que un cop feta la decisió i la participació d'EPLICSA, vostès coneixen perfectament —i que jo sàpiga ho han aprovat sempre— els casos de Taurus, els casos de la Farga Casanova, els casos del Grup Esteve; és a dir, jo no tinc consciència que en cap actuació d'EPLICSA —que són conegudes totes, i, en tot cas, vostès tenen possibilitat i capacitat per reconèixer-les totes una vegada més— tingui cap observació cap dels grups que ha comentat la qüestió.

I, en tercer lloc, només un comentari: el Grup d'Esquerra ha destacat una qüestió del pressupost que és que, efectivament, la partida d'«Altres despeses» acumula una xifra molt important. Bé, jo, simplement, certament hi estic d'acord; jo recomanaria —a part que es pot consultar de què consta aquesta partida; nosaltres ho hem fet— que la partida 219, d'«Altres despeses diverses», doncs, podia tenir un desglossament diferent i, aleshores, hi podrien quedar expressats els programes. En tot cas, aquesta partida el que inclou són aquests programes que jo he esmentat quan he començat a parlar del que ha dit el senyor Riera.

Respecte al Laboratori, el senyor Riera diu que s'hauria d'haver convertit en el departament tècnic —em sembla que una cosa així, ha dit. Bé, doncs, jo el que li dic és que ja anem bé perquè s'hi ha convertit —s'hi ha convertit. I, miri, s'hi ha convertit per dues raons: perquè ho demostren les xi-

fres i ho demostra que la indústria ho utilitza, que, si no recordo malament, són les condicions que vostè ha posat. Molt bé, doncs les xifres demostren que s'hi ha convertit i la indústria ho utilitza. Per què? Doncs, miri, no m'hi entretindré, perquè em fa l'efecte que tots els companys diputades i diputats estaran d'acord que és bo que anem a les essències del debat, però, en tot cas..., per tant, vaig directament... Miri, el compte d'explotació ha anat evolucionant d'una manera sistemàtica, amb reducció de la subvenció per a la despesa total. Ha anat passant del 60%, l'any 91, al 45, l'any 92, al 37, l'any 93, i al pressupost del 94 és del 33. I deixi'm que li digui una cosa: això és el pressupost, perquè l'any 93 la previsió és que els ingressos per serveis ja superin la despesa corrent. En tot cas, nosaltres hem de pressupostar amb prudència, però que quedi clar que aquesta evolució..., si aquesta evolució no demostra que les xifres demostren que això va bé i que és eficaç... I si vostè em diu: les empreses..., miri, el nombre de dictàmens ha passat —no vaig més enrere—, de l'any 85, que van ser 2.688 dictàmens, ha passat l'any 92 —perquè el 93 no en tinc la xifra enllestida— a 9.099. Escolti'm, això és multiplicar per més de tres el servei, quan la plantilla d'aquest mateix període no ha arribat a doblar-se. Això vol dir també productivitat.

Bé, en tot cas, ja li dic, d'una manera molt esquemàtica i molt..., però m'ha semblat..., bé, m'ha semblat, no: em sembla que és la meva obligació contradir el que vostè diu, si no hi estic d'acord; entre altres coses, perquè he de sustentar el fet perquè votarem en contra de la seva esmena, m'entén?

Després, en aquest mateix punt del Laboratori, Iniciativa, en un moment, ha plantejat una manca d'inquietud ecològica del Departament d'Indústria..., perdó..., sí, Iniciativa ha plantejat una manca d'inquietud ecològica sobre el Departament, que, d'alguna manera, després ha tornat a sortir, en la intervenció del senyor Portabella. Mirin, les responsabilitats sobre el medi ambient estricte i directe, les porta el Departament de Medi Ambient, però sàpiguen que el Laboratori General d'Assaigs té una activitat en medi ambient molt important, i que no els la detallaré; sàpiguen que l'Institut Català de l'Energia fa una activitat ecològica importantíssima, perquè tot l'estalvi energètic és millora de l'ecologia, i que a l'Idiada —i en particular tota la investigació al voltant de l'automòbil—, un dels elements cabdals..., dos elements cabdals són la seguretat i la protecció del medi ambient. Per tant, mireu si el Departament té o no té una inquietud ecològica en funció dels programes concrets amb els quals es troba.

Idiada. Bé, a l'Idiada hi ha esmenes dels tres grups esmenants —d'Iniciativa, d'Esquerra i del Partit Socialista, el Grup Socialista—; començaré també pel que ha dit el senyor Riera. Diu: home, és que les decisions de la SEAT no tenen res a veure amb l'Idiada. Bé, nosaltres no hi estem d'acord —no hi estem d'acord. No podem coincidir..., «no són essencials», ha dit, potser. (*Remor de veus.*) No depenia d'això? Bé, doncs nosaltres creiem que sí. És a dir, miri, en primer lloc, les decisions finals de per què les empreses les prenen, amb precisió, ben bé no les arribarem a saber mai; per tant,

el que nosaltres creem és un context en el qual aquestes decisions es prenguin bé, i sobretot bé d'acord amb els nostres interessos. És clar, una de les maneres evidents i que em sembla que vostè no podrà contradir a fons és que la creació de l'Idiada és un element potenciador del sector de l'automòbil a Catalunya, indiscutible. Partint d'aquí, escolti, no sé si podem discutir gaire més; si vol matisar, matisi, però l'Idiada està allà, i s'està fent, i s'està acabant.

Per altra banda, les empreses del sector, les petites i mitjanes empreses, naturalment que s'hi compta, naturalment que s'hi treballa, i s'hi treballa en una doble vessant; perdoni: directament amb elles i perquè les proves que fan allà les grans empreses també són dels seus components, entre altres coses perquè els components moltes vegades es proven amb el producte final, i és la millor manera de provar-los.

El senyor Gimeno ha tornat a treure els 668 milions de diferències negatives de canvi. Em sembla que li ho van dir; només vull dir-li que això és un error tipogràfic, perquè això són interessos de préstecs. Vostè ja em creu amb el que li he dit jo, però em creurà més si li dic que, com que l'Idiada no té cap crèdit en divises, és ontològicament impossible que tingui diferències de canvi. Per tant, ja és un error mecanogràfic, i l'arreglaran com puguin, dintre els procediments pressupostaris habituals.

A Esquerra Republicana li diria que l'augment d'un 20% de la publicitat, sincerament, si vostè el troba alt jo el trobo curt. Jo, si pogués, l'augmentaria; en lloc de reduir-lo, l'augmentaria. Respecte –finalment– a l'Institut Català de l'Energia, el senyor Portabella ha començat amb dues afirmacions: la primera és respecte el tema que l'Institut es dedica a les energies renovables. Doncs, no és així; és a dir, jo m'imagino que si vostè un dia tinguéssis la responsabilitat d'aquest Institut potser el dedicaria plenament a l'escalfament d'aigua a baixa temperatura solar, a les fotovoltaiques i al vent, no?, als eòlics, però en tot cas jo el que li vull dir és que el criteri del Govern de Convergència i Unió és dedicar-lo a totes les energies i a la utilització racional de tot el ventall energètic, i això és el que fa.

Quant a si és insuficient, com ha dit també el senyor Gimeno i ha dit vostè mateix, miri, estem amb el de sempre: les xifres donen uns resultats. Jo em limitaré a dos per no cansar-los: les auditories, les quatre-centes auditories fetes fins ara donen un estalvi de 40.000 tones equivalents de petroli, això per una banda, i per altra banda tot el foment de la cogeneració, els deu projectes que estan en marxa, que signifiquen 70 megavats de potència instal·lada, representen també un estalvi energètic de 60.500 tones equivalents de petroli. Bé, això és estalvi i això és millora ecològica.

I em sembla..., sí, només una qüestió més, finalment, que és la menció que ha fet de les inversions de Petrocat a altres empreses, per part del senyor Riera. Senyor Riera, Petrocat és una empresa participada pel Cidem..., perdó, no, per l'Icaen i per altres... (*Remor de veus.*) En aquest moment Icaen i per altres empreses com Cepsa, Repsol, operadors diversos, on la Generalitat no té... (*Remor de veus.*) No, no, petita la de la Generalitat. O sigui les decisions de Petrocat

es prenen per majoria d'altres empreses i aquesta majoria d'altres empreses són decisions professionals en les quals el Govern de la Generalitat no té una participació decisiva. (*Remor de veus.*)

Per tant, rebutjarem aquestes esmenes als quatre organismes autònoms.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve.

Passem a la votació d'aquestes esmenes a la totalitat.

Vots a favor... (*El Sr. Carnicer demana per parlar.*) Sí, el senyor Carnicer demana votació separada?

El Sr. CARNICER: Senyor president, de la 586 i 587.

El Sr. PRESIDENT: 586 i 587, conjuntament. Molt bé.

Doncs, en primer lloc, es voten les 586 i 587.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 10 vots a favor, 64 en contra i 18 abstencions.

A continuació es voten la resta d'esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 64 en contra i 2 abstencions.

Passem al Departament de Comerç, Consum i Turisme. Esmena número 598, del Grup Popular: té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, si m'ho permet, farem la defensa conjunta de les esmenes 598 i 601.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, que són totes les del Grup Popular a aquest Departament.

El Sr. ROS: Sí, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ha transcorregut ja un any des que en aquesta cambra es va debatre la Llei de pressupostos, un any, el 1993, en el qual malauradament la situació general de l'economia catalana no ha millorat; evidentment, ha empitjorat.

En aquests moments, el Grup Parlamentari Popular entén que cal potenciar el comerç, el consum i el turisme perquè constitueixen una de les fonts principals d'ingressos del país i perquè també proporcionen nombrosos llocs de treball.

L'any passat el nostre Grup ja va manifestar que creia que la dotació del Departament de Comerç, Consum i Turisme era insuficient. Doncs bé, la previsió per l'any 94 és més restrictiva, es redueix la dotació total del Departament en un 3%, aproximadament, passant de 8.473 milions de pessetes l'any 93 a 8.230 milions per a l'any 94.

El Grup Parlamentari coneix i és sensible davant la situació econòmica del país, però no pot admetre que un dels sectors capdavanters i productius de l'economia a Catalunya rebí un suport institucional tan petit. Ja ho vàrem dir l'any passat, aquest any ho tornem a dir: si els pressupostos per a l'any 94 són uns pressupostos d'austeritat i de contenció, cal impulsar i invertir diners precisament en els sectors que poden contribuir a superar la situació actual.

És indubtable que els recents acords assolits a nivell internacional en matèria de comerç tindran una repercussió a Catalunya. Es poden fer especulacions sobre la incidència que tindran en els diferents sectors de l'economia catalana, però és evident que qualsevol interpretació passa inevitablement per una actuació molt més dinàmica i activa per part del Govern de la Generalitat.

Per tot això el Grup Parlamentari Popular entén que no es pot admetre una retallada pressupostària en el Departament de Comerç, Consum i Turisme. Tots hem vist l'augment del Departament d'Indústria: el Grup Parlamentari Popular no ha presentat esmena de retorn, l'any passat vam incidir que creïem que era un Departament que havia d'incrementar la seva aportació, i també ho vam dir d'aquest Departament, perquè són els departaments productius fonamentalment i és on s'ha de posar èmfasi, i governar vol dir marcar prioritats, i per a nosaltres aquesta és una prioritat.

I passem a analitzar les dades del pressupost del mateix Departament. El que succeeix és que no es distribueixen els diners d'una forma adequada, a més. Si bé en el seu conjunt es produeix una disminució dels recursos que es destinen a operacions corrents —uns 12 milions, equivalents a un 0'5% respecte a l'any anterior—, no és menys cert que els diners que es destinen al manteniment de l'aparell burocràtic, personal i manteniment d'instal·lacions continua en la línia d'increment ja iniciada l'any 93. Les xifres són significatives: l'any 94 es preveu destinar a aquests conceptes 2.050 milions, la qual cosa suposa un 24,91% respecte el pressupost total del Departament, de 8.230 milions. Això fa que l'eficàcia de l'actuació del Departament en tasques tan importants com la modernització, promoció o col·laboració i suport amb la iniciativa privada es vegin molt minvades, perquè d'entrada la quantitat de diners que s'inverteix en elles és molt menor del que pot semblar en un principi.

En relació amb les operacions de capital, si comparem les dades respecte al 93, la previsió per a l'any 94 és molt més decebedora: hi ha un decrement de 289 milions, la qual cosa suposa un 3,5% aproximadament.

No podem oblidar que l'any 93 ha entrat en vigor l'Acta Única Europea i que caldria veure si durant el primer any aquesta supressió de barreres per al comerç que ha suposat la lliure circulació de béns, persones i capitals ha produït canvis importants en les costums dels consumidors i quina repercussió ha tingut en el conjunt de l'economia catalana. La dotació del Departament de Comerç, Consum i Turisme, des d'un punt de vista objectiu, és escassa, però, a més, és una previsió feta amb un desconeixement de la realitat econòmica del país. Si no es destinen diners amb finalitat de finançar inversions de les petites i mitjanes empreses, és a dir, recolzar i fomentar la iniciativa privada, es fa ben difícil creure que només quan s'operin grans canvis en l'economia mundial i se superi la situació general de crisi s'iniciarà un ascens del sector.

El Grup Parlamentari Popular creu que no es pot adoptar una actitud passiva davant la qüestió i cal actuar de forma contundent, però és evident que qualsevol mesura de foment

de la inversió ha d'anar acompanyada, evidentment, del corresponent recolzament dels diners suficients. Se'ns fa difícil comprendre com des del Gabinet del Conseller les transferències a corporacions locals per a actuacions de promoció i millora en el sector del comerç i serveis turístics i consumidors es limiten a 25 milions. La veritat és que difícil no se'ns fa; coneixem la sensibilitat del Govern amb les administracions locals, amb els ajuntaments.

En el tema pressupostari s'ha de ser coherent i si es diu que el pressupost serà auster i de contenció ho ha de ser en tots els camps; és a dir, el criteri ha de ser el mateix tant per a la despesa corrent com per a les operacions de capital, i si s'ha de potenciar alguna àrea res millor que fer-ho recolzant i fomentant la inversió en sectors productius de l'economia, no en edificis, instal·lacions o material del Departament. Per tot això, cal fer una prioritització dels objectius que es volen assolir durant l'exercici vinent. Amb aquests pressupostos és difícil conèixer les prioritats del Departament i és evident que els recursos que s'hi destinen són globalment insuficients.

Finalment, en relació amb el Gabinet del Conseller només vull fer una consideració. El compte existent per a «Operacions diverses», amb una dotació de 43 milions, que inclou conceptes tan variats com «Despeses jurídiques», «Formació i promoció», «Publicitat», «Protocol», etcètera, inclou una partida de 23 milions que s'anomena «Per a altres despeses diverses», i això representa més d'un 53% de l'import total d'aquesta partida, i creiem que seria bo fer una major descripció del que inclou i desglossar-la de forma molt més entenedora, molt més clara.

Si entrem a analitzar la situació de les diverses direccions generals que integren el Departament de Comerç, Consum i Turisme, la situació continua sent decebedora. La Direcció General de Consum i Disciplina de Mercat veu reduïda la seva dotació pressupostària de 231 milions l'any 93 fins a 199 milions l'any 94, però —no cal oblidar-ho— gairebé el 50% del seu pressupost, una de 97 milions, es destina a «Operacions corrents».

Pel que reflecteixen les xifres, el Govern de la Generalitat té molt poc en compte les corporacions locals, perquè les «Transferències corrents», aquelles en concepte de subvencions per a actuacions d'informació i assistència tècnica als consumidors i usuaris, veu fortament reduïda la seva dotació passant de 50 milions l'any 93 a 35 milions per a l'exercici del 94, amb un decrement del 30%, aproximadament.

Per altra part, les transferències de capital resten totalment congelades, la qual cosa fa que tant les institucions públiques —les corporacions locals— com les privades —les organitzacions de consumidors— no rebran un suport adequat per part del Govern de la Generalitat durant l'any 94.

La Direcció General de Consum i Disciplina de Mercat no pot limitar les seves actuacions a editar la *Guia del consumidor*, juntament amb l'Institut Català del Consum, perquè si bé les publicacions i campanyes d'orientació al consumidor són importants —ho reconeixem—, també s'ha de donar suport a les organitzacions que promouen la defensa

dels consumidors; a més, cal ser conscient que normalment el ciutadà, quan vol rebre informació sobre consum o sobre qualsevol altra qüestió, sigui la que sigui, s'adreça en primer lloc a l'administració que li és més propera, és a dir, al seu ajuntament.

La Direcció General de Comerç Interior i Serveis, malgrat comptar amb una reducció global del seu pressupost, que és de 2.003 milions l'any 93 per 1.936 milions per a l'any 94, compta amb algunes dotacions que cal esmentar: les dotacions destinades a «Operacions de capital» s'han reduït en més de 100 milions, i si bé l'any 93 ja eren insuficients enguany les Pime, que compten amb una partida pressupostària pròpia a les transferències de capital, veuen com la seva dotació de 50 milions és totalment insuficient i, a més a més, és destinada de forma finalista al foment i a la integració comercial.

El Grup Parlamentari Popular creu que si no es dona un major suport a les organitzacions que formen l'economia del país difícilment s'aconseguirà donar-los l'impuls suficient per superar la situació actual.

També s'ha de fer esment, respecte a l'any 93, a la supressió de la partida de «Foment de la qualitat de les empreses de serveis», que comptava amb una dotació de 50 milions de pessetes. Això ja demostra un desconeixement, per nosaltres, de la realitat prou important. Evidentment, aquesta supressió sembla que es correspon amb la creació d'una partida nova d'igual dotació, 50 milions de pessetes, destinada a subvencionar, per transferències corrents, les organitzacions de comerciants. Creiem que per a la creació d'aquesta partida no calia retallar la de l'altre costat, perquè el sector de serveis té, qualitativament i quantitativament, un gran pes específic en el conjunt de l'economia catalana, i, millorar-la, nosaltres creiem que ha de ser un objectiu prioritari.

La Direcció General de Turisme també veu reduïda la seva dotació, gairebé de 82 milions de pessetes.

I, seguint la línia negativa del Departament, minora el capítol sisè, destinat a «Inversions reals», d'un 25%, aproximadament, passant de 650 milions de pessetes, l'any 93, als 487 milions per a l'any 94. La forta reducció s'ha concentrat en les inversions en la realització de programes de formació i reciclatge del sector turístic. El Grup Parlamentari Popular creu fermament que el Govern de la Generalitat hauria de fer un esforç inversor en el sector del turisme, perquè tradicionalment ha estat el capdavanter de tot l'Estat espanyol, i sobretot perquè representa aproximadament el 20% del PIB de Catalunya.

S'ha de fer una referència especial a la transferència que fa la Direcció General de Turisme al Consorci de Promoció Turística de Catalunya, gairebé 115 milions per «Transferències corrents» i 900 milions per «Transferències de capital». El nostre Grup demana que el Govern de la Generalitat es plantegi seriosament la modificació de la seva estructura, actuacions i finalitats. A més, cal evitar duplicitats i sobreposicions en les actuacions de diversos òrgans del Departament, per tal de millorar l'eficàcia administrativa i racio-

nalitzar la gestió de la despesa. Malgrat que hi ha hagut un increment de les transferències de capital, no s'ha fet l'esforç necessari per millorar la competitivitat del sector turístic, i creiem que s'hauria d'incrementar la quantitat destinada a subvencions per a la modernització del sector turístic.

Dins del Departament, l'Institut Català del Consum, organisme autònom de caràcter administratiu, seguint la línia general de contenció, també veu reduïdes les seves consignacions, especialment en les inversions reals i en les transferències corrents a entitats, tant públiques com privades. Això vol dir que el suport institucional és cada vegada més petit, i dibuixa un horitzó en el qual les empreses públiques, les privades i les institucions sense finalitat de lucre hauran de replantejar-se en els mitjans de col·laboració i de suport que reben, des d'ara endavant, per part de l'Administració, perquè saben que seran molt més minses.

Per altra part, l'Institut Català del Consum veu pràcticament congelades, si no minvades, les seves consignacions, per la qual cosa el nostre Grup Parlamentari demana al Govern de la Generalitat que quan decideixi crear un organisme autònom de qualsevol classe faci un estudi sobre la viabilitat i eficàcia administrativa, no per augmentar la burocràcia i per limitar amb dotacions restrictives el seu marc d'actuació.

En definitiva, el pressupost que vostès presenten per al 1994 no s'ajusta a la realitat actual del sector del comerç, consum i turisme i no dona cap indicatiu que des de la posició del Govern de la Generalitat es faci una previsió real amb la intenció d'impulsar un dels sectors capdavanter de l'economia catalana. Per tot això, el Grup Parlamentari Popular demana el retorn al Consell Executiu tant del pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme com de l'Institut Català del Consum.

Estem, senyores diputades i senyors diputats, en uns moments difícils de crisi econòmica, que governar vol dir marcar prioritats i que creiem que precisament els departaments productius són aquells que han de tenir prioritat en la inversió i que s'ha de col·laborar d'una manera especial amb la petita i mitjana empresa. Nosaltres no ho hem detectat en aquests pressupostos en aquest Departament; sí que ho hem detectat en el Departament d'Indústria, i, la veritat, ens hauria agradat no haver de presentar esmena de retorn, però ens hi hem vist obligats degut a tal com estaven elaborats aquests pressupostos. Moltes vegades se'ns acusa, a l'oposició, que som catastrofistes, que som pessimistes. La veritat, amb tota sinceritat, potser sí que som una mica pessimistes, però la diferència entre pessimista i optimista moltes vegades és que el pessimista és un optimista ben informat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té dues esmenes en aquest Departament: el senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. També defensaria les dues conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: La 599 i 602.

El Sr. GIMENO: Sí, senyor. En tot cas, dir que no voldria fer una intervenció molt extensa, perquè, resumint, podríem dir: igual que l'any passat, menys un 3%; les crítiques serien iguals que l'any passat, homogèniament, excepte un 3%. Sempre ens sorprèn veure les xifres i comparar-les, i hi havia una disfuncionalitat en la Direcció General del Consum, que baixava un 14% respecte a les altres direccions generals, i hi va haver una esmena que, segons se'ns va dir, era per a homogeneïtzar les disminucions, i ara tots estem entre el 2 i tal i el 3 i escaig. Per tant, homogèniament, les crítiques serien aquestes.

El Departament de Comerç, Consum i Turisme no és un Departament prioritari dins dels pressupostos de la Generalitat per al 1994; entenem que hi han altres prioritats, i no volem dir que és fonamental les inversions aquí; el que passa és que sí que esperàvem que hi hagués alguna novetat, que dins de les restriccions aquestes hi hagués alguna novetat. I el que hem vist és que hi ha molt de continuisme, pràcticament tot continuisme. És curiós perquè hi han disminucions genèriques a totes les partides, a totes aquelles partides que sempre se'ns ha dit que no podien disminuir. És a dir, sempre, quan fèiem baixes, proposàvem baixes d'unes partides del capítol primer o del capítol segon per a incrementar algunes altres partides pressupostàries, se'ns deia, l'any 93, l'any 92, l'any 91: «És que és impossible baixar-les, perquè no podrien funcionar bé els serveis.» I jo m'hi he entretingut, i ho baixem tot; amb «ho baixem tot» vull dir que baixem qüestions tan elementals com pot ser l'aigua, gas, electricitat, calefacció i condicionament d'aire —enguany en gastarem menys que l'any passat—, carburants, vestuari, comunicacions, transports, publicitat i propaganda, formació i promoció, etcètera; tot el que no es podia disminuir, enguany es disminueix. Jo no sé si és que la gent del Departament també es constrenyirà el cinturó i anirem passant, i, si no gasten tant en aigua, llum i calefacció, anirem a les fosques, posarem cresols o tindrem fred i portarem les gavadines, però el que està clar és que enguany sí que hi ha restricció, enguany hi ha reduccions a tot arreu.

I això, com he dit, és general, és homogeni, i això ens fa donar una sensació de poca seriositat en els plantejaments pressupostaris d'aquest Departament, perquè, entre altres coses, el que hem vist és que hi han molt poques novetats; molt poques novetats, que, en tot cas, diríem que l'única que veiem és una partida de 50 milions de la Direcció General de Comerç a organitzacions de comerciants i que hi ha un increment en el sector turisme de «Subvencions a corporacions locals», al Programa de millora de qualitat i competitivitat, que ens sembla bé —de 130 passen a 290 milions; fins i tot creiem que és poc per a aquest programa d'ajuts a la millora integral de l'entorn—, i que hi ha un petit increment a «Subvencions a empreses privades d'ajuts a oferta turística especialitzada», que passen de 487 a 516 milions; el que passa és que, aquí, ja els ho vam dir l'any passat i els ho seguim dient enguany: quina és aquesta oferta turística especialitzada?, quins programes sustenten l'especialització

de l'oferta turística? No podem descobrir ni als pressupostos ni als programes ni a cap dels documents —per cert, molt escarits; també es nota aquesta reducció pressupostària en la reducció de documentació—, és a dir, no podem trobar quin és l'ordre de prioritats, quines són les zones prioritàries, quin és el pla de preferències o el pla de no-preferències del Govern de la Generalitat en el sector de turisme, i, com deien les resolucions del debat de política turística, el que se'ns planteja és que continuarem, que seguirem fent, que perseverarem, que ens faran confiança, és a dir que ens han de fer confiança, perquè anirem fent el que fem, perquè ho volem fer molt bé. I, tal com deia el meu company diputat Toni Farrés, en això de la confiança, diu: «La Confiança era una botiga de Sabadell que va haver de plegar; va haver de plegar perquè va fer suspensions de pagaments i va haver de plegar.» Llavors, la veritat és que fer-los confiança ens fa una mica de desconfiança.

Jo voldria, ja, acabar dient simplement que és sorprenent com en la Direcció General de Comerç dos programes que l'any passat es plantejaven com a nous, com a dues de les novetats, que eren el Programa de formació presencial i a distància i el Programa de promoció i activació dels serveis, enguany —i estaven prou dotats—, enguany resulta que també els fem una baixa, i una baixa notòria: una baixa del 30% respecte a l'any passat. Que ens vam excedir l'any passat i no s'han cobert les despeses, o és que ja hem cobert els objectius i era un programa que ara ja anirà a la baixa perquè la principal part ja la van fer? La veritat és que ens sorprèn que un programa, en un any, hagi quasi cobert els objectius.

I els seguim dient que ens falta un pla horitzontal de turisme, que està aprovat per unanimitat en aquest Parlament, a proposta del mateix Grup de Convergència i Unió. De totes maneres, l'altre dia, llegint les resolucions, veig que no deia que «el farem»; va dir que «estudiarem», no?, «anirem estudiant un pla horitzontal de turisme»; suposo que deuen estar estudiant-lo tranquil·lament i sense pressa, donades les restriccions i la falta de prioritització en aquest aspecte.

No veiem en cap lloc cap actuació específica de participació de la població local en els beneficis del turisme, i ens dóna la impressió que aquesta oferta turística especialitzada continua essent l'oferta turística especialitzada per la qual la Generalitat havia apostat en anys anteriors i que l'únic que fan és no explicitar-la com anys anteriors l'explicitaven als pressupostos. Ports esportius i camps de golf segueixen tenint —diguem també el turisme de la neu— més prioritat, o potser és que, com que tenen més sort o tenen més empenta que altres formes de turisme —el turisme rural, el turisme de muntanya, el turisme d'interior—, per això hi tenen més atenció. El que està clar és que es duen moltes iniciatives d'aquestes, compten amb molt de vist-i-plau per part no solament del Departament de Comerç, Consum i Turisme, sinó d'altres departaments, perquè els estudis d'impacte ambiental solen ser obviats o minimitzats en totes aquestes qüestions, i, en definitiva, de dir: seguidisme i anar fent.

I això, quan he dit el 3% de reducció, seria si les condicions fossin iguals; però està clar que hi ha dues variacions

essencials que afecten, haurien d'afectar aquest Departament. Per una banda, és el tema dels acords del GATT –ja ho ha comentat abans el diputat popular–, que hauríem de veure com això afecta; afecta el comerç, afectarà el consum d'alguna manera o altra, i en canvi aquí no hi ha cap tipus de previsió. Poden dir: «És que, clar, quan s'ha aprovat, era posterior a l'elaboració dels pressupostos», però tots sabem que això s'havia d'aprovar, tots sabem que hi havien unes dates màximes i que això portaria unes conseqüències i que, l'orientació de determinats sectors de la producció i fins i tot del comerç, podia ser important fer-la per a l'any 94, als pressupostos.

I l'altra és la Llei reguladora de residus. La Llei reguladora de residus sí que la vam aprovar com perquè es pogués contemplar en els pressupostos del 94, i jo no sé si des del Departament de Comerç, Consum i Turisme ho tenen clar, que hauria de significar –tal com diu la mateixa Llei– uns certs canvis en els hàbits dels consumidors. Se parla de la «minimització» en la producció de residus, de la «reutilització», del «reciclatge», i això afecta molt el ciutadà, entès «ciutadà» com a «consumidor», i afecta també els ciutadans que són comerciants, perquè significa que haurien de tenir unes certes prioritats a l'hora d'oferir uns productes o oferir-ne uns altres. Entenem que hauria d'haver-hi una relació conjunta entre el Departament de Medi Ambient, que és el responsable directe d'això, però, lògicament, amb la Direcció General de Comerç i amb la Direcció General de Consum, perquè són els organismes que estan directament implicats en això.

Res en absolut, ni d'una cosa, ni de les conseqüències dels acords del GATT, ni de l'aplicació de la Llei reguladora de residus. Per tant, si a aquest 3% que justifica els mateixos arguments que l'any passat li afegim aquests dos, comprendran que aquests pressupostos no ens plauen, i per això demanem la seva retirada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Acumularé les esmenes 600 i 604. Intentaré fer-ho breu, no pas –espero– fer-ho curt, que en la nostra llengua són dos conceptes bastant clars.

El debat de turisme que es va produir en aquest Parlament a mitjan legislatura en el període que portem va ser un debat, el nostre Grup creu, molt interessant, perquè damunt la taula es van posar temes importants per al futur del turisme en el país, i em sembla que, davant la filosofia, la teoria del turisme, també vam arribar a un consens en uns aspectes bàsics molt clars. A més, ho vam dir en aquell debat referent al turisme, ho hem dit en interpellacions i en intervencions diverses referents al comerç, ho vam dir en la tramitació de la Llei de l'Estatut del consumidor, referent al consum: comerç i turisme són dos pilars fonamentals de l'estructura productiva al nostre país i de la vida al nostre país de manera evident i, potser malauradament, però també

de manera evident, cada vegada més importants, cada vegada més fonamentals.

D'altres sectors són en evident regressió, i gairebé impareable regressió; d'altres sectors són en crisi estructural, que no sabem on anirà a parar, però sí que, evidentment, el turisme pot tenir crisis diverses, però que no ens fan patir per la seva qualitat numèrica, i que el comerç s'ha desvetllat com una eina important, amb els seus diversos desequilibris i la discussió entre el gran i el petit comerç, les estructures... Però, aleshores, el que és evident és que ens trobem amb la que hauria de ser una de les conselleries més importants dels departaments de la Generalitat; hauria de ser una de les conselleries més importants per aquest aspecte i, a més, en temps de crisi hauria de ser una de les conselleries que albirés esperança, una de les conselleries que diguéssim, si més no: si per altres camps el tema és un tema greu, per aquí podem sortir-ne amb certa satisfacció i anar endavant.

El que passa és que, com altres companys diputats han dit ja, en el conjunt de pressupostos, que són en alguna part restrictius, creiem nosaltres que on no havia de caure aquesta restricció era en algunes conselleries, i alguna d'elles era la de Comerç, Consum i Turisme. Ens hem trobat amb un -2,9% del nostre pressupost, que no és que tinguem un 3 menys, sinó que l'hem d'augmentar, evidentment, amb l'IPC i que, per tant, la disminució de la Conselleria no és només al voltant d'un 3%, sinó que, en termes reals, és una disminució encara més alta.

Aleshores, diríem que un primer motiu pel qual demanem el retorn, amb aquesta utopia que ens caracteritza a l'hora de demanar retorns, el qual demanem amb la retòrica parlamentària del retorn, és un motiu –suposo– amb el qual estarem d'acord el senyor conseller i, possiblement, els portaveus en temes de turisme, comerç i consum del Grup de la majoria, que és que ens agradaria que hi hagués més diners. Creiem que hi hauria d'haver més diners, i fins i tot considerem necessari que hi hagi més diners; no només que ens agradaria, perquè això, evidentment, a qualsevol conseller li agradaria, però en alguns casos, de qualsevol tema de qualsevol aspecte..., però hi ha uns camps concrets que creiem que és necessari que hi hagués més inversió.

El següent motiu –dintre ja..., i acceptant ja això– seria la mateixa estructura pressupostària del Departament. Una estructura per dos cantons, una estructura que podríem qualificar de desequilibri, almenys pel que nosaltres opinem que hauria de ser. Per un cantó, aquestes baixes en compra de béns i especialment en inversions reals, i també la mateixa estructura de les direccions generals: 2.464 milions per al Gabinet del Conseller; 3.631 milions per a la Direcció General de Turisme; 1.936 milions per a la Direcció General de Comerç; gairebé 200 milions per a la Direcció General de Consum i Disciplina del Mercat. Evidentment, aquí hi ha un desequilibri evident, del qual surt perdent consum, que és un dels temes que jo parlaré més, perquè, a més, nosaltres creiem –com ja ha dit moltes vegades molta gent– que el consum ha de tenir molt d'impuls, tots els temes referents al consum i al consumidor, perquè d'aquests aspectes també

se'n beneficien la qualitat del comerç i la qualitat del turisme, i allò que sigui en pro de la qualitat del comerç i de la qualitat del turisme també és en pro de la seva pròpia estructura de desenvolupament.

Un tercer motiu seria el de l'opacitat que nosaltres hem trobat en aquests pressupostos, allò que podríem dir de la dificultat d'exercir una de les tasques de tot Parlament, que és la de control. Com més clars són els pressupostos, més fàcil és intentar d'exercir-ne el control; com més opacs són, més difícil és aquesta tasca. És una tasca difícil; els companys diputats dels grups que no donen suport a la majoria ja saben que és difícil *per se*, però, en tot cas, evidentment que augmenta aquesta dificultat en segons quines conselleries, i aquestes conselleries són les conselleries on més difícilment es pot anar a exigir aquesta posterior tasca, perquè, per exemple, l'annex d'inversions reals comarcals és un annex que ocupa un quart de pàgina i totes són no comarcals; aquella cosa, diguem-ne, més fàcil que seria anar a veure si allò s'ha fet, potser s'esvaeix. Evidentment que un altre exemple sobre aquesta mateixa opacitat és un exemple que s'ha tractat ja aquí des d'un altre punt de vista; jo el voldria girar des del punt de vista que ara m'interessa: dintre el concepte de «Despeses diverses» del Gabinet del Conseller, que recordo que és on hi ha, en el Gabinet del Conseller, la màxima prestació pressupostària, en el capítol de «Despeses diverses», enguany ha augmentat aquest capítol 6 milions i ha arribat a 43.300.000 *grosso modo*; internament tots els conceptes han disminuït, excepte un, que ha augmentat, que és el d'«Altres despeses diverses», que ha passat d'1 milió a 23. Aleshores, això vol dir que d'allò que augmenta 6 milions, la nostra dificultat de control n'augmenta 22; d'allò que augmenta 6 milions, l'opacitat n'augmenta 22. I, en aquest aspecte, que jo en podria posar més exemples, però que em sembla que amb aquest ja queda a bastament clar, amb el de l'annex d'inversions reals, doncs, és un altre motiu pel qual nosaltres tampoc podem donar la nostra confiança, ni sabadellenca ni terrassenca ni d'arreu del país, a aquests pressupostos.

Deia que volia parlar del consum, perquè deia que el consum és un aspecte..., el consum i el consumidor i la política de consum i consumidor és un aspecte important, perquè té a veure també amb la qualitat dels serveis, i especialment amb la qualitat dels serveis turístics i comercials, que és, recordo, també, on va anar a parar bona part del discurs del debat de turisme, sobre la qualitat d'aquests mateixos serveis. La política de consum i consumidor és, pressupostàriament, ínfima –pressupostàriament, ínfima. Si sumem els diners de la Direcció General de Consum i Disciplina del Mercat als diners de l'Institut Català de Consum, per a l'any que ve hi ha 445 milions de pessetes per a una política de consum –445 milions de pessetes–, que són menys que l'any anterior, que sumant-los els dos eren 481, i més o menys el mateix que fa dos anys, que sumant-los els dos, la Direcció General i l'Institut Català, eren 442. De 442 enrere, amb els augments de l'IPC, els nostres 445 per a l'any que ve..., la disminució és evident –la disminució és

evident. El mateix Institut Català de Consum ha passat de 239, gairebé 240, l'any 92, a 251 el 93, a 245 enguany, i la Direcció General de 202 el 92 a 231 el 93, 200 enguany; vol dir que enguany..., no només per cronologia estem a punt d'entrar al 94, sinó perquè estem parlant ja del 94.

Aleshores... A més, amb l'aprovació de la Llei de l'Estatut del consumidor, la qual aprovació i l'aplicació posterior semblaven poder voler indicar que faria falta encara una aportació més forta i una incentivació d'aquesta política, que demanaria, doncs, un cert augment..., no hi ha hagut l'augment; hi ha hagut una regressió. Si mirem, a més, quin és l'estat pressupostari previst per a l'Institut Català de Consum per a l'any vinent, d'aquests 200 milions de l'Institut Català de Consum, tenim 115 milions per a «Despeses de personal» –200 milions de pressupost genèric–, 115 milions per a «Despeses de personal», 57 per a «Béns corrents i de serveis», 16 per a «Transferències corrents» i 56 per a «Inversions reals». Aleshores ens trobem amb allò que hem anat dient des de bon començament, en parlar dels instituts: molt sovint, en els instituts..., i hem estat d'acord amb la seva creació; el que passa és que quan els trobem desenvolupats ens acaba de donar la impressió que no hàgim contribuït a engreixar una màquina burocràtica, que, per acabar fent aquestes inversions i aquests treballs, potser hauria estat millor de mantenir un servei dins d'un departament i potser ens hauríem estalviat algunes despeses de personal o de lloguers o d'altres coses. No és només un tema de l'Institut Català del Consum; és un tema que hem anat referint diversos grups i el nostre en concret en anar a parlar d'instituts; en anar parlant de diverses maneres de l'Institut, i, a més, en aquest cas, com el nostre Institut –hi insisteixo– que voldríem en potència. Podríem dir que les partides que s'assignen als temes que van relacionats amb el consum són, a més a més, inferiors a aquells temes que van relacionats amb l'oferta de béns.

Resumint, podria parlar del tema de les estructures comercials, de temes que he anat tractant... No hi ha l'esforç pressupostari en un aspecte clau com era aquest sector del consum, i especialment del comerç i el turisme, que creiem que és clau en la realitat –en la realitat. Hi ha una certa opacitat, que, malauradament, la trobem en molts aspectes relacionats amb el turisme, que el nostre Grup i d'altres –el nostre Grup en especial– els donen el seu suport i després han de començar a qüestionar-se coses per la manca d'informació. Un aspecte clau del turisme com és el parc recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou, que és un aspecte clau per a la vida turística del país, doncs, jo voldria recordar, pel lligam de què estàvem parlant, que a proposta del nostre Grup del Parlament va aprovar, per exemple, una compareixença del conseller d'Economia i president del Consorci, el dia 11 de març va aprovar-ne la compareixença, però, per tota una sèrie de motius, han passat molts mesos, en passaran més –perquè, evidentment, aquest mes no serà, el mes que ve tampoc–, i alguns dels motius pels quals es demana la compareixença ja estan gairebé desapareixent; potser rebrem la informació en el moment de la inauguració. Jo insistiria que

ens agradaria tenir en els pressupostos, com a eina de control i fora d'ella, molta més informació, perquè, si hi han aspectes teòrics que hi estem d'acord, ens agradaria també estar-hi d'acord en la pràctica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Queda una esmena del Grup Socialista, la 603: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, les grans línies de la Unió Europea per al quadrienni 1993-1997 en matèria de defensa dels consumidors plantegen com un objectiu prioritari la informació i l'educació dels ciutadans consumidors; tinguem-ho aquí com a referent.

L'Institut Català de Consum té aquesta finalitat: la conscienciació, contribuir a aquesta informació i educació dels ciutadans consumidors. Però nosaltres creiem que no està suficientment dotat per fer-ho, o sigui no està suficientment dotat per a la tasca a la qual està encomanat, i aquesta és la crítica principal als pressupostos de l'Institut Català de Consum, i, per tant, aquesta crítica és la que motiva aquesta esmena a la totalitat que fa el Grup Socialista.

És cert –i voldríem dir-ho– que l'Institut Català de Consum potencia els aspectes formatius dels ciutadans consumidors, i és cert que està dotat d'una infraestructura potent per ser utilitzada pels ciutadans, i és cert que està posant en marxa el funcionament de l'agència d'informació europea sobre el consum. Però creiem que això no és suficient si no volem que sigui només un aparell en la línia del que aquí s'ha vingut criticant. Per tant, creiem nosaltres que hauria d'estar més dotat econòmicament pel Govern.

En una economia de mercat –aquí abans s'ha dit– com és la nostra s'ha de trobar un equilibri entre els diferents agents que conformen l'oferta i la demanda. Aquest equilibri ha de comportar sobretot qualitat i seguretat per als ciutadans consumidors que adquireixen béns i serveis en el mercat.

Els ciutadans consumidors es troben bombardejats constantment per la publicitat i arrossegats per la dinàmica consumista de les societats occidentals; per tant, han de tenir elements per consumir a consciència; una consciència que ha d'anar en la dinàmica de garantir la qualitat dels productes que s'ofereixen en el mercat i en la capacitat de consumir més enllà de la publicitat. I sens dubte hi ha, en les societats, pendent un debat –que és actual i jo crec que serà més futur–, en el sentit que el consum d'avui ha de tenir present el consum del demà i que el consum dels països desenvolupats ha de tenir presents les repercussions en els països menys desenvolupats, en definitiva, quins són els límits del consum més enllà de la satisfacció de les necessitats bàsiques més immediates des d'un punt de vista planetari, pensant en l'avui i en el demà. Creiem que és un debat que no és superflu, que és un debat que cal fer i que les institucions són les màximes responsables perquè aquest debat es potenciï en el si de la societat.

Jo crec que el tema principal en el tema del consum és garantir la defensa dels ciutadans consumidors, i si obser-

vem el que el Govern dedica a aquestes polítiques veurem –com s'ha dit ja en altres intervencions– que hi ha una disminució clara de l'interès per la política de defensa dels consumidors. Exemples: les partides que es dediquen als ajuntaments disminueixen, les partides que es dediquen a les associacions de consumidors disminueixen. Se'm pot dir que això no toca en aquesta esmena a la totalitat de l'Institut Català de Consum, però caldria dir que, en el conjunt, tot allò que fa referència a les polítiques de defensa dels consumidors disminueix en el conjunt dels departaments del Govern. És clar que som conscients que estem en una política de contenció –és clar, això ho dic per evitar que en la rèplica se'm contesti per aquesta via–, però quan un veu que aquesta contenció s'aplica clarament a les partides que fan referència a la defensa dels consumidors la cosa es fa molt més greu, perquè si he dit abans que les partides en relació amb els ajuntaments disminueixen i els ajuntaments, que són els que tenen les OMIC, les oficines d'informació als consumidors, que són els que estan més a prop dels ciutadans, veuen que se'ls disminueix les partides o que les subvencions directes a les associacions de consumidors es veuen retallades, nosaltres plantegem que tenim seriosos dubtes de la política que el Govern fa respecte als consumidors.

Nosaltres, que tenim una certa consciència social sobre aquests temes relacionats amb la defensa dels consumidors, creiem que aquestes polítiques són la Ventafocs del conjunt del Departament, perquè ja no voldria insistir en les xifres que aquí s'han donat, però el que és clar és que, sumant la Direcció General de Consum més la partida de l'Institut Català de Consum, el tant per cent en relació amb el conjunt del Departament és minsa, jo diria que ridícula –i no vull donar xifres, però vostès les saben–, és pobra, és tan pobra que ens fa dubtar que vostès tinguin clarament la intenció de potenciar una política de defensa dels consumidors.

Vàrem aprovar l'Estatut de defensa dels consumidors –abans ho ha dit la persona que m'ha precedit–; algunes esperances es van obrir pensant que veritablement hi havia un interès per part de la Conselleria de potenciar aquests aspectes que tenen més a veure amb el social, però que evidentment repercuteixen en el conjunt de l'economia del país i en la competitivitat del país. A l'hora de la veritat veiem que tot això queda com un petit apartat pressupostari, que sembla que ha de ser allí perquè no es digui, però que a la pràctica no es poden desenvolupar polítiques serioses respecte a aquest tema.

Ho he dit abans –i això també voldria que quedés clar–: l'Institut Català de Consum ha fet una bona tasca, però no està ben dotat, no fa tot el que caldria fer. L'educació per al consum és bàsica; per tant, demanem una major sensibilitat del Departament i del Govern en el seu conjunt en tots aquells aspectes relacionats amb la defensa dels consumidors, tots els aspectes relacionats amb la conscienciació del consumidor, que passen per una voluntat de dotació econòmica i un esforç d'estar al costat de les associacions de consumidors, dels ajuntaments, i un esforç per fer programes

educatius a tots els nivells sectorials, a tots els nivells perquè d'una vegada per totes la política de defensa dels consumidors estigui en paral·lel amb la política que es fa vers el món empresarial, sigui via comerç, via turisme; també hi ha d'haver en paral·lel una política a prop dels consumidors perquè la globalitat d'aquest nom que té aquesta Conselleria, que és Comerç, Consum i Turisme, no sigui només un nom, sinó que en la pràctica es manifesti, quedi concretat en uns pressupostos clars i potenciadors de tots aquells aspectes relacionats amb el consum.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Torn en contra: la senyora Ruiz té la paraula.

La Sra. RUIZ I MARGALEF: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em correspon en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió el torn en contra a les esmenes a la totalitat del Departament de Comerç, Consum i Turisme i de l'Institut Català del Consum.

Estem convençuts que aquest pressupost del 94 que presenta el Departament reflecteix el criteri de congelació de la despesa corrent i el manteniment de les inversions que han de possibilitar tirar endavant les polítiques de consum, de comerç adequades a la realitat econòmica actual, i també les que es deriven de les resolucions d'aquest Departament en el debat de política turística de l'any passat.

És cert que respecte a l'any passat el pressupost total experimenta un decrement del 2,87%. El total de les despeses corrents és de 2.543 milions de pessetes, amb un decrement del 0,47%. Pel que fa a les despeses del personal, es mantenen pràcticament invariables perquè hi ha una congelació pressupostària de la plantilla. Les despeses corrents del funcionament presenten un decrement del 5,97%, que després veurem detallades per cada unitat orgànica. I en el capítol de transferències corrents es presenta un increment del 2,58%. Les inversions disminueixen en total un 3,88%, si bé es mantenen en un increment les transferències de capital, és a dir, tot el que fa referència a subvencions, i la disminució del capítol sisè, «Inversions pròpies», un 24,8%, que es van repartint en totes les unitats orgàniques.

Pel que fa –com han fet vostès– al desglossament de totes les unitats orgàniques, la Secretaria General i el Gabinet del Conseller disposen de crèdits de 2.463 milions de pessetes, que representa un 30% del total del Departament. Aquest percentatge jo crec que pot..., i ha induït a errors, per la qual cosa s'ha de tenir en compte que el Gabinet del Conseller inclou el total del cost salarial de tot el Departament; així mateix, també assimila el 88,3% de la despesa del funcionament ordinari dels serveis d'aquest Departament.

En el capítol quart, «Transferències corrents», es consignen 188 milions de pessetes, que van íntegrament a l'Institut Català del Consum, és a dir, està ben dotat l'Institut Català de Consum quant a nivell pressupostari. Idèntica destinació tenen els 56 milions de pessetes del capítol setè. Un total de 64 milions apareixen en les altres tres actuacions de normalització lingüística, que tenen per objectiu els programes del comerç i de turisme.

Cal observar també, quant a despeses corrents, que hi ha un esforç de contenció d'acord amb el criteri que en aquest sentit informa el pressupost de la Generalitat, amb baixes significatives en conceptes com comunicacions, materials d'oficina, dietes, locomoció..., i en aquest apartat voldria fer un incís: aquí hi ha hagut gent que no entén per què aquestes despeses corrents no poden haver baixat més o fan una crítica quant a les altres despeses diverses, quant a la claredat d'aquell concepte. Jo crec que això ja es va dir en Comissió i aquí ha sigut reiterar-ho: aquestes altres despeses diverses s'han destinat una partida de 23 milions a menjador, és a dir que ja es va respondre això en Comissió i aquí s'ha tornat a treure el tema.

Pel que fa al capítol sisè, d'«Inversions pròpies», el percentatge de disminució és d'un 25%. Cal destacar que en aquest apartat les partides d'instal·lació i condicionament d'immobles i d'adquisició de mobiliari disminueixen en 52 milions perquè s'està acabant el pla que es va iniciar el 1990, i, bé, això pretenia adequar una mica la infraestructura del Departament a les seves necessitats funcionals.

En el capítol setè, «Transferències de capitals», es manté pràcticament la inversió en els valors de l'exercici anterior.

Pel que fa al pressupost de la Direcció General del Consum i Disciplina de Mercat, jo crec que, bé, els d'Iniciativa sí que se n'han adonat, però el Grup del Partit Popular, per exemple, no se n'ha adonat. Això ha baixat un 3% després de l'esmena que Convergència i Unió va presentar i va quedar acceptada; és a dir, no és una baixa del 14%, sinó que és una baixa del 3%.

La baixa..., en el 20% de les despeses corrents i també en les transferències corrents hi ha una baixa similar, que afecta el capítol sisè, d'«Inversions pròpies», i es mantenen, però, les transferències de capital, és a dir, les subvencions a ens locals i associacions de consumidors per realitzar diferents activitats concretes.

Cal tenir en compte que l'esforç pressupostari que es fa en matèria de consum comporta que per raons de tècnica pressupostària figurin en els crèdits al conseller, del Gabinet del Conseller i de la Secretaria General una part important destinades a la protecció i defensa dels consumidors –que ara no veig la senyora Dolors Torrent– i directament imputables a aquesta activitat.

Bé, pel que fa a la Direcció General de Comerç Interior i Serveis, decreix un 3,37%, presenta també una baixa del 20% en despeses corrents, sensiblement igual a altres unitats orgàniques. En el capítol de transferències corrents apareix un increment de percentatge força elevat, de 1.646%, i que cal explicar per raons de tècnica pressupostària, ja que l'any 93 aquest capítol quart recollia només una partida de 3 milions destinada a la creació de material didàctic per a la formació professional en el sector. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. RUIZ I MARGALEF: Enguany apareix en aquest capítol una línia de subvenció per un total de 50 milions destinades a organitzacions de comerciants.

Malgrat la baixa del 25% del capítol sisè, d'«Inversions pròpies», el manteniment dels ajuts en els sectors, és a dir, tot el que és subvencions, pràcticament no sofreix cap alteració.

El capítol setè, de «Transferències de capital», incrementa un 0,2, per limitar el 5,7 del decrement total d'inversions. Cal remarcar, en aquest sentit, l'aparició d'una nova partida de «Foment de qualitat de les empreses de serveis», dotada també amb 50 milions de pessetes.

El total del pressupost de la Direcció General de Turisme decreix en aquest mateix sentit, també, un 2,21%; hi ha una baixa del 20% en el capítol de despeses corrents, que indica un esforç de la contenció; dins les transferències corrents es manté la quantitat al Consorci de Promoció Turística per al manteniment dels seus serveis; el total de les despeses corrents baixa un 19,1 milions, xifres significatives en comparació amb les equivalents a les de l'any passat, però poc en el total de la Direcció General.

Quant al total de les inversions, el decrement d'un 1,79%, cal veure'l com el resultat del manteniment de dues magnituds, no?, les inversions pròpies i les transferències de capital, la qual cosa pràcticament en limita l'aparició en termes absoluts, si bé en percentatges és més significatiu. La baixa del 25% en inversions pròpies permet no només mantenir, sinó també incrementar un 3,5 les transferències de capital, és a dir, subvencions.

Ara voldria fer també una breu referència pel que fa a les despeses per activitat, perquè tant el Grup d'Esquerra Republicana com el Grup del Partit Popular tenen una mica dificultats en el que és la distribució orgànica, en comptes del que és per activitat. És cert que la Secretaria General, doncs, té una partida molt àmplia en el pressupost, perquè, per exemple, compta amb tot el personal del Departament. És a dir..., els socialistes no han volgut donar xifres –potser no les tenen–, però jo els les diré: per àrees, per àrees generals, els serveis generals tenen un 9,19% del total; l'àrea de consum, englobada la Direcció i englobat l'Institut, un 12,51%; l'àrea de comerç un 26,68%, i l'àrea de turisme un 51,61%.

Pel que fa a l'Institut Català de Consum, també representa un decrement del 2,51%, gairebé igual al Departament. Es manté una lleugera desviació a la baixa de l'1,8% pel que fa referència a personal. Quant a despeses corrents, hi ha un petit increment, que només són 5,5 milions, perquè s'ha hagut de contractar un local annex per poder posar una fotocopiadora i poder, doncs, fer edicions de material didàctic i informatiu que va generant l'Institut. El pressupost presentat també farà possible mantenir el Centre de Documentació, l'hemeroteca de l'Institut Català, com les tasques de formació i informació i investigació pròpies de l'Institut.

Només voldria recordar-vos que aquest Institut és l'únic institut a nivell de comunitats autònomes; és també un institut amb un reconeixement internacional reconegut, i que s'ha constituït l'Oficina d'Informació Europea al Consumidor.

Bé, per tot això creiem que la política pressupostària que seguim és la correcta, i no veiem el retorn dels pressupostos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ruiz.

Procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. CARNICER: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, vol votació separada?

El Sr. CARNICER: Les del Departament separades, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, esmenes 598, 599 i 600, que són les del Departament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 14 vots a favor, 57 en contra i 20 abstencions.

Ara se sotmeten a votació les esmenes a l'Institut Català del Consum.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 34 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

L'esmena que hi havia al pressupost de la Sindicatura de Comptes ha estat retirada. Per consegüent, podem passar al Departament de Benestar Social. El Grup Popular hi té tres esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula... Senyor Ariza, té la paraula. Les defensarà totes tres? (*Pausa.*) Molt bé.

El Sr. ARIZA: Senyor president, malgrat la meua curta trajectòria parlamentària, la meua sensibilitat em porta a sospitar que el Grup de la majoria votarà en contra d'aquestes esmenes, que, amb el seu permís, agruparé per a la seva defensa. Es tracta de la 606, 611 i 630, als pressupostos al Departament de Benestar Social, de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials i de l'empresa pública de promoció i gestió Adigsa.

El pressupost tant del Departament de Benestar Social, de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, com de l'empresa Adigsa deixa novament de banda les necessitats objectives dels sectors més febles de la nostra societat davant la crisi, per optar clarament pel manteniment i potenciació del clientelisme polític. En aquest pressupost es produeix una congelació, i fins i tot una davallada, dels recursos destinats a serveis socials, i molt especialment als sectors de la població que més necessiten aquests serveis, com, per exemple, dels col·lectius que s'adrecen als serveis d'atenció social primària.

Parlem, inicialment, de la Conselleria de Benestar Social. Des del punt de vista global, hi ha hagut un esforç per retallar la despesa en benestar social, malgrat les circumstàncies de la crisi i de la recessió. De 57.314 milions el 93, passem a 56.855 milions el 94, sense comptar les transferències provinents de la Seguretat Social. Això significa que la Generalitat redueix en termes nominals la despesa d'un 1%. Parlem en termes nominals perquè, si hi afegim l'IPC, aleshores podríem concloure que la reducció serà molt superior.

Ens trobem amb el fet que les retallades de personal a l'ICASS coincideixen amb un increment de les despeses de personal dels serveis del Departament, és a dir, dels serveis burocràtics, i tenen un increment del 15, pràcticament del 16% —de 4.096 milions el 93 a 4.748 milions el 94—, i, curiosament, la part principal d'aquest increment es produeix amb personal laboral temporal, i el major esforç es concentra en el procés de conversió de personal laboral temporal en personal laboral fix —de 1.011 milions el 93 passem a 2.114 milions el 94. En un moment de congelació de l'oferta pública d'ocupació, el conseller Comas consolida la despesa fixa en personal laboral en un 109%. Entenem que això es tracta de tot un sistema per garantir fidelitats polítiques.

Igualment, les despeses corrents de la Conselleria pugen un 33%: de 1.037 milions a 1.379 milions, i parlem de despeses burocràtiques de gestió interna, on s'inclou un *totum revolutum*. En despeses diverses s'inclou un increment del 25%, especialment en l'apartat d'altres despeses diverses, que puja un 78% —de 55 a 98 milions—, on s'amaguen les despeses que presumptament es retallen en publicitat, propaganda, reunions, conferències viatges i protocol.

Com que no volem fer un discurs negatiu, aprofitarem la defensa d'aquesta esmena dels pressupostos per al 94 del Departament de Benestar Social per exposar les propostes de reforma dels serveis socials que proposa el Grup Parlamentari Popular i que pretenen aconseguir fer compatible el rigor pressupostari amb el manteniment dels serveis socials per als sectors més necessitats del nostre país.

Com l'any passat, tornem a denunciar l'increment dels costos de gestió provocats per la manca de coordinació entre els serveis sanitaris i els serveis de benestar social en relació amb la situació existent abans de la creació de la Conselleria de Benestar Social, en què els serveis estaven integrats en un programa global d'actuacions sòcio-sanitàries. Proposem, doncs, amb aquesta esmena de retorn, una progressiva implementació dels recursos, mitjans i tècniques de gestió dels dos departaments, amb competències concurrents en l'àmbit sòcio-sanitari.

Una altra qüestió que volem plantejar és la necessitat d'eliminar les pràctiques de clientelisme partidista que magistralment executa la Direcció General d'Acció Cívica, malgrat estar ben segurs que no canviarà, perquè l'únic objectiu de la Conselleria del senyor Comas és mantenir la coalició governant en el poder; això sí, disfressant-ho de moltes coses, com diria Sallusti: «La Conselleria de Benestar Social té molta més bondat en l'aparença que en el cor.» I ho dic perquè, en aparença, el Departament és el responsable del benestar social català, però, en el fons, té vocació d'editor.

Saben vostès què ens costa a tots els catalans aquesta revista? (*L'orador en mostra un exemplar.*) Aquesta revista que edita la Conselleria de Benestar Social, que utilitza un paper de 60 grams, les portades i les contraportades 150 grams, amb 64 pàgines, s'inclou la tramesa, els fotolits, tot això..., aquesta revista costa al voltant dels 70 milions de pessetes. Però em sembla que és una despesa ben feta, per-

què el conseller Comas surt catorze vegades fotografiat; el president Pujol tan sols tres. Jo m'atreviria a aconsellar-li, al senyor Comas, que tingui en compte en el futur la jerarquia, tot i no dubtant de la seva fotogènia, especialment pel perfil dret. (*Rialles.*)

La Direcció General d'Acció Cívica hauria de ser eliminada i el seu pressupost transferit als programes i actuacions sòcio-sanitaris, d'assistència i serveis socials per a persones amb disminucions físiques i psíquiques, o a uns altres programes, però s'haurien d'invertir en benestar social. Mil milions destinats al programa «Poble i civisme» no són cosa per prendre's a broma, més que res perquè es tracta d'una quantitat molt similar a la destinada a la d'unitats locals d'atenció primària; un exemple de com entén el Govern les prioritats.

Un any més hem de demanar la transferència a aquesta Conselleria de la Direcció General de la Joventut, de l'Institut Català de Serveis a la Joventut i de l'Institut Català de la Dona, per tal d'aconseguir la racionalització de la gestió dels serveis socials. Racionalització, paraula aquesta que agrada molt al portaveu de la majoria i que feia..., l'esmentava als pressupostos, quan parlava que vostès feien els pressupostos amb el cap; ja ho vàrem entendre, perquè ens pensàvem que els feien amb el cap de colla.

Voldríem també introduir la problemàtica de la manca de voluntat descentralitzadora de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, especialment pel que fa als serveis assistencials gestionats per les corporacions locals més importants. El cas més paradigmàtic d'aquesta marginació dels grans municipis pel Departament de Benestar Social és, un any més, la capital de Catalunya, on el Departament practica de forma sistemàtica una política pressupostària de descapitalització; cas dels serveis per a disminuïts o els programes de promoció social de drogoaddictes i marginats.

Com que no tot pot ser negatiu, voldríem fer un elogi explícit a la tasca desenvolupada pel diputat senyor Joan Rigol en relació amb els programes especials d'estudi de la família, que representen una gota de qualitat dins d'una política caracteritzada pel pragmatisme i el victimisme nacionalista, malgrat la manca de reflexos del Grup de Convergència al Congrés dels Diputats, que no va acceptar tramitar les esmenes sobre aquest tema d'Unió Democràtica; tard, però, van reaccionar, i les varen tramitar al Senat.

Això, però, no ens impedeix denunciar que la manca d'una política global de promoció de la família afebleix els fonaments de la política de benestar social de la Generalitat. Per això hem demanat als pressupostos d'ensenyament un increment sensible de les partides destinades a programes de subvenció dels serveis d'educació infantil no obligatòria.

Pel que fa a l'Institut Català de Serveis Socials, l'ICASS, ens trobem davant d'una reducció radical dels serveis a sectors més febles. Sense comptar les transferències de la Seguretat Social, les inversions de capital de l'ICASS pugen molt poc per damunt de l'IPC: dels 1.414 milions del 93 als 1.495 milions d'enguany, amb un increment nominal del 5,7%. L'ICASS redueix en els pressupostos per al 94 un

27% els capítols de despeses i transferències corrents; si el 93 teníem 19.271 milions, el 94 tindrem 14.128 milions. Això es tradueix en reduccions de les despeses de personal en diferents programes d'assistència social de l'Institut: un 1,6% per a atenció a persones disminuïdes, un 4,2% en atenció a la vellesa i un 9% en atenció primària.

Nosaltres entendríem la reducció puntual del 36% de les despeses corrents i del 32% de les despeses de personal de l'Administració general de l'ICASS, però el que no és raonable, en un moment d'increment de la demanda de serveis, és reduir el personal especialitzat. Vostès es gasten els diners de Benestar Social en revistes i, a més a més, a organitzar congressos partidistes de la gent gran, que tenen com a resultat que l'assignació pressupostària destinada a personal especialitzat s'hagi reduït d'un 24% en els pressupostos d'enguany. Potser la Conselleria ha trobat la fórmula màgica per atendre més necessitats amb menys professionals; en aquest supòsit, voldríem que ens ho expliqués.

Certament, hi ha increments notables en matèria de transferències corrents i de capital, del 12,7% i del 37,2%, respectivament. Això es nota en el fet que el conjunt de programes de despesa corrent en atenció a la vellesa tenen un increment del 21%: de 486 milions el 93 fins a 588 milions el 94, per a corporacions locals, i del 9,8%, és a dir, de 1.448 milions fins a 1.591 milions per a famílies i institucions sense ànim de lucre.

Ara bé, si analitzem la seva incidència en els serveis, les coses no són tan positives. Si mirem el detall dels indicadors i dels objectius d'atenció a la vellesa, ens trobem amb una clara congelació dels serveis i de les prestacions destinades a aquest segment de la població: transferències corrents, 4.254 milions el 93 i 4.281 el 94, amb un increment del 0,6%, molt per sota de l'IPC estimat per al 94.

No s'incrementa el nombre de casals i centres de dia per a avis de la Generalitat -71-, ni el nombre de beneficiaris de beques de menjador per a persones grans -850-, ni el nombre de residències de la Generalitat ni el nombre de les seves places -28 i 2.397, respectivament. Es congelen el nombre de centres i les places de centres de dia per a gent gran de la Generalitat -32 i 652 respectivament- i el nombre de places amb pisos tutelats -72-, així com el nombre d'ajuts a l'acolliment -375- i de beneficiaris d'ajuts per suport a les famílies dels ancians -600. Tot això no queda compensat per l'increment de 1.084 a 5.225 del nombre de places residencials concertades, pel fet que en la seva major part no són sinó el resultat de la transformació de places subvencionades en places concertades, sense que això comporti un increment del nombre total de places. L'únic que canvia és la forma de finançament de les places, que passen de ser subvencionades a ser objecte del corresponent concert.

Resulta especialment greu la infradotació del subprograma social «Vida als anys». Tenint en compte l'impacte progressiu de les malalties degeneratives cròniques sobre una població en procés d'envelliment, amb aquestes dotacions les famílies amb ancians, malalts crònics es mantindran en

l'actual penúria de recursos i serveis socio-sanitaris. I diem «infradotació» pel fet que els ajuts de suport a les famílies es congelen en el nombre de 600, per un import de 250 milions. 600 ajuts a una mitjana de 400.000 pessetes anuals permeten a 600 famílies disposar d'uns serveis domiciliaris d'atenció socio-sanitària, quan les dades parlen de milers i milers de persones afectades per malalties degeneratives cròniques com la demència senil o la síndrome d'Alzheimer.

De fet, els programes de vellesa, que el 93 arribaven a 574 milions sota un mateix epígraf pressupostari, el 1994 només arriben a 610 milions, desglossats entre suport a les famílies amb persones de grans discapacitats, ajuts a l'acolliment residencial per a gent gran i altres programes d'atenció a la vellesa; és a dir, un increment del 6%.

Certament, hi ha un esforç molt important en concerts socio-sanitaris: 3.452 milions i 4.191 places residencials concertades, a les quals hem d'afegir 538 places socio-sanitàries de dia. El problema és que amb aquesta oferta no es respon a les demandes d'uns ciutadans que disposen de menys recursos físics, socials i econòmics i que no sempre disposen del marc de prestació de serveis que representava la família tradicional. Pel que fa als serveis d'atenció primària, la congelació és absoluta: el mateix nombre de professionals en els equips tècnics primaris que el 93; el mateix nombre de serveis d'ajut domiciliari; el mateix nombre de telealarmes, i sobretot una reducció del 16% de la despesa en béns corrents i serveis i una congelació de les transferències corrents, que afectarà sens dubte la qualitat i el nivell de les prestacions primàries dels ajuntaments i dels centres concertats. Això afecta sectors tan sensibles com el de les drogodependències, el tractament socio-sanitari de la sida o l'atenció als marginats.

Transferències corrents a corporacions locals per a drogodependències, 15 milions; increment zero respecte al 93. Transferències corrents a corporacions locals per a la sida, la vergonyosa quantitat de 4 milions; un 25% més que l'any anterior, però, en tot cas, una misèria. Pel mateix concepte, a entitats socials sense ànim de lucre, sida, 52 milions, amb un increment del 15% respecte al 93. Ajudes a famílies i institucions sense ànim de lucre, increment del 2,2%; és a dir, creix per sota de l'IPC el 93. Urgències socials, increment zero i, amb l'IPC, reducció en termes reals.

Parlem ara d'atenció a persones disminuïdes. Hi ha una contradicció entre el Projecte de pressupostos i les memòries per programes. Per una banda, al Projecte de pressupostos s'incrementen d'un 120% les transferències corrents, tot un exemple del que cal fer. Ara bé, un cop analitzades les xifres, trobem que les transferències a les corporacions locals només pugen un 4%. Hi ha una clara opció de marginació dels serveis municipals en matèria de disminució, tenint en compte que les transferències corrents, en el seu conjunt, pugen un 120%, i en el cas de les institucions sense ànim de lucre, un 59%. Això implica un menyspreu pels serveis socials especialitzats dels disminuïts de titularitat local, que rebran en els seus concerts un increment insuficient. Un any

més, el conseller descapitalitza els serveis socials locals en matèria de disminució física i mental.

Per una altra banda, i en relació amb la memòria de programes, el programa d'atenció a persones disminuïdes preveu per al 94 una reducció del nombre de beneficiaris de la Lismi, de 20.314 el 93 a 17.791 el 94. Igualment, es congelen de 6.500 els ajuts d'atenció social a disminuïts. És obvi que el desplegament de la xarxa d'utilització pública de centres ocupacionals no serà factible si no s'incrementen aquestes partides. Igualment, l'ampliació de vuitanta places dels equipaments residencials per a disminuïts és una xifra irrisòria, i més encara quan no hi ha una previsió de creixement del nombre de centres d'atenció a disminuïts.

Ens trobem, doncs, davant d'un cert contrasentit: incrementem les despeses en serveis i, tot seguit, les memòries dels programes parlen de congelació i retallades dels serveis. Això no té més explicació que la manca d'eficiència en la gestió pressupostària.

Tot això, al nostre entendre, qüestiona la universalitat dels serveis socials. No neguem que cal plantejar-se a fons si és possible mantenir aquesta universalitat conjuntament amb el principi de gratuïtat, amb independència del nivell socio-econòmic dels beneficiaris. Però creiem que per mantenir l'estat del benestar cal fer una reformulació dels seus esquemes que garanteixi la seva eficiència. Sens dubte, a partir d'ara haurem de girar la nostra vista cap a la família, com a element per resoldre l'agonitzant estat del benestar.

Per finalitzar, senyor president, i molt breument, em referiré a Adigsa. D'entrada, ens trobem que l'empresa pública encarregada de fomentar l'habitatge social redueix el seu pressupost d'un 10% en termes nominals. Volem fer una referència positiva al fet que s'incrementen d'un 325% les partides destinades a rehabilitació dels edificis amb aluminosi, però això no compensa el fet que la Direcció General de Serveis Comunitaris treu aquest increment de les transferències generals a Adigsa, amb una reducció del 25%. Una altra qüestió que entenem que podria implicar una estimació optimista és preveure la caiguda dels ingressos propis per taxes, vendes i prestació de serveis d'un 2%.

Vistes aquestes xifres, creiem que cal incrementar de forma més decidida els pressupostos d'Adigsa en matèria de promoció d'habitatge social i de rehabilitació arquitectònica. Tornem a afirmar, un any més, que sense un habitatge digne, com a entorn vital imprescindible, no existeix cap possibilitat d'assolir un desenvolupament personal equilibrat. És possible oferir un habitatge digne amb lloguers raonables o amb préstecs a llarg termini d'amortització, sempre que es faci una planificació urbanística d'abaratiment del preu del sòl i de control dels costos de construcció. Tanmateix, si no hi ha una clara modificació de la política d'ordenació territorial, la política d'habitatge no té futur. Cal reduir el cost del sòl, almenys pel que fa a les promocions d'habitatge social. Això exigeix reformes urbanístiques i fiscals i no malbaratar els diners públics.

Per les raons exposades, senyores i senyors diputats, demanem el seu vot per retornar al Consell Executiu tant el

pressupost del Departament de Benestar Social com de l'Institut Català de Serveis Socials i d'Adigsa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ariza. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, la malaltia de la senyora Mayol m'obliga a donar per defensades les nostres esmenes al Departament de Benestar Social i a les entitats corresponents, per reproduïts els arguments que reiteradament des del nostre Grup s'han estat donant en oposició a aquests pressupostos, i, per tant, demanar en el seu moment la votació favorable a les nostres esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Que consti els desitjos de la tota la cambra per al restabliment de la senyora Mayol.

Pel Grup Mixt, el senyor Reguant, per defensar la seva esmena a la totalitat, té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, permetin-me, en primer terme, manifestar una errada d'apreciació meua en la darrera intervenció que he fet, quan em referia a la normalització lingüística del Departament de Justícia. Realment, la xifra que jo donava no era la correcta: la correcta era que esmerça el *dobte* del que esmerça en reunions i conferències. Aquesta és la puntualització que volia fer, perquè consti en el *Diari de Sessions*.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats, per la seva comprensió.

Passo, doncs, a defensar l'esmena pel que fa al retorn de la previsió pressupostària de Benestar Social. Analitzant el pressupost per al 94 del Departament de Benestar Social, el primer aspecte que cal assenyalar és que decreix en relació amb el pressupost de 1993 d'un 0,3%, cosa que en xifres absolutes representa 398 milions de pessetes. Això vol dir que Benestar Social es col·loca a 5,9 punts per sota de l'increment conjunt del pressupost, i, tenint en compte que la inflació prevista per al 93 passarà, previsiblement, al 5%, es fa palès netament que Benestar Social disposarà de gairebé un 11% menys de poder adquisitiu del diner de què disposi.

Aquesta dada, juntament amb els criteris de prioritització emprats per aquesta Conselleria, que es tradueixen en una discriminació negativa per als sectors més amplis i desfavorits de la nostra societat, i tenint en compte que l'esmentat Departament actua com a vaixell-insígnia d'un nacionalisme recolzat més en una generositat, a voltes interessada, que en el respecte i satisfacció dels drets humans d'amplis sectors socials, es fa del tot impossible objectivar la solidaritat i cohesió social, que serien el *leitmotiv* de l'existència de la Conselleria; per altra part, conceptes, els de cohesió i solidaritat social, reiteradament airejats pel president Pujol en el debat de política general d'enguany.

D'aquell debat de política general és adequat, en el meu entendre, reproduir ara la idea bàsica expressada pel presi-

dent, amb un clarificador exemple del que representa per a l'Executiu l'equilibri social. Si els segments de la nostra societat avancen a ritme diferent i aquests fossin vaixells en alta mar, caldria que el conjunt avancés al ritme del vaixell més lent. Aquesta és una línia filosòfica i caritativa que no reflecteix en absolut la realitat sociològica, on els vaixells més lents aniran cada vegada més lents i els més potents avançaran cada vegada a més ritme. Per tant, l'homogeneïtzació de la velocitat del procés és més retòrica que no operativa.

Davant d'aquesta manifestació de la percepció que té el Govern dels conceptes de cohesió i solidaritat social, jo proposo la meua, per si la volen prendre en consideració, que consideraria injectar als vaixells de ritme decreixent motors de potència suficient en forma de valors econòmics, culturals i ocupacionals que els permetin recuperar el temps perdut en desequilibri social creixent, a fi d'incorporar-se, de la mà de la solidaritat i la cohesió tantes voltes esmentada, a una qualitat de vida més d'acord amb la declaració d'intencions del Govern.

Benestar Social compleix aquí la tasca alimentadora del manteniment dels ritmes lents i diferencials, des del nostre punt de vista, sense que es pugui apreciar, pressuposts en mà, cap altra voluntat política. Amb quins arguments pot justificar el Govern que la Conselleria disposi per a la inversió real d'enguany de quatre vegades menys de diner pressupostat per a la inversió real del Departament de Presidència, en el benentès que Benestar Social representa l'element bàsic del Govern per a la cohesió social? O com es pot explicar que la inversió real a què faig referència, del Departament de Benestar Social, sigui inferior a la previsió de despesa per a conceptes fornidors d'imatge de la mateixa Conselleria? Prova també la sensibilitat social del Govern, al meu entendre, el fet que, essent aquesta Conselleria la capdavantera per a la distribució de la solidaritat, sigui a la vegada el Departament que menys creix en relació a 1993, juntament amb el de Medi Ambient, considerada a banda la inversió prevista per a la Junta de Sanejament; alhora que és també, aquesta Conselleria, la que té la previsió de despesa per a conceptes retallables i de formació d'imatge més voluminosa del Govern, després del Departament de la Presidència, i això en aquests moments de crisi.

Com a botó de mostra, veiem que en l'article 22, concepte 226.08, del Gabinet del Conseller i Secretaria General, s'assenyala per a altres despeses diverses 98 milions de pessetes, ni més ni menys que quatre vegades allò que esmerça el Departament en normalització lingüística, 25 milions, xifra aquesta última absolutament incomprendible, comparant-la amb els 38 milions que esmerça la Conselleria en publicitat o propaganda, o els 28 per a reunions i conferències.

Cal preguntar-se amb tot rigor quins són els criteris que permeten subvencionar des de la Conselleria i la seva Direcció General de Formació d'Adults els ens locals amb idèntica quantitat amb què subvencionen entitats privades on es realitzen idèntiques activitats. Cal entendre que les corpora-

cions locals refusen la seva obligació de donar acollida a la formació d'adults, o que les entitats privades floreixen de manera abundosa i impensada per a fer l'esmentada activitat, naturalment sense finalitat de lucre?

Per una altra banda, la Direcció General d'Acció Cívica, en el seu concepte 226.09, «Campanyes d'acció cívica», preveu disposar de 576.838.992 pessetes; revisant la memòria d'objectius de l'esmentat concepte, es llegeix que la finalitat de la inversió és la d'informar i ajudar el ciutadà a ajudar i vincular les activitats del món associatiu i fomentar el voluntariat social i, per tant, aconseguir el més alt esperit cívic, objectius, tots ells, certament lloables.

Llegint acuradament el reguitzell d'iniciatives per a servir l'objectiu, ens ha semblat percebre una orientació patriòtica encomiable, on es manifesta de manera clara la Catalunya bipolar, on d'un determinat paternalisme envers la marginació i un fàcilment identificable sentiment nacional es fa bandera i des d'on, sota pretext de culturalitzar i integrar i associar, es pot fer patrimonialisme polític. Això fa que en el fons ens preguntem quins són els criteris, en el rerefons de la qüestió, que impulsen el llançament de les campanyes. Voldríem conèixer-los; quines són les avaluacions que es fan del cost de cadascuna de les esmentades campanyes i quins són els objectius finals assolits.

Observem, per altra banda, un exemple definidor de la inclinació social del Govern mitjançant el Departament. La Direcció General d'Atenció a la Infància dedica, pel que fa al funcionament dels centres col·laboradors d'institucions privades, 3.250 milions de pessetes, quan, pel mateix concepte, la mateixa Direcció de l'Atenció a la Infància dedica tan sols un 10% dels recursos esmentats per a les institucions privades, als centres col·laboradors, però de les corporacions locals.

Quina és la sensibilitat social, ens preguntem, que es desprèn del fet que el total de recursos esmerçats per l'ICASS en l'atenció a persones disminuïdes sigui equivalent a les despeses previstes pel Govern en els seus departaments pel que fa a la imatge i relació social? O quina cohesió social es desprèn del fet que la despesa prevista per als conceptes d'imatge i relació social dupliqui amb escreix l'import esmerçat des de la Conselleria pel que fa als concerts socioeconòmics? O quina sensibilitat social defineix el fet que el Departament de Presidència sol esmerci més diners en protocol, despeses diverses, atencions presidencials, publicitat i propaganda que les despeses previstes per a places de residències concertades i manteniment de residències subvencionades per a la vellesa? I així seguiríem i seguiríem.

En definitiva, els esmentats exemples reflecteixen els criteris i la sensibilitat social del Govern de la Generalitat, que no compartim ni en el seu volum de despesa, molt menys encara en els seus criteris de prioritització, i que els retornem, des del Grup Mixt, perquè caminen en una direcció on la cohesió social i la solidaritat ens semblen absolutament absents.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El Grup Socialista, per defensar les esmenes en aquest Departament, té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta diputada ha estat temptada de no intervenir; de no intervenir perquè el conseller de Benestar Social, el titular del Departament del qual presentem ara les esmenes a la totalitat no està present a l'hemicicle, i no sabem la causa per la qual no està present. Aquest matí tenia una reunió amb una representació d'alcaldes de la Federació de Municipis, a les nou; suposem que la reunió s'ha acabat, i el conseller no ha arribat. Realment, lamentem de veritat que sigui l'únic conseller que, en el moment en què els grups parlamentaris venim a dir el que pensem del seu pressupost, no estigui present en aquesta cambra.

L'esmena a la totalitat que presentem al Departament de Benestar Social, igual que vàrem dir l'any anterior...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyora Barenys...

La Sra. BARENYS: Perdoni, ni li he dit les esmenes que defenso...

El Sr. PRESIDENT: Això mateix.

La Sra. BARENYS: La 609 i la 625. La resta les faran altres companys del Grup Socialista.

Hem de dir, igual com vàrem dir l'any anterior, que aquest és un pressupost important, un pressupost de 56.855 milions de pessetes, a pesar que decreix d'un 0,80 en relació amb l'any anterior. 56.855 milions de pessetes és una xifra molt considerable, senyores i senyors diputats, en relació amb altres departaments de la Generalitat. El Departament de Benestar Social és el número 5, en ordre d'importància, en relació amb el conjunt de departaments, encara que hem de constatar que la participació en el conjunt del pressupost del Govern va perdent pes progressivament: l'any anterior, el Departament participava en el conjunt del pressupost amb un 3,96 i, aquest any, amb un 3,71.

Hem de lamentar que aquest pressupost –cinquè, com deia en nombre d'importància–, que hauria d'ésser, entre tots els del Govern, exemple a imitar davant la situació de crisi econòmica, sigui un pressupost continuista, que es mou, igual que en anys anteriors, amb una inèrcia absoluta i que constata la poca capacitat de la Conselleria per planificar i per orientar les seves actuacions en funció dels problemes socials que en un moment donat emergeixen. I ara el problema són els problemes que es deriven de la crisi econòmica.

El continuisme, senyores i senyors diputats, es demostra comparant les dades generals de 1993 i 1994. Creixen: capítol 1, personal, d'un 12,75, i capítol 2, d'un 24,78; en total, 2.166 milions. I disminueixen considerablement el capítol 4, d'un 35,6; el capítol 6, d'un 30,19; el capítol 7, d'un 17,66..., és a dir, la despesa social cau en picat i la xifra que es redueix aquest any és la de 2.624 milions de pessetes. Farem, al seu moment, les excepcions que corresponguin a les despeses del capítol 2, dedicades a la Direcció General de la Infància.

Lamentem aquest decreixement de la despesa social, que és la que ha de donar suport al desenvolupament de la xarxa

bàsica de prestacions socials, en benefici dels creixements del capítol 1 i del capítol 2, en tant que el Parlament de Catalunya en aquest moment té a debat la Llei de descentralització, desconcentració i coordinació dels serveis socials, una llei –que veurem en el seu dia– que vol establir drets i definir les prestacions i serveis que les administracions públiques han de prestar obligatòriament, i la filosofia pressupostària prescindeix totalment del compromís que el Consell Executiu estableix en el Projecte de llei. I aquesta és una filosofia que, recentment, el nostre Grup Parlamentari ja ha denunciat.

L'única Direcció General que creix considerablement dins del Departament de Benestar Social és la Direcció General d'Acció Cívica i la Secretaria General i Gabinet del Conseller, que són dos serveis que s'han de valorar conjuntament, igual que vàrem fer amb l'anterior anàlisi pressupostària. La Direcció General d'Acció Cívica creix d'un 48,40%, és a dir, de 513 milions de pessetes, i disposa d'un pressupost total de 1.572 milions. Una xifra, senyores i senyors diputats, molt superior al cost dels equips de la xarxa bàsica de serveis socials per a 1994, que és de 1.026 milions; o bé també una xifra superior al cost del servei d'ajut a la llar –990 milions de pessetes–, o bé superior al manteniment de les residències subvencionades per a gent gran –1.171 milions de pessetes–, o bé infinitament superior als diners destinats per fer front a la lluita contra la pobresa i a les situacions de crisi.

El model de benestar social que una vegada més queda palesat en l'anàlisi dels pressupostos i la lectura acurada dels seus programes és un model que no és ni serà el nostre –evident–, però tampoc ho serà per al desenvolupament racional i equilibrat dels serveis socials i del benestar a Catalunya, a pesar de les reiterades afirmacions del conseller de Benestar Social sobre la recta orientació de la seva política, que queda totalment al descobert quan es fa una simple lectura dels objectius palesats a les memòries.

El model de benestar social hauria d'ésser ineludiblement, en un moment de greu crisi econòmica, que incideix en la desestructuració de llars familiars i provoca situacions de desequilibri social, de desigualtats, de marginació, en definitiva, de risc social, hauria d'ésser un model per fer front a les primeres necessitats i a les situacions que generen aquest risc social i orientar els recursos econòmics i humans cap a la millora de les situacions personals i socials. És en aquesta direcció que hauria d'anar el Pirri, si estigués dotat adequadament, i així mateix les ajudes per a urgències socials; els ajuts per a situacions de necessitat; la potenciació de recursos humans per atendre situacions familiars i socials mitjançant els equips bàsics d'atenció primària, incrementant a la vegada la dotació per als serveis d'ajut a la llar i, lògicament, la dotació de recursos de segon nivell no de la Conselleria de Benestar Social, sinó de la Conselleria de Treball, de la Conselleria d'Ensenyament o altres, mitjançant la implementació de l'anomenat «subprograma de reinserció social i de lluita contra la pobresa», per impulsar de veritat aquesta reinserció social dels ciutadans i ciutadanes

en situació greu. Lamentablement, estem mancats encara, a hores d'ara, d'aquest subprograma anunciat al Pla d'actuació social 92-95, i també estem mancats del Pla integral d'actuació per fer front a aquestes situacions injustes, acordat per la Resolució 4/IV del Parlament de Catalunya fa més d'un any.

No voldríem acabar aquesta introducció repetint el que ja hem dit en els debats anteriors: que vostès prefereixen, senyores i senyors diputats del Grup de la majoria, vostès, el Grup al qual donen suport, jugar a la política de subvencions més que a la política de desenvolupament dels drets socials. La qual cosa lamentarem que sigui així, perquè els ciutadans d'un estat de dret es mereixen una gestió diferent dels recursos socials, una gestió no arbitrària, no supeditada, sinó una gestió de compromís, amb el desenvolupament d'un model de benestar social no discriminatori entre uns sectors socials ben instal·lats a la societat i uns altres amb mancances i necessitats de primer ordre.

Pel que fa a cada un dels serveis de la Conselleria de Benestar Social, i en relació amb el Gabinet del Conseller i la Secretaria General, volia dir que és en aquest servei en el qual recau l'increment del capítol 1, de personal laboral, el qual no entenem i del qual no hem rebut cap explicació quan hem fet les esmenes a l'estat de despeses. Fem ara una última temptativa i preguntem per què s'incrementa la partida corresponent a personal laboral i també les partides corresponents a material de subministrament i altres, que s'incrementen també de 216 milions de pessetes, un 35,10 en relació amb l'any passat.

Haig de donar la raó al diputat senyor Curto quan en el debat a l'articulat posava al descobert una de les estratègies pressupostàries del Consell Executiu respecte al capítol 2, i deia el senyor Curto: «En tots els departaments han rebaixat la partida d'estudis i treballs tècnics» –i jo dic que a Benestar Social també– «però han augmentat les partides de caixa de sastre: "Altres despeses diverses"». És una nova estratègia per fer veure que hi ha un ajust a la crisi, però que, com deia molt bé el senyor Curto, amb una expressió molt tortosina, és una «patronya» més.

Per altra part, ens interessa conèixer per què la partida de lloguer continua incrementant-se de 32 milions per al 1994. Si el Palau de Mar ja costa 1 milió diari, els 32 milions a què corresponen? Ens agradaria tenir una explicació sobre aquesta qüestió.

Pel que fa als programes dependents d'aquest servei que estan englobats en el que en diuen «Serveis generals de treball, protecció social i benestar social», s'inclouen actuacions que, segons diuen, són d'especial importància, la qual cosa fa que es gestionin des de la Secretaria General: programes d'actuacions urgents per a disminuïts, traspasats des de l'ICASS, el qual es buida cada vegada més de contingut; programes de profunds per a la creació de residències assistides; un pla interdepartamental d'integració laboral; un pla comarcal de transport per assolir una millor qualitat de vida de les persones amb disminució. I nosaltres ens preguntem –i el meu company que intervindrà seguida-

ment, també, parlant de l'ICASS, ho dirà–: és que creuen que des de l'ICASS no es poden desenvolupar també aquests programes? Per què es fan des de la Secretaria General? No tenen confiança o no té el conseller confiança en altres serveis de la seva Conselleria?

Respecte a la Direcció General de la Infància, hem de dir que aquesta Direcció General ha estat castigada durant l'any 1993 amb un creixement zero i aquest any se li fa justícia i creix considerablement, d'un 34,77, per al manteniment de centre de propis i concertats i per als programes de suport a les famílies d'acollida i els programes dels ens locals. Aquesta Direcció General crec jo que és sensible i equànime en el moment de valorar les funcions dels serveis socials municipals. Veiem amb interès el programa d'aquesta Direcció General, i farem una bateria de preguntes per conèixer amb més profunditat els objectius i les estratègies per portar-lo a terme, però de moment volem fer tres qüestionaments.

Un, de primer, sobre els antics programes: veiem aflorar de nou el programa de promoció per als joves netejavidres, i ens agradaria conèixer quina és la dotació pressupostària, qui els gestiona i els resultats dels programes anteriors que els porten a continuar-lo per al 1994.

Respecte a nous programes, trobem a faltar un plantejament coherent amb les resolucions d'aquest Parlament sobre la convenció dels drets dels infants i la resolució de maltractament de menors; trobem a faltar la reconversió de programes amb prestacions concretes i en el marc general d'aquests drets, que s'ha de plasmar en la mateixa Llei de descentralització, i, així mateix, l'especificació dels programes per a les famílies emmarcats en l'Any Europeu, del qual ja ens han informat, l'Any Europeu de la Família.

Per altra banda, hi ha una insuficiència de recursos per al manteniment i l'ampliació dels EAIA. El senyor conseller sap molt bé que la derivació en aquests equips de funcionament que es venien realitzant des d'altres serveis d'infància és constant i que la insuficiència dels EAIA està palesada i la seva necessitat també. L'ampliació és molt reduïda.

Respecte a la Direcció General d'Acció Cívica, repetirem una vegada més que aquesta Direcció General és la que més creix, i nosaltres ens preguntem per què creix i per fer què. Diuen vostès que per promoure el comportament cívic dels ciutadans, així com per col·laborar amb totes les entitats o associacions dedicades a la participació dels ciutadans amb caràcter cívic, i això ho faran amb un seguit de campanyes i també amb un programa recentment donat a conèixer, «Poble amb civisme, barri amb civisme», programa que estarà dotat –com ens han dit molt bé– amb 1.000 milions de pessetes, que són: 576 milions per a concerts, 520 per a subvencions, i també, dintre d'aquesta Direcció General, hi ha un traspàs a l'Incavol de 220 milions de pessetes. Programa aquest, el de la Direcció General d'Acció Cívica, amb el qual hem manifestat el nostre desacord, que ens agradaria que fos, i ens agradaria com a conseqüència, que fos repensat. Esperem que en el debat que el conseller s'ha prestat a fer en la Comissió de Política Social hi puguem aprofundir,

però també és veritat que el debat pressupostari fóra un bon moment, perquè –i ara que ha arribat el senyor conseller li ho vull preguntar i li ho vull dir– nosaltres creiem que no és compatible ni adequat relacionar la política de subvencions amb les necessitats socials i el civisme. No està bé i no és ètic establir criteris de selecció de subvencions en funció de l'adaptació o no als sentiments d'identificació amb el país, i no es deu fer polítiques, senyores i senyors diputats, senyor conseller, política intervencionista en les qüestions relacionades amb les relacions personals i amb la família, així com s'expressa en el programa d'optimització de les relacions. Crec de veritat, senyors diputats, que som massa milions per a aquestes finalitats, sobretot quan en aquest país, si no desenvolupem adequadament una política igualitària mitjançant les prestacions socials, poc civisme es podrà fer.

En relació amb la Direcció General de Formació d'Adults, no veiem tampoc en els pressupostos una aportació seriosa per ampliar la xarxa pública d'educació d'adults; ans al contrari: els pressupostos demostren una clara recessió i manifesten la intenció política del Departament de Benestar Social de mantenir una inèrcia que deixa morir per inanició les escoles d'adults de la xarxa pública. Si tant defensem, defensem des de la Conselleria de Benestar Social una política, un plantejament integrat, per què aquesta Direcció General no s'integra definitivament en les polítiques del Departament d'Ensenyament?

I, per acabar amb aquesta esmena del Departament de Benestar Social, jo voldria recordar les paraules que vostès ens deien en el debat de presentació de la Llei de pressupostos, i ens deien que aquest pressupost és auster i és rigorós, que les xifres i les dades que aquí s'han esmerçat i analitzat per part dels grups de l'oposició demostren que no és així. Però, en el supòsit que vostès, en el fons del seu cor, ho continuïn creient –suposo que ho creuen, perquè per això voten favorablement en els departaments presentats–, haurien de tenir llicència, com a mínim el Departament de Benestar Social creiem nosaltres que hauria de tenir llicència per fer un plantejament menys auster pel que fa a la despesa social; és a dir, el Departament de Benestar Social és el que ha de fer front a les situacions de crisi, és aquell departament que no hauria d'estar retallat, sinó que hauria d'estar incrementat, pel que fa a les partides corresponents a la despesa social, perquè fóra l'única manera, des del Govern de la Generalitat, de poder solucionar els molts problemes que han sorgit i que sorgiran degut a l'especial situació que el nostre país està travessant.

(*S'encén el llum que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció.*) Senyor president, era el temps de les dues esmenes, o encara me'n queda per...?

El Sr. PRESIDENT: Per a les dues, per a les dues.

La Sra. BARENYS: Em dóna un minutet més, si us plau?

El Sr. PRESIDENT: Un minut.

La Sra. BARENYS: D'acord, gràcies.

Pel que fa referència a l'Incavol...

El Sr. PRESIDENT: Són seixanta segons, eh?, un minut.

La Sra. BARENYS: Sí, d'acord.

Pel que fa referència a l'Incavol, aquest és un institut que també presentem una esmena de devolució. No estem d'acord amb el seu pressupost. Aquest pressupost, com tots els altres, la seva tònica és d'un creixement o d'un engruixament de les partides del capítol 2; «Despeses diverses» té 137 milions de pessetes, és a dir, un 60,33 del total. D'aquests milions, se'n dediquen a publicitat, a propaganda i a campanyes i edicions de divulgació. En canvi, a famílies i a institucions sense finalitat de lucre, només s'hi dediquen 61 milions de pessetes. Els objectius de l'Incavol són la promoció del voluntariat en tots els seus àmbits i vessants i la planificació voluntària i el foment i la promoció del voluntariat. Nosaltres ens preguntem si amb aquests diners realment es pot fer un impuls del voluntariat, amb 61 milions de pessetes dedicats a famílies, i si l'Incavol el que farà seran campanyes i edicions de divulgació vinculades a la Direcció General d'Acció Cívica, que, d'alguna manera, és la seva padrina, és la seva dida, és la que li dóna suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. La resta d'esmenes del Grup Socialista, senyor Pérez de Tudela? (*Pausa.*) Molt bé. Ja ens dirà quines són les que defensa, si no són totes.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Senyor president, seran totes les esmenes que queden, a excepció de la 628, sobre l'EAJA, que defensarà el nostre company, el senyor Rafa Madueño.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. (*El Sr. Carnicer demana per parlar.*) Sí, el senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: No per rectificar el nostre portaveu, però dir que és l'EAJA i Adigsa que queden fora.

El Sr. PRESIDENT: Adigsa, que serà el senyor Oliart.

El Sr. CARNICER: Això mateix.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Senyor president, si li sembla bé, farem aquesta defensa conjunta, en benefici tant de l'economia de temps com perquè entenc que tractar-les en la seva globalitat ens en pot donar una visió més clara de l'objecte i facilitar el debat.

Senyores i senyors diputats, senyors de la majoria, sóc conscient que en aquestes alçades del debat, després d'haver rebutjat sistemàticament esmenes presentades a l'estat de despeses i a l'articulat que tractaven de manera parcial molts dels aspectes pels quals es fan aquestes esmenes de retorn, fóra il·lusori esperar el que, per altra banda, seria un bon exercici parlamentari, que demostraria la capacitat de reflexió i de rectificació en allò que és realment important i que afecta d'una manera directa una bona part dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país, i que en el cas del tema que anem a tractar afecta aquelles persones més desfavorides i que consegüentment necessiten més i més urgentment l'atenció dels poders públics, que són els qui tenen la possibilitat de materialitzar una política compensatòria per atendre les desigualtats. Deia que fóra il·lusori esperar una rectificació i, per tant, una acceptació, tot i que, al nostre entendre, seria el que correspon si en veritat es volen donar

resposta a les necessitats de les persones d'aquest país que, per una o altra causa, estan patint dificultats o viuen qualsevol nivell de marginació.

En qualsevol cas, crec que pot ser útil la seva defensa, d'una banda, per explicitar com s'allunya la política del Govern de les necessitats reals del país, i de l'altra, molt més important, perquè si, encara que es rebutgessin les nostres propostes, aconseguim de sensibilitzar el Govern i el Grup de la majoria en aquesta matèria perquè, en la mesura del possible, ratifiqui i prioritzi la despesa per atendre millor aquestes necessitats peremptòries i palpables, i en propers exercicis, per iniciativa del Govern o del Grup de la majoria, es rectifiqui, donarem per ben esmerçat aquest temps, que respon a una anàlisi acurada i a una voluntat que els homes i dones d'aquest país que més ho necessiten, com ho són els disminuïts, els marginats, les persones grans amb dificultats, els infants, tinguin la percepció clara i plausible que el Govern d'aquest país es fa valedor de les seves inquietuds i necessitats i que els seus representants en aquest Parlament tracten amb seriositat i voluntat de cercar solucions els problemes reals de la seva justa dimensió.

Segons diu el mateix Projecte de llei de pressupostos, l'entitat gestora Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, ICASS, té per funció els serveis socials i la definició com la que agrupa totes les despeses de funcionament destinades a la realització de prestacions específiques en el camp de l'atenció a les persones disminuïdes, a la vellesa, als col·lectius marginats i al manteniment de la xarxa d'equips socials d'atenció primària.

Entenem que aquesta destinació, en la mesura de les disponibilitats pressupostàries, i amb una acurada prioritització de la despesa global que preveu el Govern per a l'exercici, hauria de respondre a les necessitats reals detectades i previsibles, en funció de la conjuntura econòmica del país. La realitat –i crec que no cal esmerçar-hi gaire esforços per explicar-ho– és que estem en una situació de recessió, en la qual malauradament són cada dia més les persones que necessiten una política compensatòria; que són moltes les persones, les famílies que pateixen dificultats, i que la perspectiva per a l'any 94 és d'una demanda creixent; que el percentatge de gent gran és creixent, i que cada dia es manifesta amb més cruesa el creixement de sectors marginats a la nostra societat.

Davant d'aquesta situació real i previsible, fóra raonable que els pressupostos de la Generalitat, tot i la seva pretesa austeritat, fossin sensibles a aquesta situació d'una manera especial i prioritària, perquè afecta les persones d'una manera directa i amb una problemàtica que en molts casos no admet espera. Aquesta preocupació pel creixement de la situació de pobresa en el nostre país, l'hem manifestada repetidament aquí, en aquest Parlament, en debats anteriors i en analitzar el pressupost global del Departament i en altres àmbits davant la Conselleria de Benestar Social, per intentar explicar la conveniència de tenir una especial atenció sobre aquest tema en aquest proper exercici. Hem donat a conèixer, amb la voluntat de cercar solucions, la demanda crei-

xent que està arribant als ajuntaments, que, per la seva proximitat al ciutadà, són els que viuen amb més cruesa aquesta problemàtica. Estem constatant que la situació de dificultat de moltes persones i famílies en el conjunt del territori està assolint nivells de problemàtica més greus que els que van haver d'afrontar els anys 80, 81, 82, amb l'agreujant que els ajuntaments, per la situació econòmica en què es troben per la manca de finançament adequat, es veuen en serioses dificultats per donar-hi resposta.

Deixant de banda que és un tema que ens afecta a totes les administracions, i davant d'aquest problema, el Govern de la Generalitat no pot girar l'esquena als ajuntaments i deixar-los sols, perquè això representa girar l'esquena als més pobres de la nostra societat, a aquells que més necessiten una acció solidària de les administracions públiques.

No fa massa dies vam assistir a la marató organitzada per TV3 per sensibilitzar la població en la problemàtica de la síndrome de Down i demanar la col·laboració econòmica per fer possible una fundació que treballés aquest tema. El desplegament que es va fer i els esforços esmerçats van donar el seu resultat i van aconseguir de moure el cor, la fibra de moltes persones, fins i tot d'algun representant del Govern. No ho anomeno amb un esperit de crítica, ni de bon tros, però el tema em va fer reflexionar i em va plantejar una sèrie de preguntes, entre les quals destacaria potser, emulant aquella vella cançó d'en Bob Dylan, encara que canviant la lletra: quantes maratons caldran per donar resposta a les necessitats que té plantejades la nostra societat? Jo crec que potser seria més positiu, efectiu i solidari de mantenir una marató sostinguda per donar resposta a les desigualtats amb una clara prioritització de les administracions públiques per aquest tema i esmerçant esforços des de tots els àmbits amb un discurs coherent per aconseguir i sumar-hi l'esforç solidari de tota la societat.

Davant d'una situació real constatada i creixent de necessitat, d'atenció a la precarietat d'aquelles persones que, lamentablement, en són més cada dia, ens trobem que la participació de l'ICASS en el conjunt del pressupost de Benestar Social es manté similar a l'any anterior, que aquest Institut està perdent pes pel que fa a les seves competències i funcions, donada la reestructuració que s'ha fet de tota la Conselleria i el traspàs de funcions de l'ICASS a altres serveis i les previsions de la propera llei de descentralització.

Dels tres serveis de l'ICASS –Vellesa, Disminuïts i Primària– hem de dir que es manté la mateixa participació a l'Institut de l'any anterior, que és un greuge comparatiu per a l'Atenció Primària, que participa de l'ICASS en el 8,38%, quan ho fa Vellesa en un 37,31% i Disminuïts en un 33,34%. No volem pas dir que s'hagi de compensar; el que cal és que la participació de Primària creixi. En xifres ho podem veure: l'ICASS l'any 1993 disposava d'un pressupost de 40.886 milions de pessetes; l'any 94 es fa una proposta de 41.072 milions de pessetes, que representa que en conjunt la Generalitat i la Seguretat Social experimenta un creixement del 0,45%, però que aquesta aportació de la Se-

guretat Social és la que creix en un 2% i davalla en un 1,3% l'aportació de l'ICASS-Generalitat.

Vista la problemàtica que hem d'afrontar, no és comprensible i deixa al descobert d'una manera clara que en els criteris del Govern no entra el de prioritzar en la despesa l'atenció als que pateixen més dificultats, els més desafavorits, i vista la participació dels serveis d'atenció primària es constata una vegada més la manca de voluntat de dotar suficientment els municipis perquè puguin fer front a les necessitats reals dels seus administrats, que en definitiva no són uns altres que els homes i dones que poble a poble, ciutat a ciutat, conformen aquest país nostre, Catalunya.

Si entrem a analitzar els programes d'atenció a persones disminuïdes podem observar d'entrada un incompliment de les previsions pressupostàries del 93, que ens fan dubtar de les propostes del 94 i ens preocupa, perquè la necessitat i la demanda hi són.

En posaré uns exemples: en les places de residència per a autistes, l'any 92 tenien 53 places i una previsió per al 93 de 73 places; al final del període continuen tenint les 53 places, punt de partida per fer la previsió del 94, en la qual proposen 93 places, que ens fan dubtar de la bondat de la nova proposta, i un s'interroga sobre el destí que han tingut els cabals previstos i no esmerçats en l'exercici del 93.

En els serveis de suport es proposa una disminució en els centres de dia i es manté congelat el nombre de places des de l'any 92 en 35, sense cap previsió d'ampliació. Pel que fa a les associacions, el 92 se'n contemplaven quatre, amb una proposta de manteniment per al 93. Ara constatem que l'any 93 se'n contempla una i es manté la mateixa previsió per al 94. Què ha passat?

Si ens mirem els centres de dia per a malalts mentals veiem com progressivament es rebaixa el nombre de places, cosa que ens fa pensar que la proposta tendeix a eliminar aquest servei a pesar de la demanda existent i de la demanda feta per entitats defensores d'aquest projecte, que vostès coneixen molt bé i nosaltres també. Si no, mirin xifres: l'any 92 tenien 191 places i es preveu una reducció per al 93 de 30 places, que a la pràctica ha estat una reducció de 84 places; per a l'exercici del 94 es preveu una nova reducció de 37 places, amb què en dos anys haurem passat —suposant que no es doni el mateix nivell d'eficàcia que el 93— de 191 places a 70 places. És que és necessari aquest servei? (*Pausa.*) Perdó. És que és innecessari aquest servei? No ho veiem així i no ho entenem i farem les corresponents preguntes al conseller en cas que no se'ns doni la satisfacció corresponent.

Podríem seguir en aquesta anàlisi a la menuda, però no els vull avorrir. Només fer esment que tot plegat és contradictori amb l'explicació que el mateix Departament fa de la bondat i conveniència dels programes.

Si parlem del Subprograma d'atenció precoç ens trobem si fa no fa: una cosa és la literatura en què es parla de les necessitats i la conveniència d'atendre-les i l'altra és la concreció pressupostària, que no preveu cap variació, amb una matisació, i és que l'any 93 s'agafava el compromís explícit

de crear cent noves places, compromís que no s'ha complert, i aquest any només es parla, sense concreció, de crear noves places. La realitat és que el nombre de persones que han rebut atenció respecte al 92 ha disminuït.

Si ho analitzem globalment, observem que el nombre de centres per a atenció als disminuïts passa d'11 a 10, una disminució substancial i incomprensible en el nombre de places residencials, passant de 3.565 a 2.771 i, contradictòriament, un increment també substancial en la partida econòmica, amb uns increments per places pròpies que passen dels 1.974 milions de pessetes de 1993 a 2.265 milions de pessetes el 94, amb un increment percentual del 14%, amb un nombre de places en aquest cas igual per als dos exercicis. Es justifica? Potser sí, però en les places concertades i subvencionades passen en dotació de 2.690 milions de pessetes a 3.037 milions de pessetes, amb un increment percentual del 12,92%, i, per contra, el nombre de places s'ha reduït de 2.850 l'any 93 a 2.060 l'any 94. S'entén, això?

Mirin, segons els seus números l'any 93 una plaça concertada o subvencionada tenia un cost de 943.000 pessetes; l'any 94 tindrà un cost d'1.474.000, que representa un increment per plaça no d'un 12,92%, sinó d'un 56,23%. És justificable això? No ho sé, però sí que convindran amb nosaltres que resulta si més no incomprensible. El que caldria, doncs, és una major coherència i una priorització en l'aplicació de les polítiques proposades i anunciades.

Farem un repàs als programes d'atenció a la vellesa. Cal dir d'entrada que aquests programes, en coherència, haurien de respondre al Pla gerontològic i al Pla integral de la gent gran, donant resposta, amb la proposta pressupostària, a aquests programes, una vegada establertes les prioritats. Per això caldria conèixer —cosa que no sabem— quin és el nivell d'aplicació fins a aquest moment, i no ho sabem perquè no s'ha acomplert el que el mateix Pla preveu, que els programes d'aplicació anual es sotmetin a la consideració del Parlament, donada la importància d'aquest, com tampoc s'ha acomplert amb la previsió que any per any es doni compte en el primer trimestre de l'exercici del nivell de compliment assolit en l'any anterior per poder així rectificar i prioritzar en el que calgui.

Això ens mostra una manca de voluntat política que lamentem, perquè la nostra voluntat és la de participar de la manera més positiva per assolir els objectius establerts, perquè en definitiva el que pretenem nosaltres i voldríem creure —encara que la pràctica ens ho enterboleix—, voldríem creure que tots cerquem l'aplicació de les mesures més adequades a les necessitats existents a aquests col·lectius.

Entrant en el detall, podem observar que, tot i que s'observa un creixement en el servei 41.32 del 2,89% i en el servei 42.32 de l'11,56%, no veiem que s'hagi fet una aplicació amb priorització en funció de les necessitats atenent a la filosofia marcada pel Pla integral de la gent gran, i no entenem tampoc que les quantitats pressupostàries previstes puguin donar resposta a les previsions que es plantegen en els programes, que en alguns casos experimenten uns increments potser necessaris, si més no per poder donar després

xifres percentuals d'atenció, com la que tenim una cobertura residencial del 4%, però que no hi ha ni de bon tros la previsió pressupostària per fer-hi front, si fem cas de l'atenció feta en anys anteriors i la previsió pressupostària.

Entenem que és un tema important i que requereix un estudi a la menuda tant dels recursos com de les necessitats reals i plantejar el que tant hem repetit d'una prioritització adequada a les necessitats i a les possibilitats pressupostàries reals.

Deixeu-me repetir una vegada més la necessitat d'establir un sistema d'ajudes equànime per evitar els greuges comparatius que uns ciutadans enfront dels altres es vegin obligats a pagar dues vegades per un mateix servei, i com a exemple –només ho anuncio, no ho repetiré– les residències concertades haurien de tenir una unitat de criteri en el tracte i no penalitzar, com es va fent, les públiques municipals.

Val a dir, en qualsevol cas, que s'observa una deixadesa per part de la Conselleria a avançar cap a una xarxa pública d'atenció, que estic d'acord que no té per què fer-se un plantejament substitutori, però sí que crec que s'hauria d'anar tenint de manera progressiva a l'equilibri.

Per altra part, hi trobem a faltar una voluntat d'avançar en els aspectes tan clars que planteja el Pla integral de la gent gran, com ho són tots els que tendeixen a afavorir la permanència de la persona gran en el seu àmbit i que, a més, des del punt de vista econòmic, deixant de banda els aspectes de realització i desenvolupament de la persona, són més econòmics.

Per últim, parlant de la gent gran trobem a faltar un aspecte que considerem bàsic i que és el que pot donar –i per la seva mancança dona– una visió clara que la política d'aquest Govern és la de tapar forats més que la d'emprendre una política global que doni solucions als problemes, i és el Pla d'actuació interdepartamental, Pla que entenem que en la seva proposta de coordinació de polítiques no té per què crear una major despesa, sinó ben al contrari, rendibilitzar les previstes –encara hi som a temps, si vostès volen, de plantejar i portar-ho a terme: els convidem i els emplacem a fer-ho.

En començar a parlar de l'atenció primària voldria fer un preàmbul, un preàmbul que hauria de ser qüestió de debat i que, si deixem de banda la dependència i subordinació política, estic ben segur que en molts punts de l'anàlisi hi hauria coincidències i que molts dels diputats –anava a dir «dels presents»– que a més tenen responsabilitat en altres àmbits, com ho és el municipal, compartirien. Les lleis atribueixen a l'Administració municipal una sèrie de competències en serveis socials, i en especial l'atenció primària per als municipis de més de 20.000 habitants.

Podríem reprendre aquí la discussió tan sovint plantejada per l'oposició com compromesa i desatesa pel Govern i el Grup de la majoria de dotar el Fons de cooperació municipal de Catalunya i que en un primer estadi es podria escometre si es tingués voluntat política sense cap increment de despesa.

Entrant en matèria, el primer que hom pregunta –perquè és un tema opac– és quin és el grau de compliment de la Conselleria en la participació corresponent al Plan concertado. Aquest és un anunciat que després desgranarem. Ara

fem un repàs a la descripció de programes. Mirem dades, i confio que la capacitat de l'humor més que elles mateixes, les facin intel·ligibles, encara que en honor a la veritat els he de dir que no les entenem.

Al 93 es proposava a nivell d'objectius de mantenir un nombre de professionals d'atenció primària de 270 i el 94 es parla de mantenir un nombre d'equips –que no de professionals– de 1.219,5. Si féssim cas d'aquestes dades ens donaria que cada equip té 0,22 professionals. M'ho sabrien explicar? No cal, els concedeixo el benefici de l'error que espero que rectifiquin.

Els serveis de menjador passen d'una capacitat d'atenció diària de 875, l'any 93, a 597, l'any 94. Es preveu una disminució de la necessitat i la demanda? O –deixin-me fer una mica d'humor– es preveu aconseguir l'objectiu amb un nivell de qualitat adequat a l'objectiu? Potser és humor negre, però veient les xifres no sé què més s'hi pot dir.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, eh?

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Sí, senyor president. En la prestació d'ajudes a domicili es passa de 2.176 a 2.550, que representa un increment del 17%, que estimem, però que es considera insuficient per donar resposta a la demanda i, en especial, a les directrius del Pla integral de la gent gran.

En ajudes individuals es manté el nombre i, donada la circumstància de necessitats socials previsibles per la conjuntura econòmica que estem vivint i que ja hem explicat, trobem insuficient i mancada de realisme. Es disminueix de manera considerable l'ajut per a despeses d'habitatges a persones necessitades, passant de 511 a 200, precisament en un moment en què com a conseqüència de la situació econòmica s'estan incrementant de manera espectacular els desnonaments. Vaja, tot plegat un exemple d'adaptació a la realitat i una mostra de sensibilitat davant de les dificultats que estan patint els més desafavorits.

Senyores i senyors diputats, el que queda clar i palès és que l'atenció primària no és una qüestió prioritària d'aquest Govern i això és greu, especialment en un moment com l'actual, en què per la degradació econòmica, que, com sempre, afecta els més dèbils, cal fer prioritàriament polítiques compensatòries per compensar aquest problema.

Deia a l'inici que parlaria de la justa correspondència de la participació de la Conselleria en el Plan concertado, com preveu l'acord. Doncs bé, breument, però parlem-ne. Segons el conveni signat amb el Ministeri d'Afers Socials, la Generalitat hauria d'aportar com a mínim la mateixa quantitat que el Ministeri. Mirem xifres: la quantitat del conveni marc del 1993 va ser de 2.280 milions de pessetes, de les quals 1.362 són aportació del Ministeri, cosa que ens marca una diferència en negatiu que el Departament intenta justificar amb serveis secundaris de 443.911 pessetes, que no es corresponen al Pla. I el mateix veiem en l'exercici del 94.

Abans d'acabar voldria fer esment d'un problema addicional que fa referència al retard en els pagaments i que afecta de manera directa totes les entitats col·laboradores, que, per altra banda, necessiten de manera urgent i imperiosa fer efectives les quantitats «devengades» per mantenir el servei.

A nivell d'exemple, els diré per al seu coneixement que tant els treballadors familiars com les residències concertades estan pendents de cobrament des del mes d'abril del 93 en previsió de fer-ho efectiu el març del 94. Això –ho poden comprendre–, tractant-se de despeses de funcionament, a més d'encarir el servei fa inviable el seu funcionament i posa en perill la seva subsistència.

Al llarg del debat he sentit la cançó de la restricció pressupostària; hi estic d'acord: les circumstàncies ho demanen, fem, doncs, el que cal fer. No posem el carro, però, davant dels bous, si volem que el país tiri endavant. Prioritzem i no oblidem –hi insisteixo una vegada més–, en uns moments d'austeritat, en moments de dificultat, en què apareixen amb més cruesa diferències socials, que el Departament, potser l'únic, en què es justifica un increment de la despesa per atendre aquestes desigualtats és el de Benestar Social. Però, lamentablement, hem vist que ni creix en correspondència a les necessitats reals, ni la distribució pressupostària respon a la prioritització necessària en funció de les necessitats reals.

Per acabar, i perdonin l'extensió...

El Sr. PRESIDENT: Ja ho ha dit dues vegades, això.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: ...però considero que el tema s'ho mereix, deixin-me tornar a l'inici i reprendre la idea, que no és meua i que els he exposat, de la marató: plantegem-nos tots plegats la possibilitat, el propòsit d'encetar consensuadament un procés sostingut i continuat per donar resposta a les necessitats reals del nostre país, dels homes i dones que el configuren; sumem voluntats i esforços de totes les institucions; busquem la complicitat activa de tots els ciutadans del nostre país. La problemàtica ho requereix, la societat ho demana; la suma de voluntats hi pot donar la resposta adequada. Amb aquesta voluntat, malgrat el rebuig previsible de les nostres propostes, ens hi trobaran sempre.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies per la paciència.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pérez de Tudela.

Fins a les quatre de la tarda, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de tres de la tarda i un minut.)

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, de la secretària primera i dels secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. de Alfonso, Sr. Sol, Sr. Pau i Sr. Muro.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Esmena 628, del Grup Socialista: el senyor Madueño té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Senyor president, senyor il·lustre contradictor, senyor Escudé..., senyor il·lustre contradictor, sobretot, per un tema que vam conèixer durant fa molts anys, però fa molts anys també que venim dient pràcticament el mateix i aquest últim any possiblement es sorprendran vostès, perquè el Partit Socialista, pràcticament, no ha parlat del tema de l'EAJA i del tema del joc. Possiblement se sorprendran vostès, perquè pensaran que és que hem canviat de posició o perquè pensem de forma diferent. Simplement, no ho hem fet perquè tot segueix igual que estava i, per tant, no ha canviat pràcticament res i, per tant, fer aportacions noves pràcticament es fa difícil.

Perquè la proposta que nosaltres sempre fèiem cada any –ho recordarà també el senyor Curto, que també és veterà de la situació– per més que ho diem, ho hem dit per activa i per passiva, que modifiquin la seva actitud, que modifiquin el funcionament de l'EAJA no ha estat possible. I com que sempre ens havien dit que per les crítiques de l'oposició aquesta entitat no tenia beneficis hem pensat que possiblement seria positiu veure, que veiessin, que s'adonessin des del Govern que no és la crítica de l'oposició la que fa que aquesta entitat no funcioni correctament, sinó l'error inicial i no voler rectificar, hem pogut comprovar que aquest any no ha estat diferent dels anys anteriors. I no ha estat diferent dels anys anteriors, entre altres coses, perquè el conseller Comas, que és el responsable –suposem– d'aquesta entitat, havia d'haver vingut aquest any a donar comptes, segons manava aquest Parlament, a una proposta del Partit Popular, que es va aprovar en aquest Parlament, perquè vinguessin a donar comptes de quines eren les activitats, quins eren els beneficis possibles, i aquests beneficis s'haurien de destinar per al benestar social fonamentalment, aquest any el senyor conseller no ha vingut. No és ara tampoc aquí, per tant no li podrem dir i recordar que hauria d'haver vingut a la cambra a donar explicacions de com ha funcionat l'entitat. Dic que suposo que no ha anat –ho suposem– massa bé, perquè si hi haguessin hagut uns resultats molt brillants i molt positius segur que no s'hauria estalviat el temps de venir a explicar-nos-els.

Mirant les mateixes dades de l'entitat autònoma veiem que les seves previsions..., ja no pensem de les primeres previsions, que eren de 8.000 milions de beneficis, després 6.000 milions de beneficis, sinó que les previsions ja del 92 es situaven entorn dels 2.000 milions de possibles beneficis, aquest any els situen entorn dels 1.000 milions de beneficis, el que no sabem és quins són, si és que hi són, aquests beneficis. Fins i tot les possibles recaptacions que es fan en funció de les vendes del producte que fa l'EAJA, en el 92 es preveïen 4.000 milions, aquest any ja es situen en 3.000 milions de possibles vendes.

Per tant, no tenim garantit el benefici, que s'hauria de destinar teòricament a benestar social. Per una modificació proposada pel Grup de la majoria ja ni es dona garantia ni d'aquests 1.000 milions de pessetes de benefici, sinó dels que hi hagi –diu–, però els que sí que tenen garantit –segur, ja ho vam dir des del primer dia, d'això ja fa uns set o vuit

anys—, els que tenen garantides les seves entrades són, per un cantó, l'empresa que ens va vendre les màquines, l'empresa americana GTech —aquesta empresa exporta uns 800 milions de pessetes ella sola, 800 milions de pessetes contra els possibles beneficis de 1.000 milions de pessetes per al Govern, i aquestes cada any, 750, aproximadament, 800 milions de benefici o de pagament—; l'altre que també té garantits els seus beneficis és l'empresa canadenca que ens ven les butlletes —molt cares, per cert— a través d'una empresa que es diu Dentech, de les illes del Canal, i l'altra és l'empresa del país, Luditec, molt coneguda en aquesta cambra, però que la seva participació també majoritàriament és de propietaris estrangers, com vostès saben, situats en els paradisos fiscals que no tornaré a recordar a la cambra.

I és que malgrat la propaganda patriòtica amb què ens bombardeja —jo penso que d'una manera que haurien de rectificar, però bé— l'EAJA dient: «Juguin, que el benefici es queda a casa», l'únic que es queda a casa és la despesa, i el benefici molt poc es queda a casa i l'altra part important se'n va a Irlanda, a Suïssa, al Canadà, a Estats Units o a les illes del Canal.

Seria una obvietat tornar a demanar-los que rectifiquin. Rectifiquin perquè jo penso que rectificar seria un gran encert, perquè els pocs, diguem..., perquè són pocs els beneficis que ens podria donar el joc, perquè és una part petita del percentatge de joc que es fa a Espanya, però encara que fos petita la part seria important, perquè aniria destinada a activitats, com es diuen, socials. Si no tinguéssim una entitat ens hauríem de qüestionar si una entitat té justificació quan els beneficis se'ls emporten els particulars, en canvi, els beneficis públics són tan migrats. Està justificat organitzar el joc quan els diners és un joc per als particulars i no per als fons públics?

Ah!, saludo la presència del senyor conseller, que abans semblava que no estigués sentint la meua intervenció, perquè li recordava que no hi havia hagut aquest any la compareixença del senyor conseller per explicar els resultats de l'EAJA, que suposava que eren uns resultats no gaire brillants, perquè suposava que si haguessin estat aquests resultats hauria vingut a la cambra a donar l'explicació, que espero que a principis de l'any que ve ens expliqui els resultats de l'any 92 i de l'any 93, perquè ja estem acabant l'any i negociant i proposant els resultats de l'EAJA.

Per tant, per acabar, dir que nosaltres no podem donar recolzament als pressupostos de l'EAJA perquè no veiem..., malgrat que durant aquest any els recordava als senyors diputats que no hem dit absolutament res de la situació i de l'actuació de l'EAJA, i no ho hem dit, entre altres coses, perquè pensem que no hi havia coses noves a dir, però que seguim insistint que una rectificació en l'actuació de l'EAJA seria necessària perquè els beneficis que pot generar i que estem convençuts que pot generar, petits beneficis de la part que ens toca com a catalans, del joc, seria bo que anessin a parar a actuacions socials, com es preveu en les mateixes posicions del pressupost, en lloc d'anar, doncs, a beneficis particulars i que, malgrat que ens digui la propa-

ganda que es queden a casa, la majoria se'n van fora de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Esmena 632, del Grup Socialista: el senyor Oliart té la paraula.

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar la petició de retorn del pressupost d'Adigsa, esmena número 632. Jo cada cop que tinc l'ocasió d'estudiar el pressupost d'Adigsa la veritat és que penso en les oportunitats perdudes. L'any 1985, quan es van traspasar aquests 60 o 70.000 habitatges, doncs, hi va haver un clam d'esperança per part de totes les institucions perquè havia arribat l'ocasió, precisament, de millorar la qualitat de vida dels ciutadans que habitaven en aquests barris. Barris degradats, urbanísticament i arquitectònicament parlant, zones d'exclusió social en molts casos, i, senyores i senyors diputats, senyor president, hi havia l'oportunitat d'emprendre un ambiciosa política de llarg abast basada, sobretot, en una àmplia i profunda col·laboració institucional per sobre dels colors polítics. Oportunitat desaproveitada. S'ha treballat a espatlles dels ajuntaments, com en moltíssimes ocasions s'ha denunciat aquí en aquest hemicicle.

Oportunitat també de treballar conjuntament i sense pensar en interessos electorals per la dignificació d'aquests barris; oportunitat desaproveitada també perquè Adigsa s'ha transformat en un instrument clarament electoralista, com també s'ha denunciat en múltiples ocasions en aquest hemicicle. Oportunitat de treballar per la cohesió social d'aquests barris impulsant uns moviments ciutadans sòlids i integradors; oportunitat perduda també, senyores i senyors diputats, senyor president. S'ha intentat polititzar les entitats ja existents i quan això no s'ha aconseguit s'han creat noves entitats per oposar-les a les menys dòcils als dictats del conseller de Benestar Social. A vegades el senyor conseller de Benestar Social ens demana exemples perquè diu que aquestes són denúncies genèriques; jo n'hi donaré, d'exemples. A Camps Blancs, a Sant Boi, això va passar; ha passat també a Sant Cosme, al Prat de Llobregat; ha passat també a Sant Llorenç, a Terrassa; ha passat també a Camp Clar, a Tarragona, i a tants i tants i tants altres barris.

Els pressupostos d'Adigsa d'aquests anys han servit perfectament a aquesta política partidista; els d'enguany també; els dels anys passats també. Fixin-se: increment de les despeses a personal, moltíssim; és un increment substancial, molt important. Naturalment —diria jo—, perquè amb tants agents electorals com s'han anat reclutant en tants barris aquest capítol havia d'augmentar forçosament any rere any amb independència de les necessitats reals de la mateixa empresa.

Disminució, per altra banda, de les partides corresponents a la rehabilitació del parc d'habitatges. Es desatenen, doncs, els objectius propis de l'empresa. Opacitat, com en altres ocasions hem tingut ocasió també d'assenyalar i de denunciar: cap programa d'actuació ni de prioritats s'ha

acompanyat en aquest pressupost. En el tema de l'aluminosi no es compleixen les inversions promeses i compromeses en un primer moment; aquest és el darrer any, el darrer pressupost que estem estudiant per concloure el primer cicle d'actuacions i no s'ha arribat ni al 50% de les quantitats inicialment compromeses. No es troben tampoc consignacions per a Adigsa..., perquè Adigsa –perdó– es posi al corrent del seu deute fiscal i tributari amb els ajuntaments, com molts alcaldes han tingut també ocasió d'assenyalar i denunciar en aquest hemicicle en tantes i tantes ocasions.

Senyores i senyors diputats, perquè no compleix amb els objectius i finalitats per a les quals va ser creada i perquè el pressupost d'enguany mostra de manera manifesta la creixent ineficiència de l'empresa, demanem el retorn d'aquest pressupost.

Però abans de finalitzar, senyores i senyors diputats, senyor president, em permetran fer una reflexió; una reflexió que vol aportar elements positius per al discurs que jo crec que s'ha de fer. Mirin: el creixement imparable de les ciutats propicia la creació de zones de marginalitat i d'exclusió urbanes, si no es duu una política que concerti actuacions urbanístiques, de qualitat en l'habitatge i també d'actuacions econòmiques i socials. El perill, a l'Europa occidental, de multiplicar les zones d'exclusió és evident, i així ho anuncien multitud d'experts i multitud d'obres que últimament s'estan publicant i que estan a l'abast de tots nosaltres. Els governs n'estan preocupats, i és un imperatiu de justícia social, però també un imperatiu d'ordre polític més elemental encara, que és de preservar la cohesió social i la convivència pacífica, el que ens obliga a treballar, a treballar conjuntament, senyor conseller, senyor president.

Diria que el repte principal de cara al segle XXI, en les postrimeries ja del segle XX, és aquest: aconseguir una societat vertebrada, on l'exclusió sigui desterrada o, com a mínim, molt difícil de ser implantada. I la pregunta, la pregunta, senyores i senyors diputats, senyor president, és si un sol govern o un sol conseller ho poden fer.

Crec –i vostès convindran– que són enormes els esforços que calen i són necessàries les ajudes de tothom; s'imposa, senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyor president, s'imposa una política coordinada, més enllà dels interessos partidistes. Ho hem d'entendre tots així si volem encarar el futur amb totes les garanties de sortir-nos-en, perquè el repte és un repte molt important.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Esmenes a aquest Departament, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: té la paraula el diputat senyor Bosch. Totes sis, les defensarà?

El Sr. BOSCH: Sí, senyor; senyor president, penso defensar la 610, 641, 620, 626...

El Sr. PRESIDENT: 614, no 641.

El Sr. BOSCH: Ah, perdó, és un error de transcripció. 614, 620, 626, 629 i 633.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BOSCH: Són totes les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya al Departament de Benestar Social i les seves entitats, que hi estan relacionades.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, ara fa un any el diputat que els parla s'estrenava en un debat de pressupostos, tot intentant defensar les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana als pressupostos de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya. En preparar la intervenció d'avui em vaig rellegir les paraules pronunciades ara fa un any i em vaig trobar amb la sorpresa que, per estalviar-me feina, podria tornar-les a llegir de nou, canviant només algunes dades numèriques i l'efecte seria ni més ni menys que el mateix. Òbviament, no ho faré, però, en definitiva, em refereixo al fet que el Govern manté la mateixa línia pressupostària en matèria de Benestar Social, i el meu Grup, des de l'oposició, manté el mateix nivell de crítica, si cal ampliat enguany a la vista dels pressupostos presentats i que, en molts aspectes, segueix un camí plenament plasmable.

Aquest any, però, podem comptar amb una novetat: properament, durant un dels dos o tres propers mesos, aquesta cambra viurà un debat monogràfic sobre la política de Benestar Social del Govern. Confio que aquest debat es produeixi, i ben aviat, i bàsicament per dos motius; en primer lloc perquè puguem debatre directament amb el conseller la política global del seu Departament i en segon lloc perquè esperem que tindrà una mica més d'audiència davant la societat que no pas la que proporcionen els debats de pressupostos. A l'espera, doncs, d'aquest debat en profunditat, centraré la meua intervenció avui, aquí, en una breu anàlisi dels pressupostos sense entrar a discutir gaires detalls numèrics, i a fer alguns comentaris que se'n desprenen.

Segons el Govern, aquests pressupostos són els propis d'una època de crisi com l'actual i tenen la finalitat de potenciar el que s'anomena l'economia productiva. Segons totes les previsions, els problemes econòmics de la societat portaran –de fet ja porten– a un augment de les peticions dels serveis socials. La resposta del Govern per fer front a aquest fet hauria de tenir forma en els pressupostos que ara discutim. Desgraciadament, però, no reflecteixen aquesta previsió.

Malgrat tot el que podríem esperar, el global per als diners previstos per a la Conselleria de Benestar Social passa de 57.314.000 a 56.855.000; és a dir, pateix un descens del 0,8%.

En relació amb el global dels pressupostos, i com també ja s'ha dit en aquest mateix debat, també hi sortim perdent. L'any 92 el Departament de Benestar Social significava el 3,96 dels pressupostos de la Generalitat; el 93, 3,95, i en els pressupostos presentats per al 1994, el Departament representa el 3,71. El pes relatiu baixa poc, però baixa, malgrat estar en una època de crisi i ser necessari tenir a punt, com mai, els diferents serveis per atendre les persones amb dificultats.

Però no tots els àmbits pateixen el mateix descens; alguns baixen mentre altres es disparen amb augments sense precedents. Per exemple, podem dir que puja respecte al 93

tot el que fa referència a la remuneració del personal: hi ha un augment de 733 milions, és a dir, un 12%; pugen també les despeses de béns i serveis, amb 1.432 milions, un 24%, i en canvi baixen respecte a l'any passat, o a l'any que estem, «Transferències corrents», 1.416 milions menys, un descens del 3,5, «Inversions reals», 628 milions menys, 30% cap a sota, i «Transferències de capital», 578 milions menys, 17% cap avall. En definitiva, baixen les subvencions, convenis, inversions, etcètera, i pugen els sous i les despeses de funcionament. Més burocràcia i menys servei.

Si ho mirem per àrees descobrim una cosa realment impressionant: un cop més el Gabinet del Conseller aglutina més i més competències, més i més recursos. L'any 93 va pujar respecte a l'anterior un 52%; enguany puja ni més ni menys que la quantitat de 18.143 milions respecte a l'any passat, o l'any en què estem en aquests moments, és a dir, puja la xifra del 229%. Un 229%, que aviat està dit, perquè són molts diners i una altíssima concentració de decisió i de poder en una sola àrea de la Conselleria. Tot gira al voltant del conseller, tant competències com pressupostos. Al pas que anem, en lloc de dir-li conseller haurem d'utilitzar el títol d'origen televisiu, però que li sembla fet a mida, del senyor megaconseller.

Potser és que les direccions generals de la Conselleria i les entitats autònomes relacionades, com l'ICASS o Adigsa, estan dirigides i gestionades per persones tan incompetents que cal, any rere any, anar traspasant competències i recursos cap a l'àmbit mai prou transparent i mai prou lliure per al control polític com és el Gabinet del Conseller i la Secretaria General.

Un altre àmbit molt premiat és el de la Direcció General d'Acció Cívica. Ha passat de 1.059 milions a 1.572 milions: 513 milions de premi, un 48% d'augment, per tal de potenciar –suposem– la lluita contra la crisi, la integració de les persones amb problemes, la resolució dels casos de marginació, etcètera. El problema és que la funció d'aquesta Direcció General no té res a veure amb els serveis socials: fa campanyes, dóna subvencions; tot estricta propaganda, no útil per lluitar contra la crisi.

Un detall sorprenent és veure on estan incloses les principals partides: 576 milions de les campanyes d'Acció Cívica estan incloses a l'apartat d'«Altres despeses», i uns altres 520 milions estan inclosos a l'apartat de «Subvencions a famílies i institucions sense afany de lucre», és a dir, 1.096 milions en només dues, només dues partides i, a més a més, ben poc explícites.

No vull negar al Govern, almenys a un Govern com el nostre, la possibilitat de tenir una direcció general semblant a la d'Acció Cívica. Un país no normal com el nostre de ben segur que necessita coses per l'estil, sempre que no es caiï en l'estricta clientelisme o paternalisme. El que no acceptem és que s'inclogui dins del Benestar Social i, sobretot, que en èpoques d'austeritat es «primi» pressupostàriament.

Precisament ahir mateix, en un acte al Palau de la Generalitat, un grup d'estudiants de la Universitat Autònoma que

han organitzat l'entitat Estudiants per Bòsnia reclamaven al president de la Generalitat i al director general d'Acció Cívica una atenció pressupostària en el camp de la solidaritat vers els refugiats víctimes de la guerra dels Balcans. Fa sis mesos, uns quants diputats d'aquesta cambra vam poder veure directament i en persona el treball d'aquests estudiants en els camps de refugiats a la península croata d'Ístria. D'aquell viatge en va sortir el compromís del director general d'Acció Cívica –per altra banda, el bon amic personal, una persona amb la qual hi tinc molt bona relació, el senyor Josep Camps– d'ajudar a fer unes obres urgents en els camps de refugiats. Aquella promesa encara està a l'aire, com segurament també ho estaran d'aquí a sis mesos les promeses fetes ahir mateix als estudiants pel president de la Generalitat. Resulta que, amb 1.000 milions a disposició, 1.500 milions per al 94, no és possible trobar-ne uns pocs per a una tasca solidària de caràcter urgent. Ben segur, però, que per a les campanyes de propaganda fetes des d'Acció Cívica trobaran tots els recursos necessaris i encara més.

Reivindico, un cop més, l'ús correcte dels fons i el canvi de prioritats, per tal d'emprar els recursos públics en tasques realment socials i/o solidàries.

I continuem, ràpidament, amb números sobre aquests pressupostos. Per saber que s'han reduït les aportacions a les entitats, no cal fer gaires números; només cal llegir la memòria del Departament de Benestar Social, on, a la pàgina 148, diu literalment –i obvio les faltes d'ortografia–: «En aquest sentit, la disminució del 12% del pressupost respecte al crèdit inicial del 93 ha de provocar un gran esforç de totes les institucions per assegurar el manteniment de les prestacions dels serveis actuals.» Això està dintre de la memòria de les subvencions; més clar, l'aigua. Mentre els sous, les despeses, les despeses de funcionament i la propaganda es disparen, l'ajuda a les entitats i institucions diverses es retalla de forma molt important, i, a sobre, es diu que caldrà mantenir l'actual nivell de prestació de serveis.

Això ens fa fer una sèrie de preguntes: què se'n farà, de les entitats d'iniciativa social? Quines retallades es faran en les subvencions i els convenis? Es continuarà amb els retards, desgraciadament massa habituals, en el pagament de les subvencions? Com s'aplicarà la Moció 32/IV, aprovada per aquest Parlament no fa massa, per evitar els retards en els pagaments? Quan es començaran a signar concerts amb la iniciativa social?

Els pressupostos no responen aquestes preguntes. Segurament en els propers mesos n'obtidrem les respostes, i espero que siguin positives per a les entitats d'iniciativa social.

Analitzem breument els números de l'ICASS, de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, que com a entitat gestora de serveis i prestacions socials hauria de veure's potenciada en els pressupostos; doncs resulta que no. Si mirem els quadres comparatius editats pel mateix ICASS i adjuntats als pressupostos, veiem com la major part de les partides baixen respecte a l'any anterior, la majoria en els apartats de «Transferències corrents» i «Inversions reals».

El global de l'Institut puja només un 0,45%; al costat del 229% del Gabinet del Conseller i el 48% d'Acció Cívica, aquest augment minúscul de 185 milions esdevé completament ridícul.

En definitiva, uns pressupostos incongruents en una època de crisi com l'actual, i és per aquest motiu que hem presentat les esmenes de retorn.

Per altra banda, un altre element a esmentar sobre els pressupostos és que trobem uns pressupostos que no donen prou informació. Com cada any, els pressupostos no especifiquen el destí de les partides; en canvi, es destinen grans quantitats en conceptes tan imprecisos com «Despeses diverses» –sobre la qual ja n'he parlat fa un moment–, o bé hi ha partides exactament iguals a cadascuna de les diferents àrees. Resulta que tothom pot donar subvencions a entitats, tothom pot donar subvencions a ajuntaments, cada director general pot dedicar-se a fer de repartidora –sempre petita, comparada amb la del mateix conseller– i les diferents entitats o institucions susceptibles de rebre alguna cosa han de procurar conèixer totes les possibilitats i intentar arribar a tots els possibles punts d'ajuda. Penso, sincerament, que hi falta una bona part d'ordenació, racionalització i desburocratització. Caldria concentrar partides homònimes i caldria també especificar amb més detall els objectius de les diferents partides.

No pot ser tampoc que en els diferents apartats de «Despeses diverses» s'hi amagui, en aquest cas –i només dintre la Conselleria de Benestar Social–, la quantitat de 5.690 milions de pessetes, tot plegat el 10% del pressupost de la Conselleria. I, si aquesta informació no es pot donar dins els mateixos pressupostos, demano públicament les reformes reglamentàries convenients per tal de possibilitar que el conseller i alts càrrecs de la Conselleria ens vinguin a explicar al Parlament els pressupostos amb els seus objectius concrets abans d'entrar en el debat de les esmenes.

I, parlant de desburocratització, vull esmentar que la Conselleria que ens afecta ara deu ser una de les més reglamentades o la que pateix, també alhora, més regularitat de reestructuracions i canvis en el seu organigrama. Em refereixo, en primer lloc, a les desenes de lleis, decrets, ordres i reglaments que estan directament relacionats amb la Conselleria. Hi ha un llibre que sembla que ho recull tot i que en l'edició de què dispenso, tancada el 1991, s'hi poden comptar un total de noranta textos normatius, entre ells set lleis, quaranta-dos decrets i vint-i-sis ordres. No està gens malament per a una Conselleria que belluga només el 4% del pressupost global de la Generalitat.

Però això no és tot. En aquests moments, tenim en procés de discussió en aquest mateix Parlament un projecte de llei de descentralització, desconcentració, etcètera, dels serveis socials, que acabarà d'arrodonir el panorama legislatiu. I, a més a més, el passat 27 de juliol va ser dictat el Decret 192/93, que ve a reestructurar de dalt a baix el Departament de Benestar Social. És curiosa aquesta voluntat de canviar constantment les coses i encara més curiosa la coincidència, tan democràtica i transparent, de l'edició del Decret en un

dels darrers dies del mes de juliol, just al centre de les vacances estiuenques.

Tampoc no s'especifica en els pressupostos la relació que tenen amb el PAS, el Pla d'actuació social que està vigent. Segons diu el PAS, totes les actuacions de la Conselleria s'han d'atenir a aquest Pla quadriennal i seguir la seva planificació. No sabem si la relació existeix; no sabem si els pressupostos han estat preparats tenint en compte el PAS, o bé si es deixa per la casualitat. En qualsevol cas, els diputats de la cambra no tenim aquesta informació.

Finalment, vull manifestar la necessitat d'esporgar la Conselleria de Benestar Social. Em refereixo a la necessitat que certes competències que administra la Conselleria haurien d'anar –si és que es creu que han d'existir– a altres departaments. Des del nostre punt de vista i també des d'altres estaments, la Direcció General d'Educació d'Adults no pot estar a Benestar Social; cal tractar el tema de l'educació de les persones adultes amb criteris pedagògics i professionals. Tot i que hi pot haver col·laboració per part del voluntariat, no es pot deixar en mans només de persones voluntàries, com pretén el Govern. No es tracta de fer una simple catequesi, sinó un servei pedagògic fonamental per a la nostra societat.

De l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, en parlaré tot seguit, i l'altre organisme que penso que caldria bellugar és el de la Direcció General d'Acció Cívica. Ja he dit que podem discutir si és o no és necessària l'existència d'una direcció amb els objectius que té aquesta; el que no volem acceptar, el que no acceptem és que es faci un poti-poti, dintre de Benestar Social, de coses no barrejables i amb objectius i mètodes molt diferents. L'expressió pràctica d'aquesta voluntat es va reflectir en la presentació d'esmenes a l'articulat per permetre aquests canvis. Aquestes esmenes –ai las!– van ser convenientment derrotades i democràticament votades en contra.

No vull acabar sense defensar explícitament l'esmena 629, destinada a retornar al Govern les partides de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. És que, per parlar de l'EAJA, ens sembla que no podríem triar millor dia: avui alguns catalans celebren els premis obtinguts en un sorteig realitzat ahir, uns pocs catalans beneficiats amb l'aportació voluntària de molta part de la població. Els catalans s'han jugat a l'atzar la quantitat de 28.000 milions de pessetes, que és el 13% dels 214.000 milions que hom ha jugat a tot l'Estat, i no ha estat precisament gràcies a l'EAJA: ha estat al tradicional sorteig de la Loteria Nacional de Espanya, de la qual ben segur que tots o gairebé tots els senyors diputats i les senyores diputades en tenen alguna participació –potser, fins i tot, algú n'ha resultat premiat.

Veient com tots plegats ens gastem els diners en loteries estrangeres, el paper de les apostes controlades per la Generalitat esdevé un paper, realment, simbòlic. Sense entrar a debatre-ho en profunditat, només vull deixar constància de quatre observacions. Primera: igual que en tantes altres àrees, aquesta responsabilitat no pot dependre de Benestar Social, i caldria treure-la-hi immediatament. Segona: és

completament immoral que es faci dependre una part dels ingressos destinats a serveis socials dels hipotètics ingressos provinents d'aquesta via, que, a sobre, són realment minsos. No podem jugar amb les persones d'aquesta manera, ni utilitzar la desgràcia de la gent per vendre loteria. Tercera: mai no tindrem unes loteries nacionals mentre tinguem la competència deslleial de l'Estat i de tot el seu aparell propagandístic per aconseguir que la gent li pagui diners i, a sobre, amb il·lusió; un complement ideal a l'espoliació fiscal que patim cada any. I quarta: la funció de les administracions públiques hauria de ser la de vetllar per evitar la ludopatia entre la població; la millor forma de combatre el joc és no potenciar-lo, i menys creant loteries pròpies.

Això darrer, en qualsevol cas, ja és una altra història i una altra discussió. Jo em limito avui, aquí, a sol·licitar l'aprovació de l'esmena de retorn d'aquesta entitat.

No sé si les persones ateses pel Departament a causa dels seus problemes socials podran passar unes bones festes. La retallada pressupostària fa pensar que no serà el seu millor any i que potser el que ve encara serà pitjor. A tota aquesta gent i també als diputats i diputades d'aquesta cambra, tot i que no crec que cap de vostès depengui de l'assistència social, els desitjo que passin unes bones festes i que l'any 94 sigui millor que el 93.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bosch. Torn en contra: el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Molt breument, i anunciant que el que faré serà un torn en contra de les esmenes defensades pel Grup Socialista, pel que fa a l'EAJA i Adigsa, i els altres grups que han intervingut també en la mateixa direcció, tant el diputat Ariza, com Esquerra Republicana, i en aquest moment.

La resta de tot el Departament, la farà el diputat senyor Padrós, que hem volgut, en aquesta fase, primer, fer una intervenció només per contradir aquestes dues esmenes..., no aquestes dues esmenes, sinó les esmenes que fan referència tant a EAJA com a Adigsa, i després el diputat Padrós els contestarà tota la resta.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Podríem començar, si els sembla, perquè és l'última que n'hem estat parlant, amb l'EAJA.

L'EAJA, en aquest moment..., jo voldria agrair al senyor Madueño el to de la seva intervenció. L'any passat, aquest debat, el vam tenir amb el senyor Sala –avui no és present en aquest hemicicle–, i els altres anys també l'havíem tingut amb el senyor Sala. Jo crec que hi ha hagut una evolució en el to, en les formes i en el fons, fins i tot, del seu discurs.

Voldria, sense fer-ne esment, però, portar a la memòria de les senyores i senyors diputats l'acritud d'aquest debat històric al llarg..., des de l'inici, i que després, per qüestions suposo, per tot plegat, tots hem anat madurant, i sobretot els senyors interpellants en aquell moment i qui presentaven aquestes esmenes també han tingut una evolució determina-

da que els ha fet, doncs, perdre una miqueta de gas en tota aquesta qüestió..., i em sembla que és bo perquè ajuda –i també en una hora distesa com aquesta– a poder-ne parlar amb més profunditat i a reflexionar una mica més enllà del que són els resultats que puguin ser puntuals o concrets.

Tot i així, voldria fer-los saber, per si no ho tenien present, que l'any 93, és a dir, l'any que aquests darrers dies estem acabant, el que hi ha hagut increment de les vendes de tot el que fa referència a l'EAJA ha estat al voltant del 25%, que han passat de 9.000 milions a 11.000 milions i que per a la Generalitat la quantitat de diners totals recaptats i, per tant, de disposició, en aquest cas, pel Departament de Benestar Social i dedicat íntegrament aquest any a la vellesa, doncs, han estat al voltant d'uns 1.200, 1.300 milions de pessetes, que, certament, no és una quantitat espectacular, però que és una quantitat que ajuda, sense cap mena de dubte, doncs, a poder tirar endavant una sèrie de programes concrets –en aquest cas es tracta de la vellesa– i, pel que fa referència a l'any 94, el que finalment es pugui recaptar i que el Departament de Benestar Social en pugui fer ús, doncs, previsiblement estarà per damunt d'això, i si ho xi-fréssim en una quantitat que tots podríem acceptar com a bona, al voltant dels 1.500 milions de pessetes, sembla que seria una quantitat no gens menyspreable.

Però, dit això, a mi m'interessaria que el que féssim fos un debat una miqueta més intens en el tema de joc, per veure, realment, si és que des del Govern o des dels governs autonòmics, en aquest cas, el que ens ocupa, el de casa nostra, si s'hauria de fer promoció, si no s'hauria de fer promoció, si hauríem de tenir el nostre propi joc o no; perquè si fos que no, el que hauríem de reclamar, i en això hi estaríem disposats el nostre Grup Parlamentari a parlar-ne, a discutir-ho i a veure què és el que se'n pot..., a quina conclusió es pot arribar, és en la participació dels jocs de l'Estat. El que no podem, el que no es pot és estar jugant a Catalunya, estar jugant des de Catalunya xifres com deia el senyor Bosch fa breus moments des d'aquesta tribuna i que la comunitat, la nostra comunitat estigués, diríem, aliena, al marge, sense rebre'n no només cap mena de benefici, sinó que els catalans estiguessin jugant a això que deia vostè, doncs, a loteries estrangeres i que, en canvi, des d'aquí no hi hagués cap possibilitat.

Si el discurs fos dir «parlem-ne», parlem si de la participació del joc que hi ha a Catalunya, de la gent, dels catalans que jugem o que juguen, ja sigui a través de la rifa, ja sigui a través de les travesses o del model que sigui, en podem rebre una participació, podria ser un discurs, podria ser una discussió. O una altra: anem una mica més enllà, decidim no solament no potenciar el joc, sinó, des dels poders públics, fer-ne campanyes en contra i, fins i tot, que s'arribés a prohibir; seria un altre discurs, en podríem parlar.

Però en les condicions del mercat actuals voler defugir d'una realitat, que és la que els catalans juguen al que juguen, amb la rifa, amb les travesses, amb qualsevol modalitat de joc, i que des d'aquí se'ns vulgui i o se'ns pretengui, doncs, marginar en aquesta situació i criticar què és el que

es faci des d'aquí per intentar aconseguir uns recursos em sembla que és un discurs que queda bé, que s'entén des de l'oposició, però que és difícilment comprensible per al conjunt de la societat.

És a dir, vostè deia, senyor Madueño: «Escolta, gairebé no puc afegir res nou; cada any venim a dir el mateix, estem en desacord, pensem que l'EAJA no funciona bé, recapta poc, ho feu malament...» Doncs, potser sí, potser sí des de la seva perspectiva; des de la nostra ens sembla que no, però insisteixo que em sembla que un altre dia, en un altre moment, no en el debat de pressupostos, hauríem de fer una anàlisi i una discussió, amb més aprofundiment del conjunt del que és el joc i, sobretot, si és que el joc ha de continuar, si d'aquí hem de fer-ne alguna cosa o si no. I, per acabar dir si des d'aquí fem la nostra pròpia loteria o si fem una participació i tenim una participació de les loteries, de les rifes, de tot el que és el joc de l'Estat. Aquest és el problema, senyor Madueño; no ens enganyem. La resta poden ser punts de vista diferents, a vostès els sembla que ho farien d'una altra manera, que podria ser millor, a nosaltres ens sembla que no, però el fons de la qüestió, si vostè vol ser sincer, passa per aquí, i per tant, en aquest moment, que és un moment pressupostari, que el que estem debatent és la possibilitat o no de retornar unes esmenes que vostès lícitament presenten en aquest debat, també entengui que per la mateixa licitud nosaltres ens hi oposem amb uns raonaments que poden no ser compartits, segur que respectats per vostès, però no poden ser compartits, però li deixo la invitació que aquest sigui un debat que puguem aprofundir en un to més elevat que no pas discutir si aquest any hem recaptat 1.200 milions de pessetes o 2.000 o 3.000 o els que siguin.

Pel que fa a Adigsa, senyor Oliart, vostè és una persona interessada pel tema; des que el conec i fa molts anys, doncs, insistentment s'ha anat preocupant —entre altres temes també— pel tema de l'habitatge, i no podia defugir per tot el que ha estat Adigsa, i per tant, perquè el coneix, perquè coneix el problema sap com i de quina manera es van rebre els traspassos del Ministerio de la Vivienda en tots els polígons, que ben a prop d'aquí en tenim uns quants; per la meua zona em permetrà que li comenti, doncs, el Gornal o que li comenti Camps Blancs o qualsevol de la zona del Baix Llobregat; senzillament perquè els conec més, però n'hi ha molts altres.

Sap en les condicions que es van rebre, sap en les condicions físiques i jurídiques que es van rebre; es van rebre veritaders desastres —veritaders desastres. El Prat: vostè coneix Sant Cosme i sap en quines condicions es van rebre uns habitatges, en unes condicions —ho repeteixo—, des del punt de vista de construcció s'han hagut de tirar a terra, s'han hagut de fer construccions noves per substituir aquelles, sense tenir en compte el problema de l'aluminosi; l'aluminosi és una altra guerra; només sense aluminosi, per si sols, s'han hagut de fer remodelacions no en els mateixos blocs sinó amb noves edificacions; un desastre.

Des del punt de vista jurídic els excuso comentar-ho. Hi havien polígons sencers que no pagava ningú; estaven les

amortitzacions, el que havien de pagar, les mensualitats que s'havien de pagar, doncs, estaven absolutament desordenades, ningú pagava ni tenien cap voluntat de pagar; no sé si fins i tot ho feien des del seu dret, que estaven rebent un servei que era un absolut desastre.

Des de la creació d'Adigsa, senyor Oliart, i vostè ho sap, i jo també, com li deia abans, respecto que des de l'oposició, doncs, tingui una visió crítica de quina és la situació i que s'hauria pogut fer bé... No ho sé, si s'hauria pogut fer més bé, però ben segur és que la situació, en el moment en què apareix Adigsa, que vénen els traspassos i que comença la Generalitat a actuar en aquests polígons, a actuar, des del punt de vista de consolidació, de refer quan ha calgut, canviar ascensors, de canviar, en fi, estructures senceres, no se'ns pot dir... No, sí que es pot fer, perquè, és clar, només faltaria, estem en democràcia i vostès poden dir el que els sembli, però també tenim la llibertat de creure'ns allò, aquella part del que vostè diu que és bo i del que no és bo. Adigsa està fent i ha fet una tasca molt important, molt. Li ho repeteixo: vostè visiti qualsevol d'aquests polígons i recordi el que eren fa molts pocs anys enrere i el que són en l'actualitat.

Adigsa no només ha administrat, sinó que ha impulsat una manera de fer, una manera d'entendre i una manera de cohesionar el país. I això és el que podríem, segurament, discutir. Vostès poden tenir una perspectiva, nosaltres segur que en tenim una altra; entenc que vostès critiquin Adigsa perquè és un element més, és una obra més del Govern i tot el que és del Govern és criticable. No, no, si és absolutament lícit, vull dir, que podria ser, però els matisos, quan vostè entra en la crítica d'Adigsa, no poden ser en absolut compartits per part nostra.

Per aquestes raons i per altres que podríem estar discutint llargament en tot el que ha estat l'acció d'Adigsa, senyor president, dono per contradites les esmenes que feien referència tant a l'EAJA com a Adigsa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. El senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-me en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió al conjunt d'esmenes presentades, de retorn, del Departament de Benestar Social, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials i l'Institut Català del Voluntariat.

Voldria fer un repàs general a les característiques bàsiques del pressupost, un pressupost de 68.393.680.000 pessetes, amb un increment del 0.99% respecte a l'any 1993. Un pressupost marcat, per tant —ja s'ha dit per tots els grups que han coincidit—, per l'austeritat i la contenció. S'hi han fet algunes asseveracions per tal de justificar el seu retorn i respecte a aquestes asseveracions caldria que donés algunes dades objectives que puguin donar força a aquesta mena de posició contrària.

En primer lloc voldria dir que no és cert que el capítol 1, és a dir, el del personal, hagi augmentat; agafant el pressu-

post d'enguany per a aquest capítol hi ha consignats 12.951 milions, mentre que per al mateix concepte l'any 93 hi havia 12.950 milions, és a dir, existeix un decrement del 0,06%; un decrement i no un augment, com vostès erròniament apuntaven.

També voldria dir, referit a la partida que fa referència, les partides que fan referència a Secretaria General, que tampoc és cert que la Secretaria General hagi augmentat; és clar que sí que ha augmentat si es tenen present que les partides que estaven consignades l'any passat a la Direcció General d'Afers Socials i que eren per a transferències a l'ICASS estan aquest any, o es poden trobar en les partides que fan referència a la Secretaria General, però en el que és específic de Secretaria General hi ha un decrement del 17%. Si es donen les dades, cal que s'expliquin totes i completes; així, cal que recordi que en les discussions pressupostàries dels darrers exercicis ja vaig fer notar que en el capítol de personal, tornant una altra vegada al mateix concepte de què parlava anteriorment, el capítol de personal del Departament de Benestar Social s'anava concentrant progressivament a la Secretaria General, i és clar, això s'ha produït en detriment del mateix capítol de les diferents direccions generals. Llegint el pressupost parcialment, com s'ha fet, es llegeix naturalment que hi ha un important increment en aquesta partida a Secretaria General, però, hi insisteixo, repassin el que aquest capítol s'explicita en les diferents direccions generals.

De les altres qüestions plantejades, ja es va contestar, em sembla que prou a bastament, per la meua companya Conxita Tarruella respecte a alguns aspectes que feien referència a aquesta Secretaria General. Es poden llegir diverses interpretacions i, és clar, vostès, des de l'òptica de l'oposició, en fan les seves, però nosaltres creiem que l'opció de racionalitat i agilització, com em recordava l'il·lustre diputat senyor Bosch, és la que els responsables del Departament van emprendre fa temps i a nosaltres, des de Convergència i Unió, ens plau.

De l'apartat de Secretaria General continuen fent les mateixes asseveracions que els anys anteriors, per tant, també, els supòsits i els judicis d'intencions; per tant, tampoc hi entraré. Però sí que voldria constatar un cop més que, malgrat que no els pugui convèncer, les crítiques són les mateixes i les contradiccions també són les mateixes. Però sí que es va explicitar en el debat en Comissió, però que curiosament vostès no han volgut treure ara en el debat aquí en el Ple, un tema que per a nosaltres era important, perquè també en vam fer qüestió des del punt de vista conceptual, que era el tema dels lloguers. Encara que no és un tema nou, jo recordo que en els debats pressupostaris, ja des del 1989, vostès criticaven els lloguers suposadament alts que el Departament pagava per les seves instal·lacions.

I vull dir que el Departament de Benestar Social va decidir arrendar el Palau de Mar per unes raons que a aquest diputat i al nostre Grup Parlamentari li van semblar evidents. D'una banda la millora de les condicions físiques del treball de personal, que treballava amb una *ratio* de 18 metres qua-

drats per persona i que s'ha passat a una *ratio* de personal de 19 metres quadrats per persona; ampliació d'espais d'atenció a l'usuari, sales de visita, sales d'espera. Una segona raó, que ens semblava també important, era la implantació de nous serveis dels quals no disposava abans el Departament, com era el tema del magatzem, l'arxiu central, la sala de conferències, el local de representació sindical, biblioteca, centre documental, aules de formació, servei mèdic, etcètera. Un objectiu que ens semblava que era important, que era la dispersió d'aquests locals, per tant, aconseguir en la concentració de tots aquests serveis una major eficàcia i eficiència en la gestió; i, per últim, una reducció dels costos indirectes en capítols tan importants com les comunicacions via telefònica, missatgeria, transport, etcètera.

Si vostès repassen el pressupost poden veure, per exemple, que aquest any, pel concepte de lloguers, hi ha pressupostats 498 milions, quan per al mateix concepte, l'any 1993, l'any que som, hi havia consignats 580 milions de pessetes, és a dir, un estalvi de 82 milions de pessetes.

Els estalvis més dades, però queda clar amb aquestes xifres que la decisió del trasllat és correcta i que l'estalvi per eficàcia sembla evident i caldrà avaluar en el temps com aquest estalvi ha estat també objectivat per les raons que jo donava respecte als conceptes d'eficàcia i eficiència.

Un altre aspecte del pressupost que també voldria explicitar és el de la seva contenció. Aquest aspecte queda reflectit d'una manera clara i diàfana en examinar el capítol d'inversions, que pràcticament no sofreix increment, i aquesta ràpida lectura caldria complementar-la amb l'observació de com es troba el capítol segon, les «Despeses de manteniment», partida que sí que sofreix un important increment, concretament del 7,6%.

Hauríem de fer notar, en aquest sentit, una observació: dos dels trets que han caracteritzat la política pressupostària del Departament de Benestar Social en aquests anys, i des de la seva creació l'any 1988 han estat, d'una banda, la derivada de l'estructuració i consolidació del mateix Departament, la coherència d'aquest mateix Departament i, d'una altra, la política d'inversions en nous equipaments.

Aquesta darrera ha comportat un increment progressiu i obvi de les despeses de manteniment d'aquestes noves infraestructures, i això és molt important —molt important. Vull recordar aquí quin era el nivell d'equipaments per a la vellesa fa uns anys. Abans, el meu company de Grup Parlamentari, el senyor Codina, els parlava, referint-se a Adigsa, de quin era el nivell, en quines condicions es van rebre els traspessos dels habitatges de protecció oficial. Però jo voldria recordar, per exemple, que han sigut més de vint mil places residencials públiques per a gent gran les que s'han creat, concretament més de quatre mil en la darrera legislatura; que s'ha multiplicat per dotze el nombre d'alumnes que segueixen cursos de formació d'adults, o per cinc el nombre d'infants atesos o acollits, i que s'ha incrementat d'un 160% el nombre de places residencials per a persones amb disminució, o, per exemple, com ha evolucionat el pressupost en aquests sis anys, per fer-ho més exemplifica-

dor i més clarificador. Veure com, per exemple, hem passat d'un pressupost, en vuit anys, que s'ha multiplicat per nou.

Aquest gran esforç que s'ha fet, que s'ha reconegut, potser no per vostès, però sí per la majoria dels sectors implicats, és clar que per a la majoria de ciutadans del nostre país ha estat evident; esforç que cal continuar fent, encara que enguany pateixi d'un cert alentiment, però que hi és i que ha de continuar sent-hi.

Un altre aspecte que també voldria posar de manifest és que, malgrat trobar-nos amb un pressupost de contenció, es pot observar que la secció 41 de l'ICASS, que es destina a les pensions de la Lismi i del FAS, ha confirmat el seu decremment dels últims temps, motivat per la seva progressiva extinció. Però això ha comportat que, amb els mateixos diners, s'hagin pogut incrementar les partides destinades a vellesa, disminuïts i atenció primària. I, dit sigui de pas, ara que he parlat, en un moment donat, de l'ICASS, per fer referència a aquest «artilugi» que alguns de vostès –i veig que ara, actualment, ja només en fa ús el senyor Ariza– de voler diferenciar explícitament el que poden ser els diners que fan referència a l'ICASS en funció de la seva procedència, jo penso que el que és important és com es destinen aquests diners, perquè tots sabem quina procedència tenen, però, la prioritat, qui la marca és el mateix Departament.

També voldria fer constància, en aquest moment també, a contradir l'expressió..., veig, del discurs del senyor Bosch, que constantment, quan parla i fa referència al Departament de Benestar Social, parla dels serveis socials. Jo voldria recordar-li un cop més, sobretot quan es referia a la política de la Direcció General d'Acció Cívica, que benestar social o la política de benestar social o el Departament de Benestar Social, per fer-ho més concret, no són els serveis socials; els serveis socials estan inclosos dins un programa global d'intervenció en el que pot ser el model o la definició d'un model de benestar social.

Un altre punt en el qual voldria aturar-me i que ha estat important ha estat la crítica, un cop més, a la política duta a terme per la Direcció General d'Acció Cívica; els mateixos arguments de cada any, haig de dir. I cal dir també que les mateixes contradiccions podria apuntar. Ja vaig assenyalar, en més d'una ocasió, que alguns grups prenen una actitud d'excessiva fixació sobre el Departament, i especialment sobre la política que des de la Direcció General es practica, de suport sobre el moviment associatiu i el moviment veïnal. Els pressupostos de la Direcció General d'Acció Cívica, en els quals s'ha evidenciat o vostès han evidenciat que han crescut, evidentment, han crescut en coherència, perquè es concentren –i, si vostès veuen, aquesta és l'explicació per la qual els conceptes consignats a la Secretaria General també decreixen–, perquè, efectivament, la concentració de les subvencions del Departament i entitats sense afany de lucre es concentren en aquesta Direcció General.

En aquest conjunt de crítiques, el Grup Popular avui s'hi ha afegit –que havia quedat despenjat d'aquesta dinàmica–, avui s'hi ha afegit perquè creu que molt probablement es pot optimitzar el discurs, el seu discurs, a partir de la crítica

que el Departament, doncs, ha emprat en les seves accions, que ha desenvolupat, concretament, la Direcció General d'Acció Cívica. Però jo li haig de posar de manifest que almenys observo –i m'agradaria poder-ne parlar en altres moments– un profund desconeixement del que aquesta Direcció General ha portat a terme o de la política general de benestar social que, al nostre entendre, el nostre país està desenvolupant des de fa anys i anys.

Ja entenc que no els podré convèncer, i, per tant, no hi voldria insistir, però sí que voldria intentar de fer algunes reflexions; intentar fer entendre que la nostra opció política defensa que Catalunya i els seus ciutadans vagin més enllà d'un benestar purament material. Volem una societat amb nervi, capaç de vibrar per uns ideals i uns valors compartits, i el civisme és, per nosaltres, un d'aquests valors; la promoció d'aquesta conducta cívica en tots els aspectes i relacions de la vida, a través de tot tipus de mitjans i campanyes de sensibilització i educatives de tipus cívic; el creixement del voluntariat i les seves manifestacions, el fort creixement de les partides d'aquest institut, reflecteixen que l'objectiu d'animació i el foment del fet voluntari pugui ser una realitat. Davant la important crisi de l'estat del benestar, cal reivindicar, des de la nostra perspectiva, i potenciar la idea de la societat del benestar.

Per tant, totalment d'acord amb aquesta política de suport i consciència en favor de la participació als barris i al moviment associatiu i de solidaritat, i també d'acord amb la línia de continuar donant suport als joves que opten per l'objecció de consciència, per tal que puguin realitzar la prestació social substitutòria amb totes les condicions al seu país, Catalunya, i prioritàriament en organitzacions no governamentals i en accions en favor dels sectors més necessitats.

En definitiva, i com deia al començament, estem davant d'un pressupost d'austeritat, de contenció, en el qual existeix una restricció sobre les operacions corrents i de capital; un pressupost que, tot i així, no disminueix el capítol d'inversions. No és cert, per tant, que no s'adigui amb una situació de crisi i recessió econòmica; ben al contrari: l'esforç és molt important, i les xifres les donava abans. I el compromís per portar endavant els diferents projectes i programes que el Govern de la Generalitat es va autoimposar continua existint, i explícitament vull que quedi clar quina és la nostra voluntat, com a grup parlamentari, en donar suport a aquests pressupostos.

Accions per tal de garantir una acció que vagi en la línia d'actuar de forma preventiva, integradora dels infants i adolescents en situació d'alt risc social; els programes de caràcter integral i d'adequació de la xarxa de centres diürns, pre-tallers, centres oberts, desenvolupament dels programes d'acolliment, tutela, com s'han fet fins ara, i que continuïn garantint una bona gestió de tots aquests centres; que permeti posar en marxa les recomanacions i les accions derivades del Pla integral de suport a la família recentment aprovat; que pugui prosseguir aquesta política de col·laboració i de conveni estable amb els ajuntaments que tenen res-

ponsabilitats en el camp dels serveis socials; que en el camp dels disminuïts, donat que s'ha complert un dels objectius bàsics de l'anterior legislatura, que és abastar totes les necessitats d'equipaments residencials per a disminuïts profunds, es pugui intensificar ara l'acció, en la línia de donar suport a la integració social i laboral dels disminuïts; que en el camp de la gent gran continuïn estimulants-se els nivells d'integració i participació de la gent gran, com s'ha pogut evidenciar i explicitar en els recents congressos nacionals de la gent gran, per continuar una línia de creació de nous equipaments residencials i alternatius i el reforçament del programa «Vida als anys» per tal de poder assolir un nivell de resposta al que són les necessitats d'aquest sector, en definitiva, poder seguir amb les recomanacions i amb les implicacions d'accions derivades del Pla integral de la gent gran; que permeti prosseguir amb el desenvolupament de les accions emanades de la Llei de formació d'adults i els altres programes que fins ara es portaven a terme.

I, per últim, vull destacar, en el camp de la marginació i la pobresa —del qual tampoc haig de dir que n'han parlat massa els il·lustres i les il·lustres diputades que han defensat les esmenes de retorn al Departament, que són les partides destinades als conceptes de marginació i pobresa—, vull destacar l'augment de les partides destinades a drogodependències o la mateixa sida, que també s'ha vist correspost amb l'augment de les partides que respecte a aquest programa, doncs, el Departament de Sanitat i Seguretat Social també va posar en marxa; la posada en marxa del Pla interdepartamental sobre immigració; l'elaboració del Programa interdepartamental sobre la pobresa, que molt probablement els propers mesos veurà la llum. I aquí voldria fer un esment del PIRMI, del Programa Interdepartamental de la Renda Mínima d'Inserció, i del gran esforç que el Govern de Catalunya està fent, l'actuació integral no des d'una perspectiva de prestació econòmica, sinó emprant aquesta com a instrument que, conjuntament amb les mesures d'inserció, esdevé un element o un eix fonamental de contenció de la marginació, però de lluita eficaç contra les situacions d'exclusió social. I això és doblement important si tenim en compte, d'una banda, la situació de crisi econòmica que dificulta el procés d'inserció social, però sobretot laboral, d'aquesta població, i l'increment de demanda de població que probablement, dita «normalitzada», no era la població que fa quatre anys prevèiem com a potencials beneficiaris del Programa: de l'any 1992 a 1993 hem passat a gairebé 4.500 expedients a gairebé 8.000 expedients enguany. Fer una previsió exacta de la despesa és gran i és difícil, però, malgrat tot, el compromís explícit hi és. I, d'altra banda, perquè posa de manifest que la filosofia del Programa va més enllà, com deia, de la idea que alguns tenen de pur subsidi. No és ni ha de ser un subsidi; és un conjunt de mesures que cerquen la integració, en contrast amb el que la majoria de programes de renda mínima d'inserció similars que hi han a la resta de l'Estat fan i executen, o, per exemple, el que suposa el mateix Plan de empleo rural. Aprofito per dir-li, senyora Barenys, que nosaltres sempre hem apostat..., vostè ha fet

una crítica a la nostra política de subvencions, i una vegada més li haig de dir que nosaltres sempre hem apostat per aquesta política d'inserció, com també hem apostat, quan ha estat possible, per la política de concert i conveni, i, quan això no ha estat possible, per la política de subvenció, molt abans —molt abans—..., que recorda la política de subsidi que vostès particularment han posat en marxa allà on han tingut responsabilitats de govern, com ha estat la comunitat autònoma d'Andalusia.

Tot això caldrà que es continuï vehiculant a través d'un conjunt de legislació i normativa, fins ara molt important, que faci possibles i viables els objectius que per Convergència i Unió són fonamentals, des d'una perspectiva nacionalista, integradora i solidària; objectius derivats de la idea de fer un país on tots els ciutadans puguin viure en plenitud de drets i deures i assoleixin una completa realització personal i comunitària; objectius que s'acullen sota els principis d'universalitat, corresponsabilitat, subsidiarietat, complementarietat, participació i integració social. Des d'aquesta perspectiva, accepto el repte, la invitació que l'il·lustre diputat Pérez de Tudela ens feia aquest matí d'intentar convergir amb voluntat per tal d'avançar en una línia de progrés en el camp del benestar social.

Senyores i senyors diputats, aquests pressupostos, tot i essent austers, permeten continuar en aquesta línia, permeten assegurar els objectius que vàrem dissenyar fa tretze anys i que, amb la creació del Departament de Benestar Social, van trobar un instrument globalitzador i integrador, i que, com deia abans, en el terreny pressupostari han vist reflectit com en vuit anys s'han multiplicat gairebé per nou els seus pressupostos.

És per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, senyor president, que, com poden suposar, el nostre Grup Parlamentari votarà en contra del conjunt d'esmenes de retorn als pressupostos de Benestar Social, de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials i de l'Institut Català del Voluntariat.

I, si algú podia endevinar, senyor president, que estava amoïnada, no era pels ànims i suport inestimable i incansable dels meus companys de grup parlamentari per agilitar i accelerar aquesta intervenció, sinó per manifestar-los el meu interès per l'estat de salut de les il·lustres diputades senyora Mayol —ara absent— i senyora Barenys, que, tot i trobant-se afectes d'aquest maleït virus gripal, han fet l'esforç de complir amb gran dignitat la seva tasca parlamentària, la qual cosa jo els agraeixo, alhora que aprofito per desitjar-los, a elles i als altres, una ràpida i feliç recuperació, que, com es deia, la salut —deien—, la salut és l'estat de la persona que no augura res de bo. Però, tot i així, jo els auguro i els desitjo que per molts anys i molts anys puguin gaudir-ne.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Padrós.

Sotmetem ara a votació aquestes esmenes, conjuntament.

Vots a favor de les esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 29 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

L'esmena que hi havia presentada a les despeses de diversos departaments ha estat retirada; per consegüent, passem al Departament de Medi Ambient. Esmena 635, del Grup Popular: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Per raons de força major de la diputada que havia de substanciar esta esmena a la totalitat, lo Grup Popular la dona per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa, esmena 636: el senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO: Senyor president, si em permet, defensaria conjuntament la 636, 639 i 641, que són les tres darres que ens queden dels pressupostos del 94.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Les senyores diputades i els senyors diputats suposo que em permetran que a aquestes alçades del debat, i després de poder assistir a l'extraordinari interès i a la sensibilitat als arguments dels diversos grups de l'oposició que presenten els diversos diputats del Grup de la majoria, que ens han anat responant, algunes vegades no responant el que dèiem, sinó responant a un guió prefixat, que jo sigui molt escèptic respecte a les possibilitats de variació que podrien tindre els pressupostos del Departament de Medi Ambient, directament, o el de la Junta de Sanejament o el de la Junta de Residus, davant les argumentacions que jo pogués dir.

Conscient de la inutilitat, per tant, dels esforços, crec que els podria estalviar un estudi detallat de quines són les deficiències, quines són les variacions, al nostre entendre, detallades i que farien convenient reconduir aquests pressupostos.

I, com que no vull fer això, en tot cas, l'únic que faré seran quatre pinzellades de les tres entitats —o del Departament i les dues entitats—, conscient, ja dic, que tampoc no em faran cas, però almenys els podré dir algunes de les sensacions íntimes que tinc respecte al que és el Departament de Medi Ambient i les seves Juntes, de Sanejament i de Residus, que també alguna vegada es venen conjuntament com a pressupostos de Medi Ambient, i és el que els permet dir que l'atenció del Departament de Medi Ambient és absolutament prioritària perquè la suma de les tres creix, però que la realitat, jo diria que la realitat és més crua que les paraules i la realitat **no és així**.

I explicaré el perquè: perquè la Junta de Sanejament i la Junta de Residus existien abans que existís el Departament de Medi Ambient. Per tant, dir que la política mediambiental funciona a partir de la suma de les tres podria funcionar sense la suma de la primera; és a dir, la Junta de Residus i la Junta de Sanejament seguirien funcionant perquè no les hauríem dissolt i les seves funcions serien pràcticament les mateixes que les que són.

I aquestes dues entitats sí que han pujat —i després ja ho comentaré breument—, però la que no ha pujat enguany ha

estat la del Departament de Medi Ambient, i el Departament de Medi Ambient, salvant centèsimes, diríem que enguany ha baixat un 18% respecte a l'any anterior.

I podríem dir que el Departament de Medi Ambient aplica amb convicció els temes de l'estalvi energètic, de l'eficiència energètica, i, per tant, el que fa és un esforç de contenció important, una retallada de despeses supèrflues i que això els permet fer algunes retallades notables. I hem pogut veure com té retalls en lloguers, retalls en premsa, retalls en el subministrament de béns i de serveis —entre altres coses, en el d'aigua, gas i electricitat—, que ens permet —fixin-s'hi els diputats que no ho hagin llegit— que des de l'any 92 fins al 94 estalviarem més del 50% dels costos en aigua, gas i electricitat que el Departament destinava, ja dic, l'any 92: hi havien 60 milions de pessetes; l'any 94 ens en sortirem amb 29. És evident que això es mereix la medalla a l'eficiència energètica.

Ara bé, aquesta eficiència, quan veiem què és el que fa el Departament, hem de convindre que les partides més importants són les transferències, i fa transferències a la Junta de Residus i a la Junta de Sanejament, que l'any passat representaven..., no arribaven a 4.000 —enguany, el 93—, a 4.000 milions de pessetes i que enguany pugen 5.235; és a dir, hi ha un increment notable, i aquests 5.235 representen el 52% del total del pressupost del Departament.

Si fem també una anàlisi d'eficiència energètica i d'eficiència personal, del que arribaríem a la conclusió és que, pràcticament amb el mateix personal, abans gestionàvem 8.600 milions de pessetes i enguany en gestionem 5.050, és a dir que hi ha hagut, de gestió directa —perquè costa molt poc traspasar diners a la Junta de Residus i a la Junta de Sanejament; no crec que es necessitin unes grans despeses de personal—..., que gestionem enguany el 58% dels recursos que gestionàvem l'any anterior.

Si veiem que hi ha les mateixes despeses d'alts càrrecs, les mateixes despeses de personal..., hi ha una correcció dins del Departament que diu: «16% de reducció, per retard en provisió de places», que ve a cobrir la disminució; això vol dir que tenim el mateix personal que plantejàvem l'any passat. I el que és més curiós: tenim un manteniment, fil per randa, de totes les despeses adjudicades a hores extraordinàries; vol dir que la mateixa gent faran el 58% de la feina que feien l'any passat. I això és així, i això és així, i això crec que és incontestable.

Si llavors veiem que al capítol primer, «Personal», 1.070 milions; capítol segon, «Manteniment», 1.183, i al capítol 6, «Inversions interiors del Departament» —condicionament de locals, compra de béns corrents, compra mobiliari, etcètera—, hi han uns 800 milions de pessetes, tenim que en el que és funcionament intern de l'aparell hi han 3.050 milions de pessetes, de consolidació i manteniment de la infraestructura burocràtica del Departament, i la resta d'aquells 5.050 que dèiem, és a dir, hi han aproximadament 2.000 milions de pessetes per fer política mediambiental que no sigui —i dic «que no sigui»— la política dels residus —adjudicada a la Junta de Residus i que fins i tot en aquests moments ja fa els

residus domèstics, els residus urbans—, diferent de la política de sanejament —que fa la Junta de Sanejament— i diferent de la política de protecció dels espais naturals, que, llevant-li algun detall molt concret —podria ser el Parc de la Garrotxa i algunes altres petites coses—, evidentment la fa el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Per tant, exemple d'eficiència, és a dir, quan arribem a l'anàlisi d'aquí, en absolut.

Si, a més a més, veiem que una de les que hauria de ser la direcció general més emblemàtica, que és la Direcció General de Promoció i Educació Ambiental, també disminueix d'una manera notòria —disminueix gairebé un 5%—, veiem que l'eix bàsic de la política mediambiental, que és el que fa referència als canvis de costums, a la sensibilització, a la preocupació dels ciutadans per les conseqüències dels nostres actes, que en definitiva podria comportar la modificació de les pautes de comportament dels sers humans i reduir eficaçment la contaminació directa o indirecta que produïm les persones..., aquesta Direcció General no sols no es manté, sinó que disminueix d'una forma sensible.

La Direcció General de Qualitat Ambiental, en reduir-li la partida de residus domèstics, òbviament, té una disminució brutal.

Però també la Direcció General de Patrimoni Natural, que en teoria s'apuja un 3%, resulta que la majoria de la pujada aquesta està per a despesa corrent, la despesa corrent s'apuja un 48%; el que vol dir és que la projecció exterior del treball de la Direcció General del Patrimoni Natural se'n sent molt afectada, en el sentit de la reducció, i es veu en la reducció de les «Transferències a corporacions locals», en general.

I també destaca la desaparició d'una esmena que vam aconseguir introduir l'any passat en els pressupostos, que era la desaparició d'«Ajuts a les entitats conservacionistes», no sabem si perquè ja no les volen subvencionar, perquè està englobat dins d'una altra partida, i així entre les dues no es nota tant que disminueixen aquestes ajudes, o perquè també és una altra competència que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha agafat, i es queden sense ni poder això, ni poder subvencionar les entitats conservacionistes. Però és simptomàtic el fet d'aquesta reducció.

Què hem de dir, també, de la Junta de Sanejament i de la Junta de Residus? Seré molt breu. En principi, jo només els voldria fer notar —i este matí, en una altra intervenció, ho deia una diputada socialista— que la Junta de Sanejament gestiona aproximadament 65.000 milions de pessetes —calculem que són 58.000—, que ve a ser l'equivalent a la suma de tres departaments amb bastant d'importància en un any com el d'enguany: el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el Departament d'Indústria i Energia i el Departament de Treball. I això, és a dir, la suma d'una partida pressupostària que agrupa una quantitat equivalent a la suma d'aquests tres departaments, es mereix l'escassa —per no dir nul·la— atenció dels funcionaris de la Junta de Sanejament, i l'aquiescència i vist-i-plau del Govern de la Generalitat, perquè ningú pugui saber com, per què, de quina

manera funciona aquesta Junta de Sanejament i haguem de reduir la nostra informació a unes onze pàgines, en les quals tenim dificultats d'entendre per què, si hi ha un superàvit d'exploració de 7.039 milions dins de l'exploració de la Junta de Sanejament, després els recursos generats per les operacions, si hi ha un transvasament a operacions de capital, no hi ha aquests 7.039, sinó que n'hi ha 7.737; no sabem d'on vénen aquests 698 de variació.

Tampoc no entenem 642 milions —que no és qualsevol cosa, hi han direccions generals que no tenen tants recursos—..., són simplement una partida que diu: «Variació de les provisions». Hi han 238 milions de «Serveis de professionals independents» —que suposem que vol dir de projectes, però tampoc no ho especifica massa— i uns 82 milions d'«Altres despeses diverses», que intentàvem dilucidar si això podrien ser les altres despeses diverses d'«Altres despeses diverses», és a dir, aquesta famosa partida que en els departaments normals és la 228.08 —crec—, que vénen a ser els esmorzars, el pacte aquest dels sindicats, però que no ens quadra: si en tot el Departament els salaris pugen 810 milions, més del 10% de salaris en esmorzars em semblen molts esmorzars; jo crec que la gent no esmorza tant. Llavors, tampoc no tenim més argumentació per saber què passa amb aquests 82 milions de pessetes.

I, és clar, què els hem de dir? Que creiem que una obra, una entitat amb tant de diner que gestiona hauria de tindre una major clarividència de cara que poguéssim controlar què és el que fa i com ho fa, i més perquè en la liquidació de l'any 92 —que és un document que ens ha costat, però que al final hem aconseguit— veiem que diu: «realitzat», que vol dir «fet i en curs de realització» —creiem que vol dir «adjudicat o fet durant l'any 92»—; hi havien 22.272 milions dels inicialment previstos 32.513, que vénen a ser dos terços del pressupost. L'any 92, dos terços del pressupost estaven realitzats; vol dir que hi havia un terç sense executar. I enguany ens diuen, enguany —lògicament, els comptes del 93 no els tenim encara—, ens diuen: «No sols farem tot el que havíem de fer, sinó que, a més a més, requerirem 5.000 milions més d'endeutament, perquè hem corregit aquest terç que portàvem del 92 i, a més a més, ens hem gastat 5.000 milions de pessetes més que no els teníem pressupostats.» En fi, potser sí que hi ha un excés d'agilitat durant l'any 93, però jo diria que n'hi ha per esparverar-se una mica, que enguany hàgim pràcticament no doblat, sinó multiplicat per no sé quant la gestió de la Junta de Sanejament.

La Junta de Residus..., crec que encara és més greu l'opacitat i l'escassa transparència d'aquest organisme. L'única cosa que podem dir és que és obvi que havia d'augmentar-se, perquè s'han incorporat els 1.340 milions a corporacions locals, com a part del pla aquest dels residus domèstics; que hi ha un apartat, l'article 66 —d'inversions, òbviament—, que passa de 555 a 4.440, i que hi han 1.000 milions de pessetes en «Compra d'accions a empreses privades». I, quan hem anat a intentar veure què passava, quines clarificacions hi havien d'aquestes inversions, on es destinen, per què s'hi destinen, com es fa tot això, ens tro-

bem un full –que és un exemple de com no s'haurien de fer les coses des del punt de vista nostre– que és l'annex de les inversions de la Junta de Residus. I diu: «Article 60. Actuacions i infraestructures per a la millora de la qualitat ambiental» –no comarcal–; article 62, exactament el mateix: no comarcal; article 63, exactament el mateix: no comarcal, i així exactament, amb alguna petita variació, tots, un article darrere l'altre. I, els 4.440, els tenim, aquests 4.440 de les grans inversions de l'article 66 passen, una, per a «Actuacions d'infraestructures per a la millora de la qualitat ambiental», com és obvi, que són 4.375, i l'altra és «Centres de recollida i transferències», 64,5. Jo crec que els números parlen per si sols.

Si a més a més –si a més a més– la liquidació del 92 ens diu que del pressupost inicial de la Junta de Residus, de 7.012 milions, les obligacions reconegudes a final d'any van ser de 2.382, i que se'n van anul·lar 4.585 milions –és a dir que ens estalviàvem l'emissió de deute i de préstecs a llarg termini i algunes transferències de la Generalitat–, i que d'aquests 2.382 només en teníem realitzats 1.318, que vol dir menys del 20% de la previsió inicial de la Junta de Residus, vol dir que el 80% del que dèiem que faríem, no ho havíem fet. Per tant, si aquest organisme demostra aquesta eficàcia, vull dir, si a la falta d'eficàcia se li uneix l'opacitat, entendran vostès que no podem estar d'acord amb el funcionament tant d'un organisme com de l'altre.

En definitiva, jo crec que el que reflecteix és la impotència per part dels membres del Departament de Medi Ambient de mantenir la prioritats en la política mediambiental del Govern de la Generalitat. És obvi que el Departament de Medi Ambient no és un Departament prioritari –és l'únic que baixa d'aquesta manera tan brutal, tan espectacular els seus pressupostos–, que, en tot cas, l'únic que funciona és entès part del medi ambient com un negoci. És a dir, la Junta de Sanejament i la Junta de Residus són organismes de caràcter econòmic que el que fan és tractar part de la contaminació que produïm, però que també podríem dir que sense Departament de Medi Ambient podríem funcionar perfectament. En definitiva, del que es tracta és: com més contaminació tinguem, més funcionament de la Junta de Residus, més creixerem en la Junta de Residus, més creixerem en la Junta de Sanejament. La política mediambiental no és tractar els residus, sinó la política mediambiental és intentar reduir la contaminació, intentar reduir els efectes nocius que produeix la civilització en el seu entorn. I això, com hem vist que hauria de ser la política mediambiental, està francament a la baixa: 2.000 milions de pessetes per a política mediambiental crec que és llastimós, que és lamentable i que és inacceptable des de qualsevol punt de vista.

Jo els suggeriria que la Junta de Residus i la Junta de Sanejament podrien anar al seu lloc d'origen i que, en tot cas, amb aquests 2.000 milions podríem crear un centre d'estudis mediambientals i ens estalviaríem de mantenir un organisme que demostra la seva incapacitat d'incidir en la política del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Esmenes del Grup Socialista: senyor Madueño, té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Senyor president, defensaria la 637 i 642, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, perquè la 640 ja va estar defensada.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MADUEÑO: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, discutim en últim lloc la Conselleria de Medi Ambient. Suposo que això no és un símptoma de les prioritats que tenim dintre del Govern, però després de l'última intervenció semblava com si anés en aquesta direcció.

Nosaltres pensem que no és l'última de les prioritats del Govern, però sí que no és una de les prioritats principals del Govern la preocupació pel medi ambient. Vam crear, jo crec, una bona expectativa amb la creació d'aquesta Conselleria de Medi Ambient, que després de molts anys d'haver estat reivindicada en aquest Parlament, d'haver estat votada reiteradament per la cambra i haver estat rebutjada per part del Grup de la majoria, després, possiblement, d'un incident entorn d'un problema que realment creiem que encara no està resolt, que és el tema dels residus industrials, es va prendre una posició, una decisió per part del Govern, que nosaltres vam creure que anava en bona direcció, si ja al seu dia vam criticar que fos una conselleria del mig ambient, i no del medi ambient, és a dir, de la meitat de l'ambient, perquè el verd no estava en la Conselleria verda, sinó que continuava a Agricultura.

El temps ens ha donat la raó en el sentit que el fet que en aquests moments hi hagi aquesta duplictat entre la Direcció General de Medi Natural i la de Patrimoni Natural no és bo per al nostre medi natural, per a la protecció i conservació del nostre medi natural; per tant, l'expectativa era important, bona; les expectatives, creiem nosaltres que després de dos anys i mig més de funcionament de la Conselleria estem veient que possiblement no es respon –i els pressupostos d'aquest any ens donen una preocupació important–, no es respon a l'expectativa creada i sobretot acceptada més possiblement des de l'oposició que no, fins i tot, del Grup del Govern, perquè el nou conseller hem de dir que, almenys en el discurs, venia a donar-nos la raó en molts aspectes, si bé després, possiblement i molt especialment el nostre Grup, hem sigut bastant escèptics en la diferència entre el discurs i els fets.

I comprovem i diem això perquè aquest any, segons les nostres anàlisis, es produeix una retallada important, i no va només en la línia que han de ser uns pressupostos continguts, en general, sinó que creiem que és una retallada important quant a l'enfocament i quant a les prioritats, i això nosaltres creiem que si fos una política prioritària per al Govern, si fos una política prioritària a executar, una política necessàriament prioritària per a Catalunya, creiem nosaltres que no s'estaria en la bona direcció. Si fos una política més d'anar fent, de simplement canviar una mica els colors al

país –colors, a vegades, una mica embrutats–, seria simplement anar fent, però creiem que no és això, que necessitem una política decidida, prioritària en el tema de medi ambient. Creiem que els pressupostos d'aquest any no van en aquesta direcció.

Per què diem això? Diem això perquè, si analitzem globalment, com es proposa el Govern –no separatament, globalment–, les partides que es dediquen a Medi Ambient, veiem, per un cantó, que el Departament més la Junta de Residus més la Junta de Sanejament ha tingut, segons diuen vostès, un augment de partides pressupostàries; però si les analitzem concretament, com crec jo que s'ha d'analitzar un pressupost, veiem que això no va en aquesta direcció.

El Departament, concretament, restant-li, com s'ha de fer, les partides que van per les juntes més la partida que abans es destinava al tema dels residus municipals, que ara és a la Junta de Residus, ha davallat un 41,4%. O sigui, el pes específic del Departament, però podríem dir: si davalla el Departament i va a les juntes, possiblement, l'únic que s'ha fet és repartir les responsabilitats i, per tant, no hi ha hagut davallada.

Analitzem-ho més concretament. El pressupost que hi ha a les juntes es fa fonamentalment de les partides que traspasa el Departament a la Junta de Residus més l'endeutament. L'endeutament de la Junta de Sanejament ve produït no per les partides pressupostàries, sinó del cànon de sanejament, de l'endeutament més, aquest any, d'una previsió que no sabem si està pactada i decidida, però hi és, de l'exterior, pràcticament, molt important. Per tant, partides provinents d'endeutament.

Nosaltres havíem reclamat –es va dir ahir– l'endeutament en la Junta de Sanejament. Creiem encertada aquesta política, que està emparada pel cànon i no la critiquem, i a més a més hem vist que possiblement les obres, les obres dures, les obres s'estan fent en sanejament.

Però l'altra possible visió de la pujada del Departament vindria per l'endeutament de la Junta de Residus, i això ja és una altra cosa. La Junta de Residus té un traspàs de 5.100 milions de pessetes del Departament i 5.100 milions de pessetes d'endeutament, pràcticament al 50%; i hem de dir que possiblement si en lloc del 50% l'increment fos del 20 o del 30%, podria ser igualment la lectura del que els vaig a dir ara, perquè tots els altres anys, des de l'any 86 fins a l'any 93, la política de la Junta de Residus, de preveure unes inversions a través, precisament, de l'endeutament, s'han incomplert, pràcticament, al cent per cent. Per tant, qualsevol increment global de Medi Ambient que vingui producte de l'endeutament que fa la Junta de Residus, pràcticament és una autèntica fallàcia, i és una autèntica fallàcia perquè la Junta de Residus, des de l'any 86, ha pressupostat més de 21.000 milions de pessetes per fer infraestructures, emparades, precisament, en la política d'endeutament, i he de dir que, fins al dia d'avui no se n'ha fet ni una. I no ho dic amb cap alegria de l'oposició per poder criticar alegrement el Govern. Saben vostès la preocupació del nostre grup pel tema dels residus industrials, i he de dir que això s'ha de veu-

re com un fracàs, no de la Conselleria de Medi Ambient, com un fracàs de la Junta de Residus, com un fracàs de la política de residus que s'ha fet al nostre país.

I no només de les conselleries anteriors, que jo vaig pensar que amb la nova conselleria en això hi hauria un canvi profund i radical, i he de dir que ja portem tres pressupostos de la nova Conselleria de Medi Ambient i aquí, el que jo deia al principi de la nostra decepció, dels pressupostos que ha fet la nova conselleria, he de dir que s'han pressupostat igualment infraestructures per realitzar, per abordar el gravíssim problema que tenim sobre residus industrials i estem igual que estàvem abans, només que ha crescut la partida, que en lloc de 16.000 milions de pessetes que es va trobar de no aplicat la nova conselleria, ara podem parlar ja de 21.000 milions de pessetes. L'any passat, concretament, 1.180 milions de pessetes. Què s'ha fet amb aquests 1.180 milions de pessetes? O què s'ha fet amb els del 92 o amb els del 91? És a dir, és necessària una inversió, és necessària l'actuació per resoldre aquest gravíssim problema dels residus industrials, és necessària, i ens hem de posar d'acord i que no es torni a repetir el que jo faig cada any, i els ho dic al Grup de la majoria, que vostès estan votant uns pressupostos d'una junta amb la seguretat que l'any que ve hauran de fer el mateix perquè no s'haurà complert el que han votat.

Llavors, l'incompliment continuat del que aprova aquest Parlament crec que no és una bona solució, no és una bona solució per resoldre aquest problema tan greu. I és que, pel que fa al tema dels residus, hem de veure que aquest any s'ha traspasat una competència nova a la Junta de Residus, que són els residus municipals. I nosaltres vam saludar positivament la nova filosofia de la Llei de residus municipals pel que fa a la reducció, a la recollida selectiva, al reciclatge, a la valorització, però vostès recordaran el nostre escepticisme o el nostre toc d'alerta quan dèiem que aquesta Llei no fixava el règim financer per portar a terme aquesta filosofia, que és la filosofia europea, és la filosofia que havíem defensat durant molts anys nosaltres i que, evidentment, no podíem ser d'una altra manera que ho havíem de compartir.

I els nostres temors el pressupost els recull fil per randa. Quan la Federació de Municipis alertava que aplicar la nova Llei de residus municipals podria suposar un sobrecost d'entre el 30 i el 85% es va dir que possiblement exagerava. Però quan nosaltres dèiem que era necessari un gran esforç i una gran aportació dels pressupostos de la Generalitat perquè triomfés aquesta nova filosofia, que era vista amb un cert escepticisme i amb un cert nerviosisme en el sobrecost per part dels municipis, creiem nosaltres que era necessària aquesta filosofia. I hem comprovat... –i he de dir-ho amb un cert estupor–, hem vist com, en lloc d'incrementar-se la partida destinada al tractament dels residus municipals, la partida destinada als municipis, en lloc d'incrementar-se, s'ha rebaixat en un 35,4%. Ha passat de 2.075 milions de pessetes a 1.340 milions de pessetes; rebaixa del 35,4%, que nosaltres havíem demanat l'increment, i perquè aquesta Llei no fos una llei progressista de paraula i després no només con-

servadora sinó retardatària a l'hora dels fets concrets. Quina explicació –m'agradaria sentir ara el Grup de la majoria–, quina explicació es pot donar per refer aquesta rebaixa tan considerable –tan considerable– a l'hora de fer aquesta política?

I és que, a més a més, es va preveure en la Llei la creació d'un fons per a la gestió dels residus; fons que es deia que «es crea el Fons de gestió de residus; el Fons s'adscriu a la Junta de Residus; els recursos del Fons de gestió de residus es destinen a finançar operacions de gestió de residus municipals i assimilables; el Fons es nodreix dels recursos següents: les aportacions del pressupost de la Generalitat de Catalunya». On és aquest fons de gestió dels residus que havia de servir per finançar les activitats de la gestió de residus municipals? Es rebaixa la quantitat, no es dota, es crea –perquè es va crear per llei– el Fons de gestió dels residus i no se'l dota.

Això pel que fa al tema dels residus municipals. Pel que fa al tema dels residus industrials, el senyor Gimeno ja posava de manifest una qüestió que jo crec que és preocupant, perquè es dona per primera vegada, possiblement, en la Junta de Residus; els anys anteriors no s'havia donat; s'havia fet d'una altra manera; l'últim any ja es va començar, però aquest any ja es dona de ple el fet d'una gran opacitat a l'hora d'explicar el pressupost de la Junta de Residus. Creiem nosaltres que ni aquest Parlament ni els ciutadans que paguen els seus impostos poden acceptar que, d'una partida de 4.375 milions de pessetes, l'única explicació que es doni sigui que es destinarà a infraestructures per a la millora de la qualitat ambiental. És a dir, podria començar el pressupost de Medi Ambient dient: «Es destinen tots els diners per a la millora de la qualitat ambiental», i pensem nosaltres que això no és «de rebut». Quines infraestructures? On es destinaran aquestes infraestructures? Creiem que ens hauria de donar aquesta explicació, per, l'any que ve, quan tornem aquí, preguntar on s'han fet aquestes infraestructures, on són aquestes infraestructures; possiblement pel que ha passat els anys anteriors: que, com que no hi eren, i preguntàvem on són aquestes infraestructures i no es podia respondre, possiblement ara es vulgui amagar el cap sota l'ala a través d'aquesta explicació, que creiem nosaltres que no s'hauria de fer. I no s'hauria de fer no només per amagar a l'oposició o per amagar a no se sap qui on es faran les determinades infraestructures, sinó que creiem que és una política de pedagogia bastant activa el fet que es vegi amb claredat on es destinen els diners dels ciutadans i per fer què.

Però és que hi ha més: hi ha una partida de 1.285 milions –com es deia abans aquí– que tampoc s'explica on va a parar i són partides importants. Jo penso que són massa foscors, massa opacitat en una Junta de Residus que disposa d'un pressupost d'11.000 milions de pessetes, que incompleix sistemàticament els mandats d'aquest Parlament, que rebaixa les ajudes als ajuntaments un 35% i que no ha resolt, per desgràcia, la disbaixa que hi ha en el tema dels residus industrials. I creiem nosaltres que la Junta de

Sanejament té un altre criteri de funcionament. I, si estan dirigides per la mateixa Conselleria, jo demano al senyor conseller que apliqui els criteris que s'estan aplicant a la Junta de Sanejament a la Junta de Residus.

No parlar ja –perquè crec que ja està explicat– d'on són els programes de la Llei de mesures urgents de residus industrials. I aquest any es veu que no es pensen posar multes, perquè no hi ha previst cap ingrés per multes a la Junta de Residus. L'any passat es van pressupostar 250 milions; aquest any, zero.

Un altre aspecte important és el tema del medi natural. Del medi natural ja s'ha dit aquí que hi ha una duplicitat de conselleries, però no és això: el preocupant, aquest any, és que, havent-se aprovat el Pla d'espais d'interès natural, que passava del 6% pràcticament al 20% de protecció del territori, aquest any la política que aplica..., he de dir que la Conselleria de Medi Ambient, a través de la Direcció General de Patrimoni Natural, ho fa millor que la Conselleria d'Agricultura. La Conselleria d'Agricultura..., i, per tant, conjuntament amb la Conselleria de Medi Ambient, fan una rebaixa pràcticament del 25% –han passat de 462 milions a 357 milions de pessetes–, una rebaixa tan considerable l'any que s'hauria d'aplicar el PEIN i, per tant, d'integrar els ciutadans que hi ha a l'entorn dels espais protegits a la complexitat en el tema de la protecció del medi natural; fer aquesta rebaixa jo considero que és una certa insensatesa.

Pel que fa a la contaminació atmosfèrica, he de felicitar la Conselleria, perquè, després de deu anys que vam crear el Fons de protecció de l'ambient atmosfèric, per fi es dota; o sigui, després de deu anys, ja, per fi, hem dotat un fons que vam crear... Espero que el Fons de gestió dels residus no tingui la mateixa sort i esperem que en menys de... (*Remor de veus.*) I només dir-li que la dotació, sincerament pensem que és insuficient: 45 milions, després dels mateixos informes que fa vostè, dient que més de vint ciutats, aproximadament, tenen problemes o superen els límits, els valors límits, creiem nosaltres que s'haurien de declarar més zones de protecció especial. De moment n'hi ha una declarada oficialment i dues d'una forma bastant irregular, i en aquests moments creiem que s'hauria de dotar. A més, nosaltres vam proposar una esmena que no va tindre sort –com totes les que hem presentat fins ara–, de 330 milions de pessetes. Creiem nosaltres que hauria de destinar-se més diners per lluitar contra la contaminació atmosfèrica, a part de fer, doncs, propostes un xic agosarades, com són els ensumadors del Besòs; jo penso que, més que ensumadors, haurien de posar solucions, solucions, realment, perquè no hi hagi problemes de contaminació en la zona aquesta.

En fi, no parlarem més dels oblitats que hi ha en els mateixos pressupostos sobre els impactes ambientals, sobre el tema del soroll... Algun dia parlarem de la política de subvencions a les organitzacions sense ànim de lucre i els sistemes que existeixen per a la seva distribució; no tenim temps i crec que, a més, no és el moment.

Jo, per fi, per acabar, dir que una Conselleria com aquesta, que ha aixecat unes expectatives molt importants, no és

perquè sí, sinó perquè el tema mediambiental és una preocupació social de primera magnitud i és una necessitat que l'abordem amb seriositat i amb rigor. I em consta que el conseller així ho va plantejar, ho ha plantejat moltes vegades, ho ha plantejat en les seves visites a Rio, després de Rio. Crec que és una preocupació que ell té, però que no es manifesta després, ni en els pressupostos ni en la política que segueix el Govern. Per tant, creiem que no només basta la legislació, que és una cosa necessària però que falta l'actuació. Si es fa aquesta actuació decidida en defensa del nostre medi ambient, nosaltres donarem recolzament a aquesta política. Ara, si només es vol fer una política de rentada de cara a través d'una legislació positiva, nosaltres continuarem demanant que es faci una política d'actuació i no simplement una política de legislació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya hi té una esmena: el senyor Portabella té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha substanciat l'esmena a aquest Departament en tres eixos: el primer, relacionat amb el pressupost que té assignat el Departament; el segon, en relació amb les prioritats que s'estableixen dintre les direccions generals d'aquest Departament, i, en tercer lloc, per la seva estructura.

El pressupost assignat pel Departament, aparentment, és d'una xifra de 10.290 milions de pessetes, la qual cosa significa, en relació amb l'any passat, una davallada del 17,95% segons els nostres comptes. En realitat, però, si d'aquests diners traiem els que es destinen a la Junta de Residus i a la Junta de Sanejament, els diners per a les activitats pròpies de les cinc direccions generals queden reduïts a 5.100 milions de pessetes, la qual cosa representa una davallada molt més gran. En tots els capítols del Departament de Medi Ambient s'observa una devallada important.

Per exemple, en el capítol 2, les «Despeses corrents en béns i serveis» decreixen d'un 21,6%; en aquest capítol, els lloguers, malgrat reduir-se de 57 milions, segueixen essent molt elevats i arriben a la quantitat de 220 milions de pessetes.

En el capítol 4, les «Transferències corrents» es redueixen d'un 11,4%. Dins d'aquest capítol, les «Transferències a empreses privades» davallen d'un 100% i les «Famílies i institucions sense finalitat de lucre» d'un 41% i les «Transferències a corporacions locals» d'un 19%.

En el capítol 6, la d'«Inversions reals», i, per tant, la més preocupant, davalla enguany, en relació amb l'any passat, un 28%. La caiguda de les inversions reals d'un 28% poden argumentar-la que la Junta de Residus passa a ser ens públic i es responsabilitza de part de les activitats inversores i pel fet que el Departament traspasa recursos al sector privat, però en realitat no pot ser així per dos motius: primer, perquè hi ha una caiguda de les transferències corrents i de capital fora del sector públic, i, en segon, perquè la Conse-

lleria, com a part del sector públic que és, no pot limitar-se a ser un simple intermediari.

En el capítol 7, les «Transferències de capital» es redueixen d'un 14%; les «Transferències a organitzacions autònomes administratives», d'un 99%; les «Transferències a corporacions locals», d'un 91%; les «Transferències a empreses privades», d'un 36%, i així podem continuar al llarg de tot el capítol.

Bé, en definitiva, què és el que representa el Departament de Medi Ambient? Doncs el Departament de Medi Ambient representa el 0,6% dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994. A nosaltres ens sembla que no es pot dir que és una prioritat el Departament de Medi Ambient ni la política ambiental, com s'ha dit des del Govern, quan ens trobem amb aquest pressupost en relació amb el global del pressupost i quan ens trobem que el Departament de Medi Ambient representa, per exemple, una tercera part del de Governació i una dècima part del de Presidència.

El segon punt que marcava a l'inici de l'esmena era..., el segon punt que marcàvem com a prioritat i element bàsic per establir aquesta esmena a la totalitat era que no enteníem les prioritats que s'estableixen dintre de la Direcció General. Tot i que ens ho hem mirat amb molta estima i hem buscat en tots els papers i cadascun dels papers que ens donen vostès amb els pressupostos, la veritat és que no se sap ben bé què és el que prioritzen dintre les direccions generals i que, a part del que pot ser la Junta de Residus i la Junta de Sanejament —de les quals després en farà cinc cèntims—, pràcticament no existeix política ambiental.

En educació ambiental, per exemple, nosaltres pensàvem que enguany es potenciaria aquesta Direcció General per tal d'assegurar l'èxit de la Llei de residus que vam aprovar aquest any, el juny d'aquest any. Tot i que agraïm que se'ns hagin aprovat quatre esmenes a aquesta Direcció General —de les sis que se'ns han aprovat—, pensem que és necessari fer un esforç inversor més gran perquè la Llei de residus tingui èxit, ja que, si és així, es produiran uns canvis substancials en la recollida i el tractament de residus, i, per tant —i el Govern hauria de ser el primer interessat que això fos així—, creiem que aquesta Direcció General hauria d'haver estat potenciada.

En relació amb la Direcció General del Patrimoni Natural, bé, mirin, avui, el conveni sobre la conservació de la diversitat biològica, que es va promoure en la Conferència de les Nacions Unides pel Medi Ambient a Rio de Janeiro, entrarà en vigor el proper dimecres dia 29. Catalunya, òbviament, no ha pogut signar aquest conveni, ja que no forma part de les Nacions Unides, però sí que ha pres un compromís per tirar endavant la preservació de la biodiversitat del nostre territori, que és, a més, de les més importants dintre del global de tot el planeta, si anem retallant el planeta en petites regions geogràfiques.

La Direcció General de Patrimoni Natural, per la seva relació amb el PEIN, té un contacte directe amb la protecció de la biodiversitat, i, enfront d'això, aquesta Direcció Gene-

ral torna a davallar el seu pressupost en relació amb el de l'any passat, però és que l'any passat el va davallar en relació amb el de fa dos anys, amb la qual cosa estem en un continu retallament de les prestacions pressupostàries de les direccions generals.

Un altre punt dintre de la Direcció General de Patrimoni Natural és que abans-d'ahir, el dimarts, 21 de desembre, es va ratificar la convenció-marc sobre canvis climàtics, i, per tant, s'hauria de potenciar, conjuntament amb la Direcció d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el fet que les masses forestals a Catalunya no només gaudissin de bona salut, sinó que, per l'efecte que tenen de xuclador i absorbidor de CO₂, s'incrementessin de manera substancial. I tampoc hem trobat cap partida dintre d'aquesta Direcció General que ens faci sospitar que es prenen unes mesures decisives per tal que s'incrementi la massa forestal a Catalunya.

En relació amb la Direcció General de Qualitat Ambiental i la Direcció General de Medi Físic, jo m'he agafat aquí la fitxa dels mateixos pressupostos per llegir-ne els objectius. No ho faré —entre altres coses perquè se m'acaba d'encendre el llum— perquè tothom els coneix, però la veritat és que, si es miren els objectius i es mira el pressupost que tenen al programa, la veritat és que no sabem com ho poden fer; no sabem com es pot, realment, dur a terme una política de qualitat ambiental que sigui correcta, amb punts com —i aquest permetin-me que el llegeixi—: «Garantir una qualitat òptima» —no bona: òptima— «en l'ambient atmosfèric». Francament, s'ha de ser una mica mag de les finances perquè amb el pressupost que hi hagi això sigui possible. En aquesta Direcció General, totes les partides baixen, totes; només n'hi han dues que no baixen: una, destinada al manteniment de la xarxa de contaminació atmosfèrica, que té un increment de 7 milions, i una altra, per a l'adquisició de vehicles, que té un increment de 15 milions. Totes les altres partides, les que fan referència al «Fons per a la protecció de l'ambient atmosfèric», «Subvencions a empreses per a l'adopció de processos no contaminants», «Ajuts a corporacions locals», «Realitzacions d'auditories ambientals»..., totes baixen.

En realitat, doncs —i això ens porta al tercer punt de crítica dels pressupostos, que és l'estructura pròpia del Departament—, no sabem ben bé quina és la tasca que desenvolupen les direccions generals que hi han dintre del Departament.

I una altra cosa relacionada amb l'estructura: no veiem esforços a les partides pressupostàries per aconseguir el que l'any passat ja vam demanar, i enguany tornem a demanar i, si cal, ho tornarem a demanar l'any que ve, sobre l'horitzontalitat del Departament. Tots sabem que tots els departaments, en totes les seves actuacions, tenen incidències sobre el medi, i, per tant, continuem reclamant aquesta horitzontalització del Departament, amb presència en les altres conselleries.

Però, a més a més, després d'haver substanciat aquest matí una esmena a l'Icaen, en la qual m'ha respost..., o estava escoltant el conseller d'Indústria i Energia, crec que és francament urgent, perquè estic absolutament convençut

que la sensibilitat en temes ecològics des de la Conselleria de Medi Ambient és molt més gran que la que en comentaris alts, d'aquests que se senten des de la tribuna però no surten transcrits en el *Diari de Sessions*, ha fet el senyor conseller d'Indústria i Energia, el senyor Subirà.

Per acabar, voldria dir que vostès prioritzen, han prioritzat la línia de sanejament, que creiem que globalment ho estan fent bé i que ens sembla una bona línia de prioritització; que enguany sembla que vulguin prioritzar la política de residus i que això ens sembla correcte i que no entrarem en elements de crítiques perquè encara no s'ha aconseguit, encara no s'ha començat a desenvolupar pròpiament tota la Junta de Residus —esperem que vagi bé, com ha anat, globalment, com ha anat a la Junta de Sanejament—, però no pensem que la política de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya s'hagi de subscriure només a aquests dos elements, i, per tant, creiem que les direccions generals, les cinc direccions generals que estan incloses dintre del Departament de Medi Ambient, doncs, s'han de potenciar substancialment per tal de poder, realment, incidir de manera eficient sobre el Medi Ambient del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. Torn en contra: el senyor Serratusell té la paraula.

El Sr. SERRATUSSELL: Gràcies, senyor president. Faré el torn en contra a les esmenes 635, 636, 637 i 638, que corresponen a la totalitat del Departament, i el meu company, il·lustre diputat Ramon Espadaler, farà el mateix amb Junta de Sanejament i Junta de Residus.

Senyor president, senyores i senyors diputats, abans de començar la meua argumentació, voldria fer dues consideracions prèvies, en virtut del que han dit alguns dels oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula. El senyor Víctor Gimeno ha començat dient que tenia la temptació —si no ho he interpretat malament—, pràcticament, de no defensar l'esmena a la totalitat, atès que no tenia, deia ell, doncs, cap mena d'esperança d'influir en la possibilitat del vot del Grup de la majoria. Jo estic molt satisfet que no hagi caigut en aquesta temptació; li ho dic amb tota sinceritat. Penso que podem estar d'acord o podem estar en desacord, però, més enllà dels acords o dels desacords, per mi sempre resulta interessant escoltar el senyor Víctor Gimeno; les aportacions que fa les considero interessants. Ell fa molts anys que es dedica a temes mediambientals, jo en fa menys, i, per tant, doncs, sempre he après alguna cosa de rellegir els seus discursos. Per tant, volia dir-li que estic content que no hagi caigut en la temptació i, realment, hagi desenrotllat el que pensava dir.

A l'il·lustre diputat senyor Madueño també li voldria dir una cosa, com a prèvia; una cosa que m'ha suggerit mentre l'escoltava. Ell també és un diputat que fa molts anys que es dedica a aquests temes mediambientals; ja vaig dir en la sessió de l'any passat que havia fet, igual que aquest any i com fa sempre, una exposició seriosa, interessant també. I ell manifestava que els pressupostos del Departament i de Junta

de Residus i de Sanejament eren els darrers dels pressupostos generals de la Generalitat –és cert–, i ell deia: «Bé, potser això és indicatiu de la dedicació, menys dedicació, diríem, econòmica.» Jo li voldria dir al senyor Madueño que està escrit, senyor Madueño, que algun dia els últims seran els primers, eh?, i, per tant, no defallim i no perdem l'esperança.

D'altra banda, també penso que hi ha un tema sobre el qual difícilment ens posem d'acord; és un tema metodològic, però que jo, si més no, hauria de fixar, com ja hem fet en altres ocasions el nostre el Grup, fixar una mica la nostra posició, i és si hem de considerar o no per separat l'estructura pressupostària del Departament, de la Junta de Sanejament i de la Junta de Residus. I aquest també és un tema que, rellegint una mica intervencions d'anys anteriors, doncs, ja ha sortit altres vegades. Jo, fins i tot, l'altre dia rellegia unes paraules del nostre company, l'il·lustre diputat senyor Joan Martí, que tots recordem que en la seva última intervenció al Parlament, d'alguna manera, va defensar els pressupostos del Departament, i ja feia una mica aquesta argumentació.

Crec que el senyor Madueño s'hi ha referit una mica en la seva globalitat; no sé si, d'alguna forma, perquè està d'acord a mirar-ho així o perquè pensa que el Grup de la majoria, defensant el posicionament que nosaltres tenim i defensant d'alguna manera, doncs, els arguments que creiem, anem per aquesta via. Perquè jo crec –i els ho dic amb tota honestedat– que, indefectiblement, s'ha de fer així; és a dir, quan ens parlen de tractar per una banda el Departament i tractar per una altra banda les juntes de Sanejament i de Residus, a mi se m'acut una mica que és com, fent una comparança, no?, vull dir, com aquell cirurgià que entra a fer una intervenció i li diuen que l'única eina que ha d'utilitzar és el bisturí, no?, quan realment, per fer una intervenció, i en aquest cas una intervenció en medi ambient, doncs, cal molt més d'una eina. I, en el fons, la Junta de Sanejament i Junta de Residus no deixen de ser res més que unes eines importants per fer una política global del Departament de Medi Ambient.

Entrant ja una mica més en el pressupost –jo intentaré anar contestant algunes de les coses que vostès han dit, al mateix temps que faig una mica la meua argumentació–, entrant d'alguna manera en el pressupost, aparentment –i d'alguna manera això lliga amb el que els deia abans–, el pressupost del Departament de Medi Ambient per a l'any 94 decreix respecte al 93. Aquest fet s'explica pels canvis introduïts per la Llei 6/93, reguladora dels residus, aprovada per aquest Parlament el passat mes de juliol, que redefineix la Junta de Residus com una empresa pública i li atribueix noves funcions; com vostès saben, abans realitzades per la Direcció de Qualitat Ambiental. Per això, i donada la interrelació, per tant, entre objectius i instruments, el que cal, entenem nosaltres, en primera instància és fer una anàlisi del pressupost consolidat –com he dit abans–, no desgranat, no separat el pressupost del Departament del de les juntes.

El pressupost consolidat del Departament, si l'estudiem no només aquest any, sinó que també fem una mica d'anàlisi dels anys precedents, ha experimentat un creixement continuat d'ençà que es va crear, l'any 91. L'augment del primer any va ser de quasi un 11%, el segon any va créixer un 47,5% i per a l'any 94 s'ha tornat a incrementar, de forma moderada, com marcaven els pressupostos restrictius d'enguany, d'un 5,4%. En total, el pressupost consolidat del Departament de Medi Ambient –per tant, l'eina que el Departament aplicarà en les seves respectives polítiques per millorar tot el que fa referència al medi ambient–, està xifrat en 74.000 milions de pessetes, dels quals –dada penso que interessant– un 72% correspon a despeses de capital, la qual cosa posa de manifest el gran esforç inversor del Departament.

Però, bé, d'alguna manera –i aquí entraria també en resposta a l'il·lustre diputat senyor Portabella, d'Esquerra Republicana, quan es parlava d'objectius, que li costava definir o veure'n els objectius–, el nostre Grup Parlamentari entén que les actuacions del Departament van dirigides a assolir, bàsicament, cinc grans objectius i que aquests cinc objectius estan molt clars i molt ben definits. Quins serien aquests objectius? Per una banda, la millora de les aigües continentals i del litoral, mitjançant el foment de programes de control i vigilància i construcció d'infraestructures de sanejament. El segon gran objectiu: la planificació de la protecció del patrimoni natural del nostre país, a partir del desenvolupament del PEIN i de la restauració d'espais afectats per activitats extractives. El tercer gran objectiu: la reducció de l'impacte ambiental dels residus, implementant actuacions per a la minimització dels residus en origen –abans s'hi referia l'il·lustre diputat senyor Gimeno, i aquí sempre hem coincidit que un dels temes importants és intentar la minimització del residu–; fomentar el consum de subproductes donant suport als ens locals –aquí és també interessant recollir el programa específic de tractament de residus sòlids urbans i recollida selectiva. Una altra de les missions també, un altre dels objectius dins d'aquest capítol: l'assessorament a les empreses, assumint la responsabilitat de la gestió dels residus especials i regenerant els espais degradats. Quart objectiu: la conscienciació dels agents socials per al foment de pràctiques respectuoses amb el medi ambient, mitjançant la promoció, la formació i l'educació ambiental. I el cinquè gran objectiu és el de garantir una qualitat òptima de l'ambient atmosfèric, a partir del control i la vigilància de la contaminació atmosfèrica.

Entenem, per tant, que els objectius estan clarament definits, i la instrumentació de les actuacions per a complir aquests objectius, les actuacions previstes per part del Departament, es duu a terme a partir de les actuacions directes de les direccions generals i, com he dit abans, de les juntes dependents –Junta de Residus i Junta de Sanejament–, o bé, al mateix temps, podríem dir, mitjançant transferències a empreses, ens locals i/o entitats sense ànim de lucre.

El Departament de Medi Ambient ha sofert un canvi entre els anys 93 i 94. Aquest canvi ha estat degut a la trans-

formació de la Junta de Residus d'organisme autònom a empresa pública, des de la Llei 6/1993, reguladora dels residus. A partir de la Llei, la Junta de Residus, com vostès saben, esdevé l'organisme responsable, juntament amb els ens locals, de la gestió dels residus a Catalunya. Aquesta Llei pretén la regulació de la gestió dels residus que s'originen en l'àmbit territorial de Catalunya, per tal d'obtenir un alt nivell de protecció del medi, assegurant que la gestió de residus es duu a terme de la manera més correcta.

El pressupost del 94 recull per primera vegada la unificació de la gestió dels residus sòlids urbans en un únic organisme, la qual cosa suposa la incorporació de les noves tendències internacionals cap a la classificació i tractament dels residus en funció de la seva composició, en comptes del seu origen. En termes pressupostaris, la redefinició de les funcions de la Junta de Residus ha suposat un decrement del 17,95% del pressupost del Departament –això ja s'ha dit abans, per part dels il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula–; ara bé, el que no s'ha dit és l'increment molt significatiu que ha suposat el pressupost de la Junta de Residus, que s'incrementa d'un 42,9%.

Els principals fets a destacar, molt breument els mencionaré: la continuïtat de l'esforç inversor dels darrers anys en matèria d'infraestructures de sanejament... Cal recordar que l'any 93 es van incrementar d'un 92% les inversions per al sanejament d'aigües, i aquí, d'alguna manera, encara que és un tema més directament dirigit o que explicarà més detalladament el meu company, l'il·lustre diputat senyor Espadaler, d'alguna manera m'hi he de referir molt breument. Aquestes actuacions, que s'emmarquen en el compliment del Pla de sanejament, han de permetre assolir un objectiu bàsic marcat per la legislació comunitària set anys abans de la data límit, l'any 2005.

M'imagino que el meu company parlarà també més detalladament del tema, fonamentalment, del pressupost de la Junta, i, per tant, no hi voldria entrar. Sí que hauria d'entrar en el fort impuls donat per la Llei que m'he referit abans i que, d'alguna manera, configura molt el panorama actual dels pressupostos del Departament, la Llei 6/1993, que, d'alguna manera, orienta les actuacions a la minimització de l'impacte dels residus sobre el medi, minimització, reutilització, reciclatge, valorització i tractament. I, per altra banda, la definició com a servei públic dels residus especials: frigorífics i altres aparells que contenen clorofluorocarburs, piles, fluorescents, llums de vapor, de mercuri i els olis. Pel que fa al pressupost, la conseqüència immediata de la nova legislació sobre residus ha estat, com hem dit abans, la quasi duplicació de les despeses de capital de la Junta de Residus. Es mantenen i potencien, per altra banda, en el si del pressupost, les actuacions ja iniciades en el passat –i aquí s'hi ha referit l'il·lustre diputat del Grup Socialista– dirigides a completar la xarxa de vigilància i previsió de la contaminació atmosfèrica de Catalunya. La seva instal·lació comporta també un lleuger augment de les despeses corrents que queden, però, computades pel rigor general del pressupost i l'ajust d'altres despeses. La resta d'actuacions, seguiment i

control dels focus emissors, fomentant l'adopció de tecnologies netes i consum de subproductes, així com la regulació de l'impacte ambiental de les activitats productives, són continuació de programes ja iniciats i que cal seguir portant a terme amb el pressupost del 94.

Jo no voldria seguir entrant més en dades; vull dir, penso que potser a les alçades del debat pressupostari ja no és el més interessant; però sí, com els deia, acabar de contestar molt breument algunes de les coses que s'han dit. Ho he comentat abans, el senyor Víctor Gimeno..., potser ell incidia, bàsicament, en el decrement del 18% del pressupost del Departament, penso que ja ha estat al nostre entendre contradit, en entendre el nostre Grup que cal mirar el Departament com una globalitat i, per tant, doncs, entenem que aquestes visions diferents ens duen, ens duren, ens conduiran, lògicament, a posicionaments diferents.

Voldria comentar-li, de totes maneres, que ell ha parlat, fonamentalment, de la Direcció General de Promoció i Educació Ambiental i hi ha donat un interès especial tot dient que hi havia una davallada del voltant del 5% del pressupost d'aquesta Direcció General; és cert, s'ha de tenir en compte que, de totes maneres, com ell també, d'alguna manera, ha reconegut, el Departament ha fet un esforç en el capítol de despeses diverses que moltes vegades, quan no és així, ens és criticat. Per exemple –només en citaré una–, la partida de «Publicitat i propaganda» ha tingut una davallada de 14 milions de pessetes, al voltant del 14% del pressupost, però el que no ha dit el senyor Víctor Gimeno i que penso que és important dir, perquè, d'alguna manera, significa la voluntat del Departament en relació amb el que és la promoció i l'educació ambiental, el que no ha dit –ho repeteixo– és que les transferències a universitats han tingut un increment de 45 a 68 milions, que, evidentment, com sempre, els recursos són escassos, però que en termes percentuals significa un increment del 51%, i això penso que val la pena dir-ho.

Al senyor Madueño comentar-li, bé, a ell el defrauda una mica el pressupost, jo li diria que a totes les persones que estem interessades –penso, per altra banda, que som tots– en el tema del medi ambient, ens agradaria, lògicament, que es pogués fer més; vull dir, no dir-li que no, jo penso que al primer que li agradaria poder fer més és al mateix conseller. De totes maneres, parlar que el pressupost defraudava, nosaltres entenem, el nostre Grup entén que és anar potser una mica massa enllà. Nosaltres realment entenem que en el context global en què ens movem, en el context global, fins i tot en el marc econòmic en què, en aquests moments, ens pertoca viure, doncs, són uns pressupostos realistes i ajustats a la realitat del moment. I he de ser molt sincer en dir-li que vostè ha dit que hi havia en el Departament una davallada del 41,4%; jo, sincerament, no sé exactament d'on l'ha tret, no la sabem veure. Per part d'altres il·lustres diputats que també han intervingut s'ha parlat sempre d'aquest 17,95%, i, per tant, en aquest cas, jo, amb tota sinceritat, no el puc contradir perquè... o el puc contradir, però no li puc dir, aproximar-me a aquesta xifra, perquè amb tota sinceritat, doncs, no l'he entès.

I, quant al senyor Portabella, per acabar, ell parlava, ha estructurat el seu parlament d'acord amb l'anàlisi pressupostària i de prioritats i estructura general, d'acord amb el tema del Departament. Ell ha tornat, d'alguna manera –i jo el comprenc i és legítim i d'alguna manera lògic des de la seva perspectiva–, ha tornat a centrar el seu posicionament en relació amb el decrement del Departament, no l'ha contemplat globalment i ja he explicat abans que aquest és el nostre punt de vista i, per tant, no podem compartir el seu raonament.

Quant a les prioritats i objectius, vostè deia: «no els sabem veure, quines prioritats i quins objectius»; no m'hi estendré, nosaltres sí queensem que estan clarament definits els objectius del Departament, que estan clarament definides les prioritats i clarament definides les polítiques i les eines per aplicar-les.

I, finalment, quant a aquesta «horitzontalització» que vostè demanava, si és que es referia a una major participació del Departament en altres departaments de la Generalitat, jo li he de dir que el nostre Grup entén que ja s'està donant aquest fet, és a dir, ja hi ha departaments que la Conselleria hi té representants i que, d'alguna manera, doncs, entenem que aquesta posició horitzontal, doncs, realment es dona perquè la preocupació pel medi ambient no és la preocupació del Departament, sinó que és la preocupació de tot el Govern de la Generalitat.

Res més, moltes gràcies per la seva atenció i, com sempre, disposats a discutir amb vostès temes relacionats amb el medi ambient, que són tan interessants però que, com hauran deduït de les meves paraules i com els he anunciat, votarem, ens oposarem, el nostre Grup s'oposarà a les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Serratusell. El senyor Espadaler té la paraula.

El Sr. ESPADALER: Gràcies, senyor president. Fins i tot intentaré estalviar-vos el temps del desplaçament d'aquí a allà davant, només per contestar; el senyor Serratusell ja ha fet vastes referències a les dues juntes de residus i de sanejament, em sembla que seria sobrer intentar refer, tornar a dir moltes dades que ell ja ha exposat, el pressupost entenem que és prou clar i m'interessaria només destacar-ne alguns trets molt breument i contestar, això sí, algunes referències que s'han fet per part de diferents grups.

Pel que fa a la Junta de Sanejament només remarcar, una vegada més, que el pressupost, doncs, és de 57.000 milions de pessetes; el 75% dels quals van destinats a operacions de capital. Això em sembla que és un fet important, i remarcar, tan sols, que això suposa una línia de continuïtat de l'esforç inversor començat l'any 93 i que es veu un increment notable d'aquelles partides assignades a dotar per a l'explotació de les depuradores.

Una altra gran línia del pressupost són les actuacions bàsiques per millorar la xarxa de control i qualitat de les aigües i iniciar, doncs, el pla de tractament de fangs. Això serien els grans, grans, grans trets de la Junta de Sanejament i que no els canso amb més dades.

Pel que fa a la Junta de Residus, em sembla que aquest any ha estat clau, hi ha hagut un..., ja hi ha fet referència el senyor Serratusell i tots els diputats que han intervingut abans del qui ara us parla. Hi ha hagut la Llei dels residus i això suposa, doncs, un canvi important, un pas important endavant, motiu pel qual, doncs, l'increment pressupostari del 42,9%, doncs, respon a aquesta nova Llei que hem aprovat durant aquest any.

Jo no faré més referències al pressupost estrictament de la Junta de Residus, però sí que voldria agafar unes paraules del senyor Portabella que deia: «vostès van donar un impuls important al tema de sanejament fa dos anys; donin ara un impuls important al tema de residus». Em sembla que això es desprèn només de veure les xifres globals de les dues juntes; el creixement del 42% per a l'any que ve i el que hem tingut ja enguany de la Junta de Sanejament, doncs, demostren que aquestes són les dues grans prioritats del Departament.

Un tema que ha sortit en totes les intervencions que han posat esmenes a la Junta de Residus, és a dir, a Iniciativa per Catalunya i al PSC, ha estat el tema de l'opacitat. Els sorprenia molt la capacitat de síntesi, fins i tot, i agafo paraules de la senyora Rosa Martí, que no és avui entre nosaltres –veig–, que deia que tenim un gran conseller, perquè té una capacitat de síntesi molt important. Doncs, jo voldria dir-los que vostès disposen dels mecanismes parlamentaris habituals per poder, doncs, concretar més i demanar la informació que vostès necessitin sobre aquest pressupost comprimit en aquestes pàgines. Em consta que la senyora Rosa Martí ha fet les preguntes pertinents i aquestes preguntes van corrent el seu tràmit. Per tant, opacitat, entenem nosaltres que no hi ha cap tipus d'opacitat.

Una altra cosa que voldria contestar i que no deixa de ser curiosa és una referència que ha fet l'il·lustre diputat, el senyor Gimeno, deia: «Escolti, funcionen les Juntes de Residus i de Sanejament, podrien seguir funcionant sense el Departament.» És evident, podrien seguir funcionant tal com funcionaven abans, però probablement... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Espadaler, suspengui el seu discurs perquè el medi ambient s'està carregant; a veure si hi ha més silenci. (*Pausa.*) Segueixi.

El Sr. ESPADALER: Gràcies, senyor president. Deia que m'ha sorprès bastant la crítica que feia el senyor Gimeno en el sentit de dir que podrien funcionar les dues juntes sense necessitat de funcionar el Departament, tal com havien funcionat abans de la creació del Departament; probablement sí, però probablement cap de les dues juntes tindria el pressupost i l'impuls que tenen actualment les dues juntes; l'una va fer un increment notabilíssim de pressupost que estem tancant en aquests moments, del 93, i l'altra fa un augment del 42% al seu pressupost. Entenem, doncs, que això són dues prioritats importants i entenem que, potser sí que podrien funcionar, però, sens dubte, que no tindrien, ni de bon tros, l'impuls ni el pes específic dintre la política del Govern de la Generalitat.

Per altra part, m'agradaria contestar, tot i que no estigui aquí, però sé que els seus companys li ho faran arribar, la senyora Rosa Martí, que va fer la defensa de l'esmena de la Junta de Sanejament; ella va donar una dada curiosa. Diu: «Escolti, no és veritat que tinguem cent quatre depuradores, perquè estem comptant coses que no són homogènies»; evidentment que no són homogènies, evidentment que les cent quatre depuradores no són l'una copiada de l'altra, perquè cada riu té les seves necessitats, els seus cabals i els seus índexs de contaminació, per tant, estem tractant de cent quatre coses diferents, adaptades, cadascuna d'elles, a les necessitats que ha de complir. I, per altra part, el que sí que voldríem remarcar és que, a més a més que són diferents, el que sí que fa la Junta de Sanejament és mantenir el funcionament de les cent quatre depuradores, com mantindrà el funcionament de les catorze que entraran en marxa, si no hi ha res de nou, aquest any vinent, i de totes les que s'aniran licitant.

Per la meua part, res més, i em sembla que queda clar que el nostre vot serà no positiu, o serà un vot en contra a les esmenes de retorn pel que a fa les juntes.

EL Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Espadaler.

Se sotmeten a votació les esmenes al projecte de pressupost del Departament de Medi Ambient.

Els que hi estiguin a favor?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació l'article primer de la Llei, i també hi podríem afegir el preàmbul, el títol i títols i annexos. Tot en una sola votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els conceptes expressats han quedat aprovats per 61 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Projecte de llei de cambres agràries

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei de cambres agràries i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de llei? (Pausa.) Doncs té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

EL Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Senyor president, senyores i senyors diputats, avui presentem una llei, crec, àmpliament esperada. Les cambres agràries –m'agradaria fer-ne una petita ressenya històrica– són les hereves d'una llarga història que a Europa comença a mitjan segle passat i a Catalunya al voltant de finals de segle. Les cam-

bres agràries no sorgeixen, òbviament, per generació espontània, sinó que són el resultat de la concreció de diversos moviments associacionistes i corporativistes. La primera cambra agrària aparegué al Regne Unit, concretament a Escòcia, l'any 1864 i, evidentment, era una conseqüència de les iniciatives..., ja que van ser pioners en l'associacionisme –i voldria recordar els Pioners de Rochdale, que són, el 1048, la primera cooperativa–..., era una conseqüència lògica.

A Espanya les cambres agràries, perdó, les cambres agrícoles –va ser la primera denominació oficial– van ser creades per Reial Decret el 14 de novembre de 1890, essent regent la Reina Maria Cristina.

El 1919 es crearen les cambres provincials que coexistiren amb les antigues, de caràcter local, fins que ambdues foren substituïdes durant la Dictadura del general Primo de Rivera pels Consejos Provinciales Agropecuarios. Aquests, a la vegada, van desaparèixer juntament amb la Dictadura el gener de 1930, moment que es restabliren altre cop les cambres agrícoles.

L'adveniment de la República significà un altre canvi i per Decret del 28 d'abril de 1933 es crearen unes noves cambres agràries –ara, com hem vist, ha canviat el nom d'agrícoles per agràries– que persistiren fins que les circumstàncies de la Guerra Civil ho permeteren.

El triomf, en el seu moment, de l'exèrcit franquista i la filosofia dels sindicals verticals implicaren tot un seguit de canvis. Així, la Llei del 2 de setembre del 41 ordenà la integració definitiva a l'organització sindical de tots els sindicats agrícoles, caixes rurals, cooperatives i altres entitats assimilables a aquestes.

La història que segueix és prou recent com perquè encara sigui viva en la memòria de molts de nosaltres, però, si més no i encara que només sigui a títol d'exemple, val la pena recordar que el 1947 es van fusionar les Hermandades Sindicales Provinciales amb les Cámaras Oficiales Sindicales Agrarias.

Desaparegut el règim sorgit de la Guerra Civil, es restablí la llibertat sindical, amb la consegüent supressió de l'organització sindical agrària. El Decret de l'any 77, del 2 de juny, establí unes noves cambres agràries a tres nivells, locals, provincials i nacionals, que quedaven definides com a corporacions de dret públic amb caràcter d'òrgans de consulta i col·laboració amb l'Administració i destacava que les seves competències no limitaven la llibertat sindical ni els drets de les organitzacions d'empresaris i treballadors.

Amb aquesta sèrie de dades i canvis en la història de les cambres que els acabo de donar he volgut posar de manifest el fet que, com passa amb qualsevol altre ens viu, les cambres també han estat i estan sotmeses a processos evolutius al llarg del temps i a través de l'espai. Aquests canvis han fet que, tot i que encara conserven més o menys el seu nom, hagin anat canviat tant en les seves funcions com en la seva organització i fins i tot en els seus fins reals. Avui es pot dir que és gairebé impossible poder equiparar el que són ara amb el que foren durant el franquisme o durant la República

o durant els seus inicis més reculats en el temps. Evidentment, veiem que hi ha hagut tot un seguit d'elements que han fet que es produïssin aquests canvis.

En la política agrària moderna creiem que es donen uns canvis prou importants com perquè hagin significat, doncs, la presentació al Parlament d'una proposta de nova llei de cambres agràries que canvia evidentment força el sentit i les finalitats que fins ara o que en el transcurs del temps havien tingut.

Voldria destacar-ne només dos, d'aquests aspectes: un és l'aspecte sindical, l'aspecte del funcionament de les organitzacions professionals agràries i un altre és el tema de la creació de les interprofessionals o associacions de productors.

Entrats ja en aquesta etapa democràtica, el restabliment de la Generalitat de Catalunya –recordem que va ser el Reial Decret 41, de l'any 77, del 29 de setembre– crea les condicions legals adients perquè fossin possibles els traspasos de competències en matèria d'agricultura de l'Estat a la Generalitat. Els primers no es van fer esperar i, així, el juny del 78 es traspasà el Servei d'Extensió Agrària, la investigació agrària i les denominacions d'origen. En seguiren d'altres: per exemple, l'any 79 va ser transferida la sanitat vegetal i la capacitació agrària, i n'han anat seguint, han anat venint, però sempre amb un ritme que ha tingut molts alts i baixos.

El fet és que les cambres agràries definitivament ens han estat traspasades per Reial Decret el 15 de gener passat, just catorze anys i set mesos després d'haver-se efectuat els primers traspasos. Evidentment, jo crec que ens en felicitem. Lamentem que hi hagi hagut aquest retard i també, tot i que no ve en la mateixa explicació de la Llei, sí que vull destacar que encara n'hi ha d'altres de pendents, de traspasos, com són el Senpa, la lluita contra els fraus, el SOIVRE i altres coses menudes, com superfícies forestals, que esperem que arribin en un termini no gaire llunyà.

Lligat amb aquest endarreriment i, consegüentment, amb la transparència de la representativitat dels sindicats agraris com a únics representants dels interessos dels nostres agricultors, ramaders i forestals, cal fer esment del darrer procés electoral que va ser convocat mitjançant Reial Decret del 17 de febrer del 78 per tal de cobrir les juntes de les cambres agràries. No voldria incidir-hi ni voldria recordar-ho molt, però sí que aquestes eleccions es van efectuar el 30 d'abril de l'any 78 enmig d'una forta controvèrsia entre les organitzacions professionals agràries i els mateixos partits polítics.

Avui, sobre aquesta base del traspàs de les funcions de les cambres agràries, també els he de dir que des del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca hem dissenyat un nou model organitzatiu que doni resposta tant, per una banda, a la nova política de la Unió Europea en matèria agrària i rural com, per altra, a l'assessorament de l'empresa agrària, per, d'aquesta manera, així, poder fer o per poder afrontar les exigències del mercat consumidor de productes agraris en el marc de la nova política internacional definida per una major llibertat comercial amb increment dels intercanvis i reducció dels aranzels.

Voldria tornar a referir-me a allò que aquesta llei, aquesta proposta de llei significa per al món agrari. Abans m'he referit que el marc en el món agrari havia canviat notablement; no solament ha canviat en els aspectes d'explotació, en els aspectes fins i tot de relacions laborals entre propietaris, assalariats, etcètera, sinó que ens trobem que hi ha unes organitzacions professionals agràries, que són les que s'ocupen, les que vetllen per la defensa dels drets i dels interessos dels agricultors.

D'una altra banda, com deia abans, la creació de les interprofessionals, algunes d'elles ja funcionant a Catalunya i en aquest moment tots vostès saben en un procés de redacció de llei per part de l'Estat referent a aquesta, veiem que els interessos de caràcter de producció i de promoció del producte queden clarament reflectits.

Pel mateix, entenem que les cambres agràries han de restar en un paper de consulta, evidentment, de l'Administració, però en un paper que sobretot sigui de balanç, de veure quin és el resultat que les eleccions que, lliurement i democràticament efectuades en el camp, donen..., quina representació donen a les organitzacions professionals.

Jo voldria destacar el paper d'aquesta llei en la potenciació de les organitzacions professionals agràries. Crec que és un pas força important. I també voldria destacar que aquesta llei respon a una voluntat del sector i a la mateixa voluntat de les organitzacions professionals agràries de Catalunya.

El Projecte de llei de cambres agràries que el Govern va trametre a aquest Parlament ha estat àmpliament estudiat i debatut primer en la taula de concertació establerta a través del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, posteriorment en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del mateix Parlament, i avui el tenim en aquesta cambra.

En aquest sentit agraeixo la voluntat política dels diferents grups de la cambra que amb les seves aportacions han fet possible l'establiment d'un ampli consens de fons i m'atreviria a dir també que de formes, amb la introducció de nombroses esmenes per part de tots els grups polítics, acceptades pel Grup que dona suport al Govern.

Voldria destacar que aquesta acceptació d'introducció d'esmenes i a la vegada, doncs, quan va ser portada a la taula de concertació..., vol dir que hi ha hagut tot un seguit de gent que ha hagut de fer un seguit de renúncies, però crec que hem aconseguit un gran objectiu. També voldria agrair molt especialment a les persones que han portat el tema l'interès que hi han demostrat i l'esforç que hi han esmerçat. Tot plegat crec que ens ha permès elaborar una Llei de cambres agràries de Catalunya que dona satisfacció tant als grups polítics com a les organitzacions professionals agràries.

Vull aprofitar també l'ocasió per anunciar, a partir de l'aprovació d'aquesta Llei, l'inici de la preparació de la propera convocatòria d'eleccions a cambres agràries. Crec que calia dir-ho: fa quinze anys que el Departament treballant i que els pagesos, doncs, amb la voluntat d'expressar la seva opinió estan esperant –no quinze anys, evidentment, però sí el corresponent– que es pugui portar a terme.

Evidentment, hi pot haver en les meves paraules un cert to de queixa no tant com a conseller, sinó com a agricultor que ho ha patit; vull dir, ha estat un procés que s'ha allargat excessivament en el temps. Ara bé, no voldria acabar la meua intervenció sense adreçar uns mots d'agraïment a totes les persones que des de l'any 78 han estat davant de les obligacions de les cambres agràries. Aquestes persones desinteressadament han cobert unes funcions i, evidentment, la permanència tan llarga m'atreveria a dir que no ha estat ni voluntat ni desig de la majoria d'elles.

Després d'aquest llarg temps transcorregut podrem finalment democratitzar les estructures representatives del món agrari, de la qual cosa tots ens hem de sentir orgullosos i felicitar-nos. Senyor president, senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Si hi hagués algun diputat comanat per la Comissió per presentar el Projecte de llei ho podria fer ara. *(Pausa.)* No essent així, començarem el debat del Projecte de llei. Hi ha reservada una esmena a la totalitat de retorn del Projecte al Govern, que és presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la té la paraula el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, fa tretze anys, i justament amb posterioritat a la celebració del debat sobre l'orientació general del Consell Executiu, el Parlament, aquest Parlament, va aprovar una resolució que instava entre d'altres coses el Govern a –i llegeixo textualment– «donar al tema de les cambres agràries una solució definitiva i a curt termini. A aquest fi, el Consell Executiu presentarà al Parlament, en un termini màxim d'un mes, un projecte de llei que contempli la dissolució de les cambres agràries i la constitució d'un organisme de serveis agraris que respecti la representativitat dels sindicats pagesos i no interfereixi en les competències municipals en matèria agrària.»

Sort, senyors diputats i senyores diputades, que es feia menció, que es feia referència a una «solució definitiva i a curt termini», perquè van fer falta en aquell moment cinc anys perquè el Govern s'animés o trobés el moment oportú per enviar un projecte de llei a la cambra i han calgut vuit anys més –com recordava suara l'honorable conseller–, han fet falta vuit anys més perquè l'Estat s'animés al seu torn a transferir les cambres i el mateix Govern de la Generalitat amb nous consellers, però, en definitiva, amb una mateixa política i, sobretot, amb un mateix president, enviés un nou projecte de llei a la cambra; el que avui discutim. Nou projecte de llei que, per cert, com els senyors diputats i les senyores diputades i especialment els adscrits a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca saben, ha estat tramitat amb una celeritat i una urgència trepidant que contrasten amb la laxitud anterior.

Un projecte que se'ns presenta avui com el fruit d'un treball coordinat amb la taula de concertació, entre d'altres instàncies, però que a nosaltres ens consta que no ha assolit pas al cent per cent, entre les organitzacions sindicals i les asso-

ciacions de propietaris, aquest grau absolut de consens i de satisfacció que el Govern allega.

Per una altra banda, Esquerra Republicana té, com a tercera força política d'aquest Parlament, responsabilitats que van més enllà d'un seguiment mimètric de les pautes cronològiques que marca el Govern i, fins i tot, si s'escau, de les posicions legítimes dels sindicats agraris. Per tant, això ens va obligar, d'entrada, a presentar una esmena a la totalitat del Projecte de llei de cambres agràries en la línia de les nostres posicions en matèria agrària, i especialment en la nostra línia de defensa de les llibertats sindicals, de les quals ha estat llargament i injustament privat el món agrari de Catalunya i també de l'Estat espanyol.

Perquè s'entengui el sentit de la nostra esmena de retorn, no faré un recorregut històric tan precís com el que ha fet el conseller, entre altres coses perquè ja l'ha fet el conseller i l'ha fet prou bé, però m'agradaria recordar molt per damunt que van ser creades –com vostè ha dit– per l'Estat l'any 1990, però amb la condició bàsica d'associacions voluntàries, que la dictadura franquista les va reconvertir, en el marc del sindicalisme vertical que caracteritza els feixismes, en *cámaras oficiales sindicales agrarias* i *hermandades sindicales de labradores y ganaderos*, a nivell provincial i local, i en la transició, el 2 de juny de 1977, efectivament, el Govern de l'UCD se les va reinventar fins a cert punt, essencialment com a instruments per frenar la democratització del sector agrari i per dificultar l'exercici transparent de les llibertats sindicals i d'associació en aquest marc, en un contrast injust i injustificable amb la lenta però irrefrenable implantació del sistema de llibertats públiques i de generalització de l'activitat representativa i reivindicativa de sindicats i patronals en el marc de la indústria i dels serveis.

Fins i tot i contra el parer de moltes organitzacions sindicals agràries i d'alguns partits polítics democràtics, el Govern de l'UCD va imposar unes pseudo-eleccions amb un perfil confús, essencialment amb la intenció de maquillar i de donar un vernís precari, un vernís democràtic precari a les cambres, eleccions que es van celebrar el 21 de maig de 1978 i en relació amb les quals cal recordar que el boicot i/o –i/o– la indiferència del sector van fer que gairebé el 79% –el 79%– dels electors se'n mantinguessin al marge.

Per tant, ningú no pot reclamar amb les xifres a la mà la legitimitat democràtica de les cambres agràries supervivents enquistades, malgrat la bona voluntat d'algunes persones concretes situades en aquella situació que reconeixem i reconeixem, però enquistades essencialment en l'anomalia de 1978, en una situació –tenint en compte els índexs de participació d'aquestes eleccions– que no acomplia les més elementals exigències democràtiques. Els recordo que la participació va oscil·lar, en el millor dels casos, entre un 30,2% a la demarcació de Barcelona i un 13,7% a la demarcació de Lleida, xifres que, evidentment, deslegitimen el resultat de qualsevol elecció.

Posteriorment, i malgrat que les cambres agràries són figures inexistents en l'Estatut d'Autonomia i en la Constitu-

ció, contràriament al que s'esdevé, per exemple, amb els col·legis professionals o amb les organitzacions de treballadors i empresaris, la reacció que va suposar la LPA —aquella LOAPA atenuada, en definitiva un més dels subproductes del *tejerazo*— les va repescar i van ésser regulades, finalment, per aquest Parlament l'any 85 en una llei de cambres professionals agràries i l'any 86 es va aprovar la Llei de bases del seu règim jurídic, llei estatal, totes dues modificades necessàriament l'any 1991 després que es produïssin l'any 1989 dues sentències del Tribunal Constitucional.

El resultat d'aquest poti-poti legislatiu i jurídic és que, en definitiva, tretze anys després de la resolució del Parlament que citava al principi de la meua intervenció subsisteixen unes cambres agràries amb una legitimitat molt relativa, sense funcions visibles, amb un crèdit molt limitat, mentre que el camp català no ha pogut encara celebrar, divuit anys després de la mort del general Franco, unes eleccions sindicals plenament lliures.

Per a Esquerra Republicana, i en el marc d'un sistema democràtic, aquestes entitats, les cambres, són organismes superflus i, d'altra banda, inexistents en una bona part de l'Europa comunitària; inexistents a Dinamarca, a Irlanda, a Holanda, a Luxemburg... Des del nostre punt de vista i en coherència amb allò que tantes vegades s'ha dit en aquest Parlament, ajuntaments, sindicats i associacions de propietaris agrícoles i un organisme de serveis agraris eficient i summament descentralitzat —per cert, l'honorable conseller ens ha avançat ja des d'aquest faristol algunes novetats que en principi saludem positivament en relació a una major territorialització dels serveis del seu departament—, dic, doncs, que aquesta suma de circumstàncies cobriria perfectament el marc representatiu, negociador, competencial i de serveis de l'agricultura a Catalunya.

En conseqüència, per a nosaltres a Catalunya la millor llei de cambres agràries seria aquella que permetés desempallegar-se'n definitivament, convocar eleccions sindicals al camp i optimitzar i territorialitzar al màxim el funcionament dels serveis agraris. Aquesta és, en síntesi, la principal motivació per la qual nosaltres vam presentar en el seu moment aquesta esmena de retorn al Projecte de llei que avui discutim.

Malauradament, cal reconèixer que un cop més aquesta interpretació freqüentment cada cop més restrictiva de les nostres capacitats d'autogovern, en part acceptada *de facto* per la política catalana i espanyola que manté l'actual majoria política a Catalunya, ens col·loca un cop més —un cop més— sota la fèrula d'una llei de bases —en aquest cas la de 1986, modificada l'any 1991 després, com deia, de les dues sentències del Tribunal Constitucional— que constitueix per a nosaltres una cotilla molt difícil de justificar per a la capacitat legislativa d'aquesta cambra i, de rebot i en conseqüència, per a la plena sobirania dels ciutadans i ciutadanes que ens han elegit.

En conseqüència, el projecte del Govern era —dic era, perquè després del tràmit en la cambra, i no només per l'aportació dels diversos grups, sinó també per una bona disposició per part de la majoria que dona suport al Govern

i suposem també que part del Govern, evidentment, aquest projecte ha estat crec, creiem que millorat—, era —dic— en la seva redacció inicial un calc d'aquesta llei de bases, i deixava —i en alguns aspectes creiem que encara hi deixa, en la redacció que avui arriba al plenari— en el tinter de la reglamentació aspectes que a nosaltres ens semblen molt essencials, com és el procés de la transferència patrimonial de les actuals cambres i com és la realització del procés electoral.

Per una altra banda, el Projecte de llei consagra l'existència de quatre cambres provincials, mentre que nosaltres hauríem preferit limitar-nos a un únic consell agrari de Catalunya, que servís essencialment —això en part l'honorable conseller ho reconeixia també— com una mena de gran col·legi electoral per mesurar la representativitat real i efectiva de les diverses opcions, sindicals i professionals agràries.

Dissortadament, la llei de bases —aquesta cotilla que sofrim en molts aspectes ara també en el marc agrari i en aquest cas particular— també posa el nas en els àmbits territorials i imposa amb una persistència jacobina, hereva d'aquelles obsessions periclitades, en gran part, però vives, malauradament, en d'altres aspectes, d'aquelles obsessions del segle XIX, imposa —dic— amb persistència jacobina el marc provincial.

En definitiva, ens trobem novament en la tesitura d'haver de sofrir aquesta interpretació laxa que del concepte de bases fa sistemàticament l'Estat i sovint el Tribunal Constitucional, la qual cosa converteix, tot sigui dit amb el major respecte, però tot sigui dit també amb la major contundència, converteix les lleis de bases en una mena d'impost revolucionari de les nostres més aviat migrades competències.

Per tant, la llei de cambres és negativa en alguns aspectes, perquè neix absolutament limitada per l'existència d'una llei de bases, perquè consagra l'existència de les cambres provincials i perquè al capdavant, com deia suara, l'única llei de cambres que necessitem és una llei que les supprimeixi definitivament del capítol de la despesa pública i que ens alliberi definitivament de qualsevol temptació de corporativisme periclitat.

Ara bé, al mateix temps cal reconèixer que sense un impuls democràtic i intens d'una majoria de les forces polítiques de Catalunya, d'una majoria d'aquest Parlament en benefici d'un salt qualitatiu i quantitatiu des del punt de vista de les nostres cotes actuals de sobirania, no ens és possible escapar-nos de la cleda restrictiva de les actuacions de l'executiu i del legislatiu espanyols. Per tant, al mateix temps que denunciem les limitacions de l'actual terreny de joc, que jo espero que expressament o explícitament d'altres forces polítiques d'aquesta cambra comparteixin amb nosaltres, al mateix temps que reconeixem això, dic, també hem de reconèixer que la majoria actual que governa a Catalunya no podia presentar un projecte gaire més bo. També hem de reconèixer que els ponents de la majoria, els senyors Parera i Companys, s'han esforçat, com ens consta que ho ha fet l'honorable conseller, a millorar el text inicial i a incorporar algunes de les esmenes a l'articulat que Esquerra Republicana presentava amb la voluntat de millorar-lo.

I si bé es tracta d'una llei negativa pel context legislatiu i jurídic en què neix, encotillada, també hem de reconèixer que inclou un aspecte enormement positiu, una reivindicació històrica i ajustada del moviment pagès, i aquest aspecte és la convocatòria d'eleccions sindicals lliures. El Reial decret de 15 de gener de 1993, que traspassa les cambres a la Generalitat, i el Projecte de llei que discutim són, entre d'altres eines, les principals de què ens hem de valer en aquest moment, i encara que no ens inspirin entusiasme, per obrir definitivament la porta a les eleccions sindicals agràries i a una mesura objectiva i democràtica de l'autèntica representativitat dels sindicats i les associacions professionals del camp a Catalunya.

En resum, doncs, hi ha tres motius principals que aconsellen al meu Grup, en aquests moments, la retirada de la nostra esmena de retorn. Primer, perquè entenem que es tracta d'una possibilitat per imperfecta que sigui, d'actualitzar una situació intolerable i no democràtica. Segon, perquè garanteix la celebració d'eleccions sindicals, i tercer, perquè el text que tenim sobre la taula incorpora millores amb relació al projecte que inicialment havia estat enviat a la cambra.

Senyor president, acabo immediatament. Tenim, tanmateix, dubtes i recels sobre alguns aspectes, aspectes com l'atribució del patrimoni, la celebració de les eleccions, així com sobre el paper que en el futur poden jugar aquestes quatre cambres provincials, mal encaixades entre els ajuntaments, els sindicats i els serveis agraris de la Generalitat, però fem tanmateix un vot de confiança a la rectitud d'intencions del Govern i retirem la nostra esmena en aquests moments. Que consti, però, que Esquerra Republicana seguirà amb atenció els processos que s'esdevinguin en els propers mesos, com ens consta que ho faran les organitzacions democràtiques i representatives del camp català. El nostre Govern, en aquest cas –també en d'altres, però ara ens referim a aquest en concret–, hauria de fer del rigor, de la transparència i la rotunditat democràtica una línia principal de conducta. Els agricultors de Catalunya, sens dubte la més sacrificada o una de les més sacrificades de les nostres classes, s'ho mereixen a bastament.

Senyors diputats, senyores diputades, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Queda retirada l'esmena; malgrat això, procedeix torn en contra: el senyor Parera té la paraula.

El Sr. PARERA: Moltes gràcies, senyor president. Bé, tot agraint que el senyor Pueyo, en nom d'Esquerra Republicana, hagi anunciat aquesta retirada de l'esmena a la totalitat, voldria mantenir, si m'ho permet i em sembla que d'acord, doncs, amb el Reglament de la cambra així es pot fer...

El Sr. PRESIDENT: És reglamentari.

El Sr. PARERA: Gràcies, senyor president..., el posicionament, tot agraint, doncs, aquesta retirada.

Bé, jo, agafant una mica el fil de..., el senyor Pueyo ha dit: «No es podia fer gaire més des del Govern de la Generalitat, donat el marc en què es movem.» Això vol dir que és una bona llei. I, si a més a més tenim en compte que hi ha hagut una voluntat de consens expressada per part de tots

els ponents, doncs, això encara ho justifica més. De totes maneres, respectem que..., els seus raonaments crec que responen més a una oportunitat política de mantenir, doncs, unes postures alternatives, que, si bé en el marc en el qual ens movem..., sap molt bé el senyor diputat que no podem anar per altre vies.

I només voldria ressaltar..., perquè aquí, en la presentació de la llei, l'honorable senyor conseller ho ha fet a bastament, fent un repàs històric de tot el representen les cambres agràries des del segle passat, des de 1890. Cal dir que vàrem tenir, doncs, una llei que va ser conflictiva. Aquesta conflictivitat ha portat en el si d'aquest Parlament, doncs, a discussions molt acalorades. Recordo jo mateix que la primera vegada que vaig pujar en el si d'aquesta tribuna del Parlament, el 2 d'octubre del 80, el tema era prendre una decisió que la cambra no podia prendre, que era la dissolució de les cambres agràries.

Allò lamentable de tot això, i fruit, doncs, del Decret que va començar malament, el del juny del 77, la posterior llei conflictiva, com s'ha dit aquí, del 78, la conflictivitat que va portar i la falta d'acceptació i el rebuig i que va comportar una llei, ara ens trobem, en l'actualitat, després de tants anys, amb un clima totalment diferent: d'aquelles nou-cents i escaig cambres agràries per a Catalunya, s'ha presentat un projecte que queda reduït a quatre cambres per a tot Catalunya; que, de totes aquelles funcions econòmiques que es podien fer, han quedat totalment limitades i allunyat de tot això a una resolució de consulta i de col·laboració; que, a més a més, se li preveuen, doncs, unes eleccions totalment lliures i democràtiques en el camp català, acceptades per totes les forces sindicals, i que, a més a més, des del Departament es va per una línia de promoció del sindicalisme, de la representació, a través de les organitzacions agràries. I, a més a més, l'organisme de serveis agraris que també es demanava l'any 80, doncs, ha quedat transformat en uns serveis agraris comarcalitzats per a tot el territori de Catalunya.

Per tant, crec que el mapa, i els raonaments amb els quals ens movíem l'any 80, ha estat totalment justificat, ha estat totalment consensuat, i això fa possible que, a través d'una via de l'acceptació i el diàleg, avui ens trobem, l'any 93, i potser l'únic que hem de lamentar és el temps transcorregut..., però en una via de solució definitiva d'aquest tema.

Per tant, crec que, tot agraint..., si era just que féssim també un posicionament i un petit repàs del que ha representat aquests anys, agraiem la retirada d'aquesta esmena a la totalitat, però no podíem passar alt, doncs, fer un petit repàs històric del que han representat aquests anys, un tema que ha fet córrer tanta i tanta tinta, moltes vegades immerescudament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Parera. Passem al debat de la part dispositiva.

Haig de fer un advertiment a la cambra: hi ha una esmena tècnica signada per tots els grups, i, per consegüent, queda incorporada en el Dictamen, de manera que no cal fer votacions expressives sobre aquest particular.

La primera esmena –perquè els articles de l'1 al 3 no tenen esmenes– és a l'article quart, del Grup Popular. Per defensar-la, té la paraula la senyora Arnalot. Fa agrupació d'esmenes?

La Sra. ARNALOT: Sí, senyor president. Miri, si vostè m'ho permet, jo voldria agrupar les esmenes 15, 16 i 28, 29, 32 i 37...

El Sr. PRESIDENT: A veure, vagi...

La Sra. ARNALOT: Miri, jo primer començaré per les esmenes que tenia primer, senyor president, que eren, miri, la 2, la 4, la 6, la...

El Sr. PRESIDENT: Vagi a poc a poc. 2, 4...

La Sra. ARNALOT: 2, 4, 6, 8, 9, 10, 11, 13, 17, 20, 22, 24, 25, 27 i 35.

Jo aquí volia manifestar, senyor president i senyores i senyors diputats, que l'article 4 ha estat esmenat en Comissió, d'acord amb la proposta del Grup Popular, deixant ben clar que l'abast de cadascuna de les quatre comarques territorials és la corresponent a la província. I, en conseqüència, senyores i senyors diputats, el Grup Popular retira les esmenes que ara acabo de manifestar-li a vostè, senyor president. I també anuncio la retirada de l'esmena 3.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, totes les que ha mencionat queden retirades.

La Sra. ARNALOT: Sí, pel motiu que acabo de manifestar en aquest moment, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. ARNALOT: I també la retirada de l'esmena 3, pel motiu que he manifestat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

La Sra. ARNALOT: Gràcies. I, si vostè m'ho permet, ara defensaria l'esmena...

El Sr. PRESIDENT: Les que queden vives.

La Sra. ARNALOT: Sí, les que queden vives.

El Sr. PRESIDENT: Començant per la 15.

La Sra. ARNALOT: La 15, la 16 i la 28 i, després, la 29, 32 i 37, si vostè m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, té la paraula.

La Sra. ARNALOT: Gràcies, senyor president. Les esmenes 15 i 16, del Grup Parlamentari Popular, a l'article 11 del Dictamen de la Comissió es dirigeixen a contemplar l'esmentat article pel que fa al funcionament del Ple com a òrgan de govern de les cambres agràries, de tal manera que introduïm la necessitat que les convocatòries ordinàries del Ple s'hagin de fer mitjançant convocatòria pública que expressi la data, lloc, hora de la seva celebració i ordre del dia amb una antelació mínima de set dies, i que les convocatòries extraordinàries que tinguin caràcter urgent s'hagin de fer amb antelació suficient per a fer-ho saber als membres del Ple.

L'esmena número 16 va lligada completament amb l'anterior, tot i que recull pràcticament el redactat de l'apartat 4 de l'article 11, amb la diferència que, la forma de convocatòria, nosaltres la deixàvem en un apartat anterior, amb la nostra esmena número 15.

Finalment, l'esmena número 28 tracta dels prop de 250 tècnics assumits pel Departament d'Agricultura, Ramaderia

i Pesca, que fins ara estaven a les cambres. La nostra esmena tracta amb el mateix esperit que el text del Dictamen, però amb una major minuciositat, la garantia de la subrogació per part del Departament en tots els contractes laborals, obligacions reconegudes i drets adquirits pel personal laboral que gaudeixi de la condició d'interí i de propi de les cambres locals segons la legislació vigent.

Aquesta és la defensa d'aquestes esmenes, 15, 16 i 28.

Ara, senyor president, si m'ho permet, defensaria les esmenes 29, 32 i 37, com li he manifestat abans. M'ho permet?

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

La Sra. ARNALOT: Gràcies, senyor president. Aquestes esmenes fan referència al patrimoni de les cambres agràries.

Una de les matèries cabdals que tracta el Projecte de llei avui a debat és l'adjudicació de l'actual patrimoni de les cambres agràries, qüestió que, com s'ha posat de manifest, no és pacífica, sinó que, molt bé al contrari, ha donat lloc a nombrosos contenciosos, dels quals, per posar un exemple més proper, podríem parlar d'Almacelles. Es tracta, doncs, d'una qüestió que cal deixar suficientment clarificada en favor dels seus legítims propietaris, per la qual cosa hem presentat les nostres esmenes en el sentit que els béns, drets i obligacions de qualsevol naturalesa que corresponguin a cambres agràries que resultin extingides en l'aplicació de la llei d'avui a debat, la Generalitat garanteixi l'adscripció del patrimoni als seus legítims propietaris, els agricultors, amb la finalitat exclusiva de prestar servei d'interès general agrari, per la qual cosa l'Administració de la Generalitat haurà de facilitar a les organitzacions professionals i als sindicats agraris un llistat complet de tots els béns i drets dels quals siguin titulars les cambres agràries, així com de la seva situació registral.

Finalment, la nostra esmena número 37 faculta el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per crear juntes gestores mentre siguin necessàries, fins a l'atribució definitiva del patrimoni a què fa referència la disposició addicional tercera, en la qual el període comprès entre l'entrada en vigor d'aquesta present Llei i la constitució oficial dels òrgans de govern de les noves cambres. Els béns adquirits pels agricultors en el seu moment i que s'han anat revaloritzant a través dels anys, que es materialitzin en un patrimoni fonamentalment immobiliari, amb un valor aproximat de més de 2.000 milions de pessetes. Cal garantir que aquest actiu torni als seus propietaris. Les fórmules poden ser de diferents tipus, tenint una major preferència per la constitució de fundacions, però, en definitiva, el que cal és garantir que aquest patrimoni reverteixi als pagesos, ja que la seva generació ha estat possible gràcies a les seves contribucions i gestió, i, per tant, s'ha de fer d'una manera que no es produeixin situacions que en la pràctica podrien suposar una autèntica confiscació d'una propietat privada.

Les esmenes del Grup Parlamentari Popular van dirigides en aquesta direcció, tot anunciant que farem un seguiment exhaustiu de tots els supòsits de transferència dels béns que integren el patrimoni de les cambres agràries de manera que

corresponguin realment a l'interès general agrari i que aquest interès general agrari no es converteixi en un interès particular polític.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Arnalot. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té esmenes a l'article 5 i següents. Senyor Pueyo, vol defensar-les?

El Sr. PUEYO: Sí, senyor president. Voldria defensar l'esmena número 8. Espero que seguim..., sí, l'esmena número 5.

El Sr. PRESIDENT: La 8, no, eh?, que no és seva.

El Sr. PUEYO: La 5, la 5, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: La 5.

El Sr. PUEYO: De vegades, ja sap que seguim numeracions no coincidents.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, és la de l'Informe.

El Sr. PUEYO: Sí, li'n demano excuses.

Bé, en relació amb aquesta esmena, hem de dir que els articles 4, 5 i 6 del Projecte pretenen determinar –i ho fan– les funcions de les cambres agràries, de les quatre cambres que es creen, i, per tant, determinen clarament que no poden assumir funcions pròpies dels sindicats agraris i de les organitzacions professionals agràries i que no poden assumir competències corresponents a les entitats locals, als ajuntaments, ni tampoc les referides a activitats mercantils o comercials. Aquestes funcions queden, per tant, prou ben taxades; és a dir..., no aquestes funcions, aquestes limitacions queden i han de quedar al màxim sense ambigüitats, sense portes mig obertes, i nosaltres entenem que parlar de consulta i de col·laboració amb l'Administració de la Generalitat en matèria d'interès agrari introdueix un criteri d'ambigüitat que contrasta fins i tot amb allò que després es determina molt clarament en l'article 6. Aquesta ambigüitat es resoldria molt fàcilment si es canviava «consulta i col·laboració»..., és a dir, si, com proposem nosaltres, s'introduïa una modificació que digués: «consulta i col·laboració amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca». Aquesta és la nostra proposta, que és el Departament que entenem que s'ocupa de les matèries d'interès agrari. En aquest punt, fins i tot, el conseller d'Agricultura entendrà que estem trencant una llança a favor de la clara determinació de les seves competències, perquè, altrament, a l'empara d'aquest administrativament indeterminat «matèries d'interès agrari», ens podem trobar que estiguem legitimant que les futures cambres acabin negociant –cosa que no faran els sindicats, cosa que no faran les interprofessionals, coses que no faran les associacions de propietaris– amb la Conselleria de Política Territorial, la Secretaria General de la Presidència o amb la Conselleria de Treball. Aquest és el sentit de la nostra esmena. O amb la Conselleria de Finances, evidentment, el titular de la qual..., perdó, d'Indústria, el titular de la qual ens acompanya amablement.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Els portaveus de Convergència i Unió, què prefereixen? Constar o esperar després a fer el torn en contra?

El Sr. PARERA: Com vostè vulgui, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: No, no...

El Sr. PARERA: Si vol, podríem fer el torn en contra, si m'ho permet, de les dues esmenes primeres, la del Grup Popular i la d'Esquerra Republicana, i el meu company, Ramon Companys, faria la resta de les del Grup Popular.

Molt bé, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Mai més ben dit, eh?

El Sr. PARERA: Valguin les meves primeres paraules per adreçar l'agraïment al Grup Popular, a la diputada senyora Arnalot, per la retirada de totes les esmenes que feien el mot «provincials». Crec que això és positiu, com era positiva també, doncs, l'esmena que hem signat tots en què retiràvem les «territorials», i pel fet de retirar les territorials enteníem, i crec que, doncs, també hem coincidit amb aquest plantejament, que el Grup Popular, doncs, ha entès que el fet provincial tampoc calia que hi fos.

També agrair-li això de l'altra esmena, la número 2, d'ells, que l'han retirada, que feia esment a la cambra nacional de Catalunya. I en l'esmena del Grup Popular a l'article 11, en la qual, en aquesta esmena, pretén concretar, dintre dels plens, els terminis, les convocatòries. Jo crec que en el si del ple, de l'article 11, ja queda prou concretat en els seus diferents apartats, fins i tot en l'apartat quart, i, per tant, nosaltres entenem que ja garanteix totalment les garanties de transparència, d'assistència, i deixa també a la concreció de cada cambra que en el si de l'elaboració dels seus propis estatuts, que hauran d'elaborar posteriorment, puguin, aquests membres, components representatius d'aquestes cambres, poder dintre dels principis democràtics als quals s'ajusten a la llei, concretar aquests termes, i, per tant, amb base en això, nosaltres no acceptaríem aquesta esmena.

I també amb l'esmena següent, la del Grup Popular, l'addició d'un nou apartat, també dintre de l'article 11, doncs, creiem que el ple ja quedarà vàlidament constituït quan assisteixin en primera convocatòria la meitat dels seus membres i en segona convocatòria el tant percentual que fixaran els estatuts.

Per tant, el criteri del Grup de Convergència i Unió és que no podem contemplar en el si d'aquest article qüestions tan precises i tan concretes, doncs, que per altra banda, en cada llei que elaborem en aquest Parlament, queden ja regulades posteriorment per al seu reglament; i per altra cantó, també, que la validesa de la segona convocatòria quedi també establerta en el si dels seus propis estatuts.

És per tots aquests raonaments, jo crec que aquestes esmenes no són unes esmenes de fons, són unes esmenes de concreció, però que entenc que ja hi ha una voluntat política i que donem el marge de garanties i de confiança perquè siguin els seus propis membres que compondran el ple de la cambra en la qual puguin determinar això.

Per totes aquestes coses, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera. El senyor Companys.

El Sr. COMPANYS: Senyor president, senyores i senyors diputats, passaré a fer el torn en contra a les esmenes 28, 29, 32 i 37, del Grup Popular.

La número 28, com ha avançat ja fa uns moments la seva portaveu, és aquella que fa referència al personal transferit amb el Decret 28, en virtut del que estableix l'apartat d del Reial Decret 48, de 1993, de 15 de gener, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria de cambres agràries. Va ser traspassat a la Generalitat el personal que figura als annexos 1 i 2 del mateix Reial Decret, i la resta de persones contractades per les esmentades cambres agràries i que a més no figuren de forma especial en les relacions esmentades no poden passar a dependre, sense més, del Departament d'Agricultura de la Generalitat.

Cal tenir present, senyores i senyors diputats, que en la majoria dels casos —estem parlant en aquest moment de personal contractat— realitzaven tasques d'activitats econòmiques l'exercici de les quals estava prohibit des de l'entrada en vigor de la Llei de bases del règim jurídic de les cambres agràries de l'any 86 i que, en el moment del traspàs a les entitats privades a què han d'anar a parar, pensem que seria bo que també es transferís aquest personal.

Per tant, entenem nosaltres que amb el redactat que diu textualment, en el seu apartat tercer: «Pel que fa a personal amb contracte laboral, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en virtut de la transferència, subroga tots els contractes d'aquesta condició, amb tots els efectes de la subrogació que això comporta.» Entenem, senyora diputada, que queda perfectament explicitat i que queden salvaguardats els interessos de tot el personal que en aquest moment forma part de les cambres agràries. Aquesta seria l'esmena del Grup Popular 28.

L'esmena 29 faria referència a la voluntat que figurés en la mateixa llei que el patrimoni anés als seus legítims propietaris. Nosaltres entenem que en la Llei ja queda perfectament definit i preveu els drets i les obligacions de les cambres agràries que resulten extingides en virtut d'aquesta llei, que el seu patrimoni serà destinat a les finalitats i el servei general agrari. Queda perfectament definit en el Projecte de llei. No obstant, si nosaltres en aquest moment entréssim en aquesta proposta del Grup Popular, realment, entrariem en una situació realment complexa, perquè en molts casos estem parlant de patrimoni de molts anys i seria, per un costat, difícil i complex saber qui són els seus legítims propietaris, però segurament seria molt més complex veure com això es traspassa als seus hereus legítims, que en moltes cases no serien ni pagesos. Per tant, entenem que de la manera com la llei deixa aquest tema perfectament definit, i en el qual diu: «Les adscripcions: pels mitjans que escaigui n'ha de garantir el Departament l'aplicació a les finalitats del servei d'interessos agraris», queda perfectament definit.

Si entréssim en la pròxima esmena, que és la 35, en la qual demana el llistat... —seria l'esmena 75—, demanaria el llistat de tots els béns de les cambres agràries. Els béns i els

drets dels quals són titulars les cambres agràries locals no van ser transferides a la Generalitat de Catalunya donat que no era de titularitat estatal, sinó que són les mateixes cambres agràries les propietàries i, per tant, són elles mateixes les que tenen tota la informació. En aquest moment, el Departament està recollint tota aquesta informació i, per tant, estarà a disposició dels sindicats i de les institucions que faci falta per poder-los-hi traspasar.

I ens quedaria l'esmena 82..., que és la 37, senyor president, exactament, que és la creació de juntes rectores. Entenem que en aquest moment la mateixa llei queda perfectament clara al respecte, amb la qual és el mateix departament qui queda facultat per regular de forma provisional, pel que fa a les cambres agràries ja existents, des del moment de l'entrada en vigor de la llei fins a les eleccions, que serà qui regularà i, per tant, entendríem que tampoc és necessària la creació d'aquestes juntes.

Per tant, senyores i senyors diputats, amb base en les explicacions que ha donat, nosaltres no donaríem suport a aquestes quatre esmenes del Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Companys. Ara sí, ara el senyor Vilalta per defensar, com a mínim, l'esmena número 7, del Grup Socialista, i si vol... *(El Sr. Pueyo demana per parlar.)* Digui, digui... El senyor Pueyo demana la paraula. Per què?

El Sr. PUEYO: Senyor Pueyo..., ai!, senyor president *(remor de veus i rialles)*, perdó, ho sento, és el pes d'aquests llargues hores de debat. Tinc la sensació que l'esmena d'Esquerra Republicana no ha estat contradita. Suposo que no significa que és acceptada. *(Remor de veus i rialles.)*

No? *(Pausa.)* Bé, gràcies.

El Sr. PARERA: Precisament volia fer el torn en contra d'aquesta esmena. Molt concretament, això fa referència a l'article cinquè...

El Sr. PRESIDENT: Això li passa per preguntar, eh?

El Sr. PARERA: No, senyor president, ho tenia al calaix, sap?

El Sr. PRESIDENT: Segueixi, senyor Parera.

El Sr. PARERA: Moltes gràcies. Bé, el Grup d'Esquerra Republicana intenta limitar en el si de la consulta i col·laboració que quedi expressament lligat només al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, entenem que també, donat que són de consulta i col·laboració, pot ser extensiu, tot i que majoritàriament, doncs, són i depenen del Departament d'Agricultura, que si alguna vegada fos que altres departaments —i penso Política Territorial, penso Medi Ambient, departaments que moltes vegades tenen una incidència també directa—, fóra bo i és bo i així s'ha previst en el Projecte de la llei que es pugui contemplar, doncs, també aquest tipus de consulta. Per això nosaltres rebutgem aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera. Senyor Vilalta, per defensar les esmenes del Grup Socialista.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Sí, senyor president. Si m'ho permet, agruparia la 7, la 14, la 19, la 23, la 30 i la 38, que són totes les del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Quina és, la 38?

El Sr. VILALTA I OLIVA: Perdó? La que corresponia a la 85 en l'altre correlat.

El Sr. PRESIDENT: En la nova disposició final.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Exacte. Bé, molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el conseller deia en la seva presentació que aquesta era una llei llargament esperada. Jo crec que sí, i quan es repassen els diaris de sessions d'aquest Parlament es troba una insistència, jo diria fins i tot una persistència en el curs del temps, a tornar i retornar sobre el tema de les cambres agràries. I persistència també des de fora d'aquest Parlament, des de les organitzacions sindicals agràries, des dels sindicats agraris, especialment des de la Unió de Pagesos, una representació dels quals avui està aquí a la tribuna del públic, rematant la feina, com qui diu.

El tema de les cambres agràries, efectivament, com assenyalava abans el senyor conseller i algun dels portaveus que m'ha precedit en l'ús de la paraula, arrenca des del 1890 i en el curs del temps és regulat de diverses formes i maneres. Jo diria que sempre es planteja en aquesta distinta regulació un parell de qüestions recurrents. Què han de ser les cambres agràries? Han d'ésser associacions o han de ser corporacions públiques amb les conseqüències jurídiques que això implica? I en segon lloc, han de ser agrupacions voluntàries o han de ser agrupacions forçoses? I en les diverses regulacions legals des d'aquella de 1890, continuant per la de 1919, que dona el tomb a la situació, per tornar després enrere i endavant una altra vegada, i hi han diverses respostes a aquestes preguntes, i jo diria que en el règim democràtic són també les qüestions que ens hem preguntat moltes vegades.

Si hi ha d'haver cambres agràries, aquestes cambres què han de ser? Han de ser associacions o han de ser corporacions públiques —ho repeteixo— amb les conseqüències jurídiques que això implica per un supòsit o per un altre? I han de ser associacions voluntàries o han de ser associacions forçoses? I, ho repeteixo, aquestes preguntes han trobat diverses respostes en el curs del temps, que han motivat, fins i tot, recursos davant del Tribunal Constitucional i dues sentències del Tribunal Constitucional, que han motivat que, finalment, entre la Llei precedent del 85 i la Llei posterior com a conseqüència de l'altra Sentència del Tribunal Constitucional del 91, quedés dibuixat un marc estatal que ben bé pot considerar-se —i, efectivament, la Sentència del Tribunal Constitucional així ho reconeix— amb caràcter de llei de bases, la normativa, per tant, bàsica que regeix.

Què diu, en substància, la Sentència del Tribunal Constitucional, i, per tant, què diu, en substància, la llei de bases que regeix el tema? Diu que les cambres agràries existiran, diu que les cambres agràries seran corporacions públiques i diu que la seva pertinença serà voluntària. I això obliga, lògicament, en conseqüència, a reajustar la legislació que

aquest mateix Parlament havia aprovat en ocasions anteriors, fins a arribar al dia d'avui, després d'un tràmit de discussió en ponència i en Comissió, que pretén resoldre el tema d'una vegada.

El marge de maniobra que tenia la Conselleria per presentar el Projecte que ens ha presentat és, efectivament, un marge molt escàs, considerant que la llei de bases fixa molt precisament quins són els trets bàsics essencials que regiran el tema, i, per tant, el marge era escàs i curt.

Sobre el Projecte presentat pel Govern —en les línies mestres bàsiques del qual el Grup Socialista coincideix i, per tant, no va presentar esmena a la totalitat des del primer moment i solament unes esmenes de millora—, hem d'assenyalar que ens hem situat i hem situat la nostra atenció sobre tres o quatre qüestions bàsiques, quatre qüestions bàsiques. Primer, com es resolva la qüestió de la naturalesa i de les funcions de les cambres agràries? Doncs, es resol aquí, a Catalunya, en aquest Projecte que ara estem discutint i aprovant, d'aquesta manera: són corporacions públiques que tenen un marc competencial estrictament reduït al que la Llei de bases assenyalava. Les seves funcions són: actuar com a òrgan de consulta i col·laboració amb l'Administració de la Generalitat; exercir les competències que la Conselleria li delegui, i administrar els seus recursos i patrimoni, i això en cap cas haurà d'interferir la llibertat sindical ni el dret d'associació empresarial, ni significarà, de cap de les maneres, la possibilitat de constituir-se o d'erigir-se en òrgans representatius de la pagesia, a fi i efecte de negociar amb l'Administració —primera qüestió.

Segona qüestió: quin procediment electoral per a elegir-les? En aquest aspecte, el Grup Socialista va presentar diverses esmenes que en tràmit de ponència han estat, en les seves línies generals, assumides. Tendien a ajustar el procediment electoral per a l'elecció de les cambres agràries a les normes, al règim electoral general. I, per tant, en la mesura que el procediment electoral per a les cambres s'ajusta al règim electoral general, nosaltres considerem que existeixen suficients cauteles i suficients garanties, que ens fan plenament acceptable el sistema d'elecció.

Tercer bloc: quins òrgans de govern i com s'elegiran aquests òrgans de govern? I aquí apareixia una discrepància clara nostra amb els criteris del Departament, i és el que fonamenta en bona mesura la persistència de les esmenes de les quals parlo. El Projecte que se'ns proposa diu que les cambres agràries seran elegides pel sistema proporcional, en aplicació de la Llei d'Hondt, sobre llistes tancades, per a elegir un total de vint-i-cinc membres, que són els que formaran la cambra provincial, i que la circumscripció serà provincial; diu que es proclamarà automàticament el cap de la llista guanyadora. Bé, aquest president pot estar en situació de minoria en el si de la cambra, i a nosaltres això ens sembla que, encara que les cambres no tinguin unes funcions específiques en el món de la pagesia, no deixarà de tenir el president de la cambra agrària provincial una certa legitimitat moral i política per parlar en nom del sector, perquè, en definitiva, el president de la cambra agrària provin-

cial portarà una certa legitimitat *de facto* al darrere, i és possible que el color sindical d'aquest president automàticament elegit no coincideixi amb el color majoritari del Ple de la cambra agrària provincial, i això serà una font de conflictes. I, per tant, nosaltres aquí vam presentar unes quantes esmenes, tendents a assegurar que el president seria elegit pel mateix Ple de la cambra agrària provincial, com a conseqüència i en resultat de la composició de la cambra. I creiem que hauria de ser així, però els sindicats agraris, efectivament, han concertat amb el Departament la fórmula que el Departament ha proposat.

Nosaltres creiem que havíem de presentar aquestes esmenes perquè ens semblava que seria millor, però, sincerament, en aquest moment, senyor president, tampoc volem interferir un acord –i ho diem així de clar– entre els diversos sindicats agraris, *tots* els sindicats agraris i el Departament, que han concertat quelcom que a nosaltres ens sembla que portarà problemes en el funcionament ordinari de les cambres però que han decidit que, en qualsevol cas, aquest és un bon camí, que els satisfà a tots.

I la quarta qüestió, senyor president, era què se'n fa, del patrimoni que tenen les cambres locals que s'extingiran a partir de l'aprovació d'aquesta llei? El Projecte diu que és el Departament el que decidirà el destí d'aquest patrimoni, escoltades les organitzacions agràries, i a nosaltres ens sembla bé. Nosaltres hauríem pretès introduir algunes precisions, en el sentit que aquell patrimoni que té unes característiques més específicament municipals fos transferit preferentment als ajuntaments, que representen també, en definitiva, el conjunt dels ciutadans pagesos i no pagesos d'aquells respectius municipis, i que aquell patrimoni que té un caràcter més específicament agrari fos transferit o bé a les cooperatives o bé a les fundacions, si es constituïen específicament, o a qualsevol altra organització representativa del món agrari. Va ser rebutjada aquesta precisió, i, en qualsevol cas, se'ns assenyalava que el bon criteri del Departament, de comú acord amb les organitzacions agràries, trobaria el destí precís. Bé, en qualsevol cas, aquell indicatiu que nosaltres preteníem introduir tampoc limitava o tampoc tancava absolutament les possibilitats, i, per tant, ens quedarà sempre, en qualsevol cas, la possibilitat de fer el seguiment oportú del tema i deixar-nos o denunciar aquí, en aquest mateix Parlament, quan ens sembli que el destí atribuït no és el destí correcte. Per tant, nosaltres ens sentim amb la possibilitat de fer el seguiment i amb l'obligació de fer el seguiment i el control de la qüestió.

Per tant, dites aquestes qüestions o aquests precisions, senyor president, felicitar-nos que aquesta llei tan esperada pugui arribar a bon port; felicitar-nos d'aquesta previsió de propera convocatòria electoral, tot assenyalant que, en qualsevol cas, la Llei de bases que regeix –tal com assenyalava abans– reserva la competència de fixar les dates de convocatòria electoral al Govern de l'Estat –per tant, al Govern central–, i que serà, per tant, en qualsevol cas, en aquests propers mesos –efectivament, així ho esperem–, però quan el Govern central, i no la Conselleria, ho determini. En

qualsevol cas, és desig del Grup Socialista que aquesta convocatòria es produeixi quan abans millor.

I, dites aquestes coses, senyor president, fetes aquestes precisions, com assenyalava abans, i a fi i efecte de facilitar, encara que sigui breument, per uns instants, doncs, l'acceleració del tràmit, jo li retiraria en aquest moment el conjunt d'esmenes presentades, sumant-me a aquesta voluntat que la llei sigui eficaç al més aviat possible i pugui produir els seus fruits, també, al més aviat possible. Per tant, senyor president, li comunicaria, després d'aquesta intervenció, la retirada de les esmenes que li he anunciat, i donaria per fet el posicionament del Grup Socialista respecte al vot, posteriorment a l'aprovació dels diversos articles de la llei.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. O sigui que dóna per feta l'explicació de vot.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Dono també per feta l'explicació de vot, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. Volen dir alguna cosa, com a torn en contra?, hi cap. (*Pausa.*) No?

El Sr. COMPANYS: No, només una puntualització. Hi ha una esmena, que és la 2346, que no l'ha defensat. Jo penso que si la dóna per defensada...

Moltes gràcies, senyor president.

(*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: L'ha retirat.

Molt bé, doncs, el senyor Pueyo pot continuar defensant les esmenes del seu Grup.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Intentaré de fer les agrupacions possibles, però tinc la sensació que no podré arribar al grau de síntesi i agrupació que ha fet el senyor Vilalta.

En principi, agruparia les esmenes números 12 i 18, per dir que en tots dos casos, que fan referència als membres dels òrgans que constitueixen la cambra agrària, ens trobem que la llei catalana podia arribar, d'acord amb el que fixa la famosa, per enèsima vegada, la famosa Llei de bases, podia arribar fins a un màxim de vint-i-cinc membres, segons l'article 8 d'aquesta Llei. Segons el nostre parer, és superflu recórrer a la magnitud màxima, i entenem que quinze electes són més que suficients per mesurar la representativitat de les diverses candidatures, la qual cosa entenem que ha de ser la funció primordial i gairebé única de les futures cambres.

Pel que fa a la comissió executiva –esmena 18–, veiem que el Projecte de llei també pretén dur al màxim el nombre de membres, i, en canvi, nosaltres pensem –i és el sentit de la nostra esmena– que amb un mínim de cinc membres i un màxim de set membres seria suficient, perquè, fins i tot en el cas del mínim –cinc membres–, permet que hi hagi un president, un vice-president, un tresorer, un secretari i un vocal, i en el cas d'un màxim de set membres permet d'augmentar el nombre fins a tres vocals.

Per tant, aquest és el sentit de les nostres dues esmenes, en la direcció de reduir el nombre de components tant de la comissió executiva com del ple de la cambra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Torn en contra...

El Sr. PARERA: Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Parera té la paraula.

El Sr. PARERA: Moltes gràcies. Bé, aquesta esmena a l'article 11, del Grup d'Esquerra Republicana, parla de reducció dels membres, de passar de vint-i-cinc a quinze, i nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, entenem que vint-i-cinc, donat que només hi han quatre cambres agràries arreu de Catalunya, és un nombre oportú, i n'explicaré els raonaments.

Per un cantó, hi ha un acord de les diferents organitzacions. Pensem que hi haurà només un total de cent vocals en el conjunt de tot Catalunya, i de l'altra manera quedarien reduïts a seixanta. Per tant, nosaltres creiem que aquest número és oportú; és oportú perquè així també ho entenen les diferents organitzacions agràries, perquè així tenen més possibilitat, les diferents candidatures, de ser-hi presents. I per totes aquestes raons -n'hi podríem adduir bastants més-..., però donat que aquest tema, doncs, crec que ha estat suficientment consensuat, ha estat suficientment debatut -tant en ponència com en Comissió, estem arribant a petits retocs que difícilment, doncs, podem ja afinar més el que va ser un profund debat, doncs, de ponència i de Comissió-, nosaltres, aquesta esmena, la número 12, doncs, no l'acceptaríem.

En el cas de l'esmena número 18, crec que els arguments que acabo de detallar són, pràcticament, també semblants. Per tant, també la donaria per defensada, i anunciar que també la rebutgem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera. El senyor Pueyo pot continuar defensant de la 21 en endavant.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Agruparia la 21 i 26. Pel que fa a la 21, que pretén, des del nostre punt de vista, eliminar aquesta restricció que introdueix l'article, quan diu: «llevat dels regidors i alcaldes», nosaltres entenem que no és justificable que regidors i alcaldes quedin exempts de la limitació que la llei estableix als membres de les cambres agràries i que estableix la seva incompatibilitat amb l'exercici de càrrecs d'elecció pública o de designació directa. Pensem que les noves cambres han d'estar absolutament, rigorosament i estrictament allunyades, desproveïdes d'aquells perills de politització que podia haver-hi i que hi havia en les dissenyades en el seu moment per la UCD; pensem que les noves cambres no han de ser el trampolí de cap carrera política, i, en conseqüència, nosaltres som del parer que convindria deixar que alcaldes i regidors facin la seva feina i la facin bé, i no ens emboliquem en compatibilitats que poden ser temptadores i motiu de certes disfuncionalitats. Per tant, aquesta esmena, la mantenim, la defensem.

Pel que fa a la 26, nosaltres, enmig d'aquest caliu nadalenc o pre-nadalenc, doncs, he de dir que, efectivament, algunes de les esmenes que resten són esmenes que pretenen delimitar al màxim o de perfilar al màxim, que és el que

pretenia l'esmena número 26. D'alguna manera, reiterava quelcom que, en una lectura adequada del text del Projecte de llei, queda clar, que és la proporcionalitat de la representació dels sindicats agraris en relació amb els vots aconseguits en el procés electoral. I, per tant, en aquest sentit, l'esmena número 26, la retirarem, d'acord amb el que acabo d'explicar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. Torn en contra?

El Sr. PARERA: Sí, moltes gràcies, tot agraint al senyor Pueyo la retirada de l'esmena número 26 i entrant a rebutjar l'esmena, fer el torn de rebuig de l'esmena número 21, a l'article 14.

Bé, aquí, aquesta és una esmena que nosaltres hem estat, doncs, molt curosos, hem estat analitzant-la, els seus pros i contres, i hem arribat a una conclusió molt clara. En l'article 14 es tracta, doncs, de les incompatibilitats en els càrrecs electes i ja prohibeix i ja limita, doncs, els càrrecs polítics, els càrrecs públics, amb la participació i amb l'elecció en el si d'aquesta llei. Però entenem que, això, estendre-ho a alcaldes i regidors, tenint en compte la realitat del país, el mapa real de Catalunya..., hem de tenir en compte que hi ha dotzenes i dotzenes de municipis que tenen per sota dels cent habitants i que, per tant, pràcticament hi han persones joves i actives que al llarg de la seva vida, en molts períodes de la seva vida, són bé regidors o alcaldes. Per aquest fet, entenem -i a més a més no per cap protagonisme, sinó per un servei, per un servei al poble- que, si a més a més aquesta gent tenen aspiracions en les respectives diputacions que encara queden, o bé tenen aspiracions en els consells comarcals o en el Parlament o en altres llocs, ja la llei els barra el pas. Però, donada aquesta circumstància -i no per altra-, si el mapa municipal de Catalunya fos un altre, possiblement es podria acceptar aquesta esmena; per totes aquestes raons, que crec que són molt entenedores, nosaltres no acceptem aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera. El senyor Pueyo pot defensar les esmenes 31 i 33, si li sembla bé, que ja són a les disposicions addicionals.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Capeixo el sentit de la seva insinuació, i, si li sembla bé, no només agruparé la 31 i la 33, sinó que faré una brevíssima explicació de vot, donat que hem tingut, hem disposat d'un cert temps, en l'inici de la sessió, a través de la nostra esmena de retorn; per tant, conclouríem amb aquesta intervenció el pugilat cordial, però rigorós al mateix temps, que manteníem amb els representants de la majoria.

I dir que aquestes dues esmenes, la 31 i la 33, que són les darreres que defensem, fan referència a la necessitat de garantir allò que la mateixa llei en diu..., fan referència, en definitiva, al procés de transferència del patrimoni actual de les cambres agràries. Però la llei parla de la representació de les entitats afectades i també de les organitzacions professionals agràries més representatives en l'àmbit territorial co-

responent; això, ho diu el punt 2 de la disposició addicional segona. Nosaltres entenem que el període d'informació pública i presentació d'allegacions i aquesta comissió paritària que citem ajudarien a fer al màxim de rigorós, de transparent, de sistemàtic aquest procés de transferència, on poden aparèixer disfuncionalitats, on poden aparèixer discrepàncies i on poden aparèixer situacions, doncs, discutibles. Realment, en alguns casos, s'han produït; en d'altres casos, no, perquè aquest procés ja tira endavant. Per exemple, m'agradaria dir, doncs, únicament..., perquè en el seu moment l'Ajuntament de Martorelles va tenir la gentilesa d'enviar-nos una còpia de l'acord pel qual rebia l'immoble de la cambra agrària local, i, en canvi, per exemple, doncs, ens consta -avui ens arribava- la reclamació d'alguns ciutadans de Cornellà del Terri, on hi ha discrepàncies sobre el procés de transferència que sembla que es pot dur a terme. Per tant, no entrant ara en la casuística concreta de llocs o de municipis, sí que entenem, però, que el període aquest d'exposició pública i de presentació d'allegacions i la creació d'una comissió paritària permetrien una participació més directa dels afectats i interessats en aquest assumpte.

A banda d'això, i per concloure la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana en la tramitació d'aquesta llei, doncs -no m'hi allargaré en absolut; la major part dels arguments del meu Grup han estat exposats a bastament al llarg d'aquest debat-, dir que també valorem positivament l'esforç que ha fet la majoria, l'esforç que han fet els altres grups, l'esforç que han fet d'una manera especial la senyora Arnalot i el senyor Vilalta d'agrupar al màxim, i fins i tot, en alguns casos, de retirar les esmenes; dir que des de Esquerra Republicana de Catalunya no hi ha hagut, en cap moment, voluntat de perllongar més del necessari el procés de debat, però que, al mateix temps, com deia en l'inici de la sessió, doncs, la nostra responsabilitat política ens obliga a dur fins al límit la defensa d'unes posicions que entenem que són les adequades.

En la confiança, a partir d'ara, que, sobretot aquests processos que s'obren i que queden pendants, el procés de celebració d'eleccions, el procés de transferència al patrimoni, es puguin dur amb el màxim rigor, amb la màxima transparència, amb la màxima adequació a allò que la llei i d'altres instruments jurídics fixen, doncs, també felicitar-nos que s'hagi acabat, potser no d'una manera òptima, però sí, almenys, de la millor manera possible en el context actual, aquest llarg contenciós que el poble pagès de Catalunya, el món pagès de Catalunya tenia en relació amb les cambres agràries.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Torn en contra..., sí, el senyor Companys té la paraula.

El Sr. COMPANYS: Sí, gràcies, senyor president. Faria un torn en contra a l'esmena 31 i a la 33, de forma conjunta.

I, en tot cas, penso, senyor Pueyo..., perquè aquest tema és un tema que hem debatut amb intensitat durant els dies que en ponència s'ha estat discutint, i penso que s'ha fet una tasca important d'apropament de posicions, i penso que amb

l'addicional segona, en el punt 2, com vostè ha anunciat abans, queda, al meu entendre, a l'entendre del Grup de la majoria, perfectament definides i emmarcades totes les garanties que es poden donar perquè vostè es senti tranquil que la determinació de les destinacions dels patrimonis i dels mitjans a què es refereix l'apartat primer queden garantides.

Voldria dir que hi participaran els representants de les entitats afectades i també les organitzacions professionals agràries més representatives en l'àmbit territorial corresponent. Per tant, jo penso que en aquest moment l'aplicació correcta d'aquest apartat segon de l'addicional segona penso que podria garantir i podria deixar-lo tranquil, i, per tant, nosaltres, en base a aquesta proposta, no li podrem acceptar, com ja li vam dir en ponència, aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Companys. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té dues esmenes, la 34 i la 36: el senyor Gimeno té la paraula per defensar-les.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Aprofitaria també per fer el posicionament, i, així, amb una intervenció en tindriem prou, no?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. GIMENO: Jo crec que podríem dir que estem davant una fita històrica, una fita històrica pel que representarà l'aprovació d'aquesta llei, i per això voldria, abans de res, manifestar la meua satisfacció, doble, per com s'ha arribat aquí.

Satisfacció doble, per una banda, per la vessant política, perquè hem arribat a un grau de consens tan elevat que diria que també hem aconseguit una fita insòlita: de les quinze esmenes que vam presentar el Grup d'Iniciativa per Catalunya, tretze han estat acceptades. No sé si aquests percentatges seran repetibles; tant de bo!

Però la satisfacció que també els volia manifestar és la meua satisfacció personal, una satisfacció que va més enllà de la política, que va des del meu posicionament l'any 77, quan en aquells moments, com a sindicalista d'un dels pocs sindicats democràtics que existien en aquells moments al sector agrari, vaig participar en la clara oposició a les cambres agràries creades per aquell famós Decret del juny del 77. I he de dir que aquesta satisfacció és..., me dona un sabor una mica agredolç, com aquelles pomes que encara es produeixen a alguns racons de les nostres terres, perquè, encara que ens podem felicitar del final, hem de ser conscients que ja han passat setze anys, des de l'any 77 fins ara han passat setze anys, i que ens ha portat moltes incomprendiments, moltes tossaderies, moltes desatencions dels diferents governs, tant de l'Estat com de la Generalitat; hi han hagut desenganys, hi han hagut moltíssimes jubilacions, hi han hagut, fins i tot, morts d'aquella gent que esperaven lo que no han arribat a veure; hi han hagut abandonaments nombrosos de l'activitat agrària per raons que crec que és innecessari comentar, i que, des d'aquell moment, el Grup que represento hem manifestat sempre la clara i rotunda oposició a qualsevol dels intents que s'han fet, tant aquí com a Madrid,

de democratitzar o de pseudodemocratitzar les cambres sense que es toqués el fonamental. Ens vam oposar a la Llei del 85; ens vam alegrar de la Sentència del Tribunal Constitucional del 89; ens vam oposar a la readaptació de la Llei del 85; després de la Sentència del Tribunal Constitucional, vam ser l'únic Grup de la cambra que vam dir que amb allò no arreglàvem res i que la Llei era una llei morta, i els fets, com he dit, setze anys després, ens estan donant la raó: avui deroguem la Llei del 85, avui el que diem és: «S'han acabat les cambres agràries configurades tal com van estar-ho l'any 77.»

El que passa és que, en aquests anys, hem constatat una reducció dels actius agraris molt notòria; s'ha produït una transformació profunda de molts dels processos de producció; hi han canvis en els mateixos conceptes productius del sector pagès; hi ha una importància creixent d'elements que en aquells moments, l'any 77, eren forans al pagès, i avui pràcticament tots els pagesos, quan els parles de la PAC, quan els parles del GATT, quan els parles de la Ronda Uruguai, quan els parles de reconversió, de reestructuració, de comercialització, potser estan molt més al cas del que hi estaven en aquells moments, en què els objectius eren uns altres. I en aquests setze anys hem seguit sense mesurar la representativitat; tants de canvis com hi han hagut i, en canvi, des del Govern de la Generalitat —ni des del Govern central tampoc, però, evidentment, centrant-nos aquí— hem seguit sense saber qui eren els interlocutors dels pagesos respecte a l'Administració.

Per això, quan se va presentar el Projecte de Llei, Iniciativa ens vam plantejar un dubte: què fem? Intentem ajudar que això vegi la llum ràpidament, o intentem criticar les deficiències i les mancances que, com algun diputat que m'ha precedit ha comentat, són molt lògiques, són molt legítimes, i de crítiques de deficiències o de limitacions que per la configuració de l'Administració de la Generalitat i les dependències respecte a l'Estat existeixen? En definitiva, fer la tasca d'oposició.

El que va passar és que, quan vam veure la llei, vam buscar interlocutors al camp, se'ns va comentar i se'ns va corroborar que estava, aquest Projecte de Llei, consensuat amb les organitzacions sindicals agràries, que hi havia pressa i hi havia una certa alegria per arribar a finalitzar aquest Projecte de Llei, i vam dir: «Ajudem al part. Ajudem al naixement d'aquesta llei».

Jo crec que..., és a dir, fent un símil, sabem que quan una cosa tarda a parir diem: «Això és més lent que el part de la burra.» Si tenim en compte que, com més gran és l'animal, més gran sol ser el procés de gestació, jo crec que avui podem dir que hem arribat al part del dinosaure. Avui hem arribat a un part de setze anys, i setze anys són molts anys com perquè puguem dir que és un mamífer qualsevol. (*Remor de veus.*) Per tant, arribem al part dels dinosaures i arribem-hi bé, i arribem-hi en les millors condicions possibles.

Per això, des de l'òptica d'Iniciativa per Catalunya, l'únic que vam fer va ser: anem a intentar millorar les deficiències que puguem detectar a la llei, però no anem a fer

grans plantejaments, precisions, correccions tècniques que en definitiva no vagin a modificar el substancial. Si el substancial està consensuat, no ens hi hem d'oposar. El que volem és que hi hagi agilitat en la tramitació de la llei. Així ha estat. Crec que podem dir que hem fet algunes aportacions, aportacions que no canvien el substancial, com hem dit, però que hem condicionat l'àmbit territorial a la província i hem dit: «mentre duri l'actual divisió territorial...», vol dir que, si algun dia tenim província única, deixarem de tenir quatre cambres agràries, cosa que a la llei no quedava clar; hem eliminat un article que no vàiem clar, o fins i tot un capítol, el capítol del registre, que no feia més que burocratitzar aquests organismes; hem clarificat la representació proporcional de les organitzacions sindicals als òrgans de govern; hem ampliat la disposició del cens electoral, que en alguns moments ens feia dubtar que podria donar dificultats per conèixer-lo i per poder fer les reclamacions oportunes; hem també clarificat l'àmbit electoral als municipis, per facilitar, en este sentit, la participació, i crec que això és important. És important que el pagès, que no està acostumat perquè fa més de quinze anys que no s'han elegit representants sindicals..., i en aquelles eleccions es va recomanar, per part de moltes organitzacions, l'abstenció activa, fet que vol dir que ni llavors es va participar en intenció; se n'han donat dades que tampoc no vull repetir. Per tant, facilitem-los, als pagesos, aquestes eleccions. Hem dit que l'àmbit territorial serà el municipi, sempre que es pugui, sempre que hi hagi cens per poder-ho fer, i hem, també, introduït un article nou, en el qual es parla de la regulació del procés electoral i de la fixació de les despeses màximes, per tal d'evitar possibles..., no he dit que existirien, però evitar possibles abusos o haver-hi una competència desproporcionada, en mitjans i en recursos, per part d'algun organisme que es volgués presentar a les eleccions.

Només ens queden dues esmenes d'aquestes que hem presentat, i les dues esmenes jo crec que eren perfectament assumibles, perquè una —també se n'ha parlat aquí— era el tema de la determinació, de la destinació del patrimoni. Entenem que, si hi ha consens, ha de seguir produint-se un procés normal, sense excessius traumes, però el que simplement plantejàvem era que aquest procés s'intentés clarificar en un termini màxim, perquè, en tot cas, el que no volíem és que s'eternitzés, evitar l'eternització d'aquestes adscripcions o d'atribucions patrimonials, perquè, si no, es poden també crear greuges comparatius: en un lloc ja disposen dels locals, en un altre lloc, potser veí, no se'n disposa. Era una simple clarificació de fixar un termini.

I l'altra era també a una disposició transitòria, que era el fet de deixar escrit —no deixar en l'esperit, sinó deixar escrit— el fet que, les juntes locals actuals de les cambres agràries, que quedessin extingides tan aviat com s'aprovés aquesta llei. Per què? Per una raó que jo crec que és evident: per intentar garantir la neutralitat d'aquestes persones que no utilitzessin els mitjans que poden tenir al seu abast, per evitar les interferències i perquè, en definitiva, hi hagués la màxima igualtat d'oportunitats per part de tothom.

Com que l'esperit de consens és el que ha privat i jo crec que és el que ha de continuar, jo també anunciaria que estem disposats a retirar-les si a última hora —si a última hora— no hi ha la voluntat d'acceptar-les per part del Grup de la majoria, i que els estalvio la manifestació en contra; simplement, si em diuen: «No s'accepten», si no s'accepten, i em diuen amb gest que no les accepten, jo el que en puc anunciar és la retirada, i ens estalviem discutir-les.

I, llavors, ja acabar dient que voldria agrair a tots els membres de la ponència, però també la tasca que ha fet el lletrat, que crec que, en les correccions tècniques, ha millorat també el contingut d'aquest text; que l'ambient ha sigut molt bo dintre de la Ponència, i que, potser per això, és el que ha fet possible aquesta llei que aprovarem.

Voldria recalcar la necessitat de mantenir el consens més enllà de la data d'avui; voldria també recalcar el desig que es posi ràpidament en vigor aquesta llei; que celebrem ràpidament les eleccions sindicals que ens ha avançat el conseller —suposo que deu tindre les negociacions més o menys avançades a Madrid—, i que celebrariem que fos al més aviat possible, i que desitgem que, d'una vegada per totes..., ja és hora que es clarifiqui quina és la representativitat del sector agrari a Catalunya de les diverses organitzacions sindicals, i que, des d'aquestes eleccions realitzades des d'aquesta representativitat, aquestes organitzacions sindicals puguin contribuir, amb el reconeixement, amb el suport, sense recances, sense cap mirada de reüll de l'Administració, a treballar, aquestes organitzacions, com he dit, per millorar la situació de la pagesia, especialment de la pagesia més necessitada, menys preparada, que és la pagesia familiar de Catalunya, per tal de millorar el funcionament del sector agrari i per tal de fer front amb la màxima eficàcia possible a les difícils i complexes perspectives que es plantegen en el sector agrari a Catalunya.

Jo crec que, si això es va complint, aquesta fita històrica del final del 94 permetrà no sols que tots els diputats que estem aquí aguantant des de fa quatre dies aquest debat, sinó que especialment els representants d'aquests sindicats que avui també han vingut a escoltar-nos i tot el sector pagès puguin menjar-se els torrons molt contents, perquè encetem una nova etapa en la pagesia de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El senyor Companys? *(Pausa.)* No vol dir res? *(Pausa.)* No, no, les ha retirat, ja ho sé, però jo suposava que vostè voldria explicar per què no les havia acceptat. Com que...

El Sr. COMPANYS: Bé, en tot cas, el portaveu d'Iniciativa coneix perfectament bé el tema perquè ha estat fruit de llargues discussions i, jo diria, d'aportacions. I voldria aprofitar també l'oportunitat per agrair, no sols a ells, sinó als diferents grups parlamentaris, les aportacions que sens dubte han millorat la llei, i, per tant, agrair-li la retirada de les dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Companys.

Procedirem a les votacions. *(Pausa.)* Procedirem a les votacions.

En primer lloc, votarem les esmenes del Grup Popular, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 7 vots a favor, 60 en contra i 27 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor? *(El Sr. Gimeno demana per parlar.)* Sí? Alguna separada?

El Sr. GIMENO: Sí, senyor president; la 31 i 33, respecte a la resta.

El Sr. PRESIDENT: 31 i 33 conjuntes. Molt bé.

Doncs, votem en primer lloc aquestes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 8 vots a favor, 60 en contra i 26 abstencions.

A continuació es vota la resta d'esmenes d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 60 en contra i 28 abstencions.

A continuació es votaran els articles que no tenen esmenes, que jo els llegiré ràpidament: 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 13, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, i la disposició derogatòria, que tampoc té esmenes.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Si podia facilitar en dues votacions la tasca d'esta presidència...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CURTO I CASADÓ: ...lo Grup Popular sollicitaria votació separada de l'article 11, disposició addicional primera i segona i disposició transitòria. Això en un bloc, i tota la resta en un altre bloc, si no hi havia inconvenient per part dels altres grups i de la presidència.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, senyors portaveus? *(Pausa.)*

Doncs, votarem ara l'article 11, les disposicions addicionals i la transitòria. D'addicionals, ja només n'hi han dues, de manera que es fan totes, perquè la tercera ha desaparegut per l'esmena tècnica.

Molt bé, doncs aquests.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes normes han quedat aprovades per 89 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Ara es voten la resta d'articles que no tenen esmenes.

Vots a favor?

El Sr. PARERA: President, si em permet... Em permet, president? *(Pausa.)* Si és el conjunt d'articles, totalment

d'acord, però entenem que, fruit de les esmenes transaccionals, la disposició addicional tercera decau, d'acord amb el lletrat.

El Sr. PRESIDENT: Ho acaba de dir la presidència, eh?

El Sr. PARERA: Perdoni, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

(Pausa.)

Molt bé, ara votarem els articles que no tenien esmenes; els hem de votar.

Vots a favor...

Els que tenien esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 83 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

A continuació es vota l'exposició de motius, el títol i títols de la llei.

Vots a favor?

Han quedat aprovats per unanimitat.

Projecte de llei pel qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya

Passem al tercer punt de l'ordre del dia: és el debat i votació de la Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei pel qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya, i també de les esmenes reservades per defensar en el Ple. (*Remor de veus.*) Silenci!

La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu pot presentar la iniciativa de la llei? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula l'honorable conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Sí, senyor president. Esperaré un moment si vostè ho permet, senyor president. És que m'imagino que els diputats surten disparats per donar la notícia que els dinosaures eren mamífers. (*Rialles.*)

Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, pujo a aquesta tribuna per presentar un projecte de llei de creació del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya. Aquest Centre de Telecomunicacions de la Generalitat, que és l'objecte d'aquest text que es proposa, respon a un disseny estratègic realitzat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, amb la col·laboració de dues consultories externes importants, especialistes en el tema de les telecomunicacions, però, sobretot, fet aquest estudi en col·laboració amb una empresa que té força experiència en aquest terreny, que és Telefònica, Societat Anònima.

Aquest Centre de Telecomunicacions de la Generalitat s'entén, l'entenem, com un element clau del progrés d'integració de les diferents xarxes que opera el mateix Govern de

la Generalitat, i esdevé l'instrument idoni, aquesta llei, aquest text, per aconseguir els criteris d'unicitat de xarxa i unicitat de gestió, necessaris per tal d'assolir els objectius d'optimització dels recursos, de les inversions i del servei.

Les telecomunicacions, enteses com a eina al servei de tota la Generalitat, aconsellen la disponibilitat de disposar d'un sistema únic, gestionat de forma global, de manera que tots els serveis i sistemes de telecomunicacions siguin de caràcter horitzontal i permetin delegar la seva gestió i la gestió d'aquests diferents sistemes quedi delegada a una organització única que faciliti i garanteixi la consecució dels objectius d'eficàcia i economia proposats.

Així, doncs, al Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya se li atribueixen, a aquest centre, les funcions derivades de la gestió integrada dels serveis i sistemes de telecomunicació existents i futurs. Això és en tots aquells aspectes que amb caràcter general estan dedicats al servei global de l'organització i no a la utilització específica per part de cada òrgan particular, perquè això cada òrgan particular ho podrà fer aprofitant els recursos de la xarxa. Això significa que les tasques encomanades al Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya es circumscriuen a les de gestió i explotació de les infraestructures de telecomunicacions corporatives. És a dir, el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya ha de proporcionar tot el suport necessari per a la correcta prestació d'aquells serveis de comunicació de veu, de comunicació de dades, de comunicació mòbil i de radiodifusió que l'organització utilitza actualment, o bé els que es puguin necessitar en un futur.

La implantació d'un centre de les característiques del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat suposa, per l'impacte en els recursos humans tècnics i financers, un projecte molt important per a qualsevol institució —ho representa—, i també en el cas de la Generalitat, tant per les repercussions organitzatives com per les dimensions de l'organització i de la xarxa de telecomunicacions a gestionar i a explotar. Donat que en l'actual organització existeixen grups de persones encarregades de l'explotació de determinats sistemes i serveis de telecomunicacions d'ús específic, tals com serveis mòbils o serveis de difusió, es considera oportú que, de la mateixa manera que la nova infraestructura de caràcter únic —xarxa de telecomunicacions— s'ha de construir aprofitant el màxim dels ja existents —el màxim de la infraestructura ja existent—, a l'estructura de personal del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat s'integraran, en la mesura que sigui convenient, totes aquelles persones que actualment presten els seus serveis de manera dispersa en els diferents departaments i organismes de la Generalitat que tenen xarxes pròpies de telecomunicació.

Aquesta mesura comportarà un notori augment dels beneficis derivats de les economies d'escala i de l'increment del grau d'eficàcia i d'eficiència de l'operació. Els beneficis associats a la creació de la xarxa de telecomunicacions i al Centre de Telecomunicacions són molt nombrosos, i a mi m'agradaria agrupar-los bàsicament en tres grans grups.

Aspectes organitzatius. El Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya serà l'element bàsic del procés d'integració de totes les xarxes de telecomunicacions actuals, que no els enumeraré però que vostès coneixen, evidentment; gestió, control i supervisió de xarxes unificades, d'una xarxa unificada per a cadascuna de les àrees de veu, dades i mòbils; gestió unificada de compres i manteniment; interlocutor únic davant de fabricants i subministradors dels equips, proveïdors de serveis o operadors de xarxa o mantenidors de xarxa; manteniment centralitzat de totes les infraestructures i equipaments de la mateixa xarxa; coordinació de serveis i sistemes de telecomunicacions. Tot això amb l'objectiu d'agilitar-ne la gestió dels recursos materials i dels mitjans humans, i també de donar assessorament i consultoria tècnica als usuaris, que són els mateixos organismes interns de la Generalitat.

Aspectes estratègics. Entre els aspectes estratègics m'agradaria esmentar clarament una major rapidesa i eficàcia en l'adaptació a les necessitats de l'usuari, és a dir, dels organismes del Govern de la Generalitat. Segon, el control directe per part d'un sol òrgan de govern del creixement, flexibilització, optimització i manteniment de la xarxa i els seus recursos i l'adaptació de noves tecnologies i serveis. Tercer, la capacitat d'incorporació de seguretat i confidencialitat a la informació en cada un dels aspectes i en cada un dels serveis. I finalment, en aquest terreny dels avantatges estratègics, facilitat per a la transferència d'informació entre les diferents dependències de la Generalitat.

Pensin vostès que, en aquests moments, la transmissió de dades és cada vegada més important, i aquesta transmissió de dades es fa molt millor quan es tracta d'utilitzar una xarxa única, no pas xarxa no connexes.

Aspectes econòmics —és el tercer aspecte que m'agradaria tocar. La xarxa ha de permetre la restricció i racionalització dels accessos a la xarxa pública. L'existència de trucades entre diferents integrants i sense cost variable, la qual cosa..., és a dir, això és allò que se'n diu modernament l'«aplicació sistemàtica de les tècniques de xarxa virtual privada», la qual cosa es tradueix, evidentment, en una reducció molt important dels costos. Els beneficis econòmics també s'han de produir per l'economia d'escala derivada del manteniment únic de totes les infraestructures i equips de la xarxa, compartits per tots els usuaris i els serveis.

Per resumir, senyor president, senyores i senyors diputats, les telecomunicacions estan en ple procés de revolució tecnològica importantíssima que permet avui dia ja i permetrà cada cop més en el futur l'operació integrada de totes les telecomunicacions d'organitzacions complexes, sense que aquesta integració repercuteixi negativament sobre la satisfacció de les necessitats de cada organisme que compon aquella organització complexa i se'ls doni el servei a cada un d'ells, tal com ells mateixos perceben la seva necessitat. Preservant això, que és molt important, són possibles al mateix temps, amb aquella operació integrada, importants avantatges d'eficàcia i de cost. Aquest i cap altre és l'objectiu d'aquesta Llei.

I, senyor president, abans de donar-li les gràcies i agrair també a les senyores i senyors diputats l'atenció amb què han escoltat aquesta breu exposició d'una llei purament instrumental, m'agradaria aprofitar que tinc l'honor de presentar la probablement darrera llei de l'any —probablement, he dit, senyors diputats— per felicitar-los molt cordialment el Nadal a tots, i a vostè també, senyor president, i desitjar-nos tots un millor any 1994.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La Comissió ha encomanat a algun diputat presentar el Dictamen? (*Pausa.*)

Doncs comencem el debat del Projecte de llei. Hi han reservades tres esmenes a la totalitat, totes de retorn al Govern. La primera és presentada pel Grup Popular. (*Remor de veus. Pausa.*) El Grup Popular... Hi ha una esmena a la totalitat, senyor... Està a punt de decaure.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, la donem per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. La segona esmena a la totalitat és del Grup d'Iniciativa per Catalunya senyor Ignasi Riera, té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, esmena a la totalitat que vull explicar ben clarament, feta des de la perplexitat. No em sap gens de greu de confessar la ignorància i he de dir que en l'estudi d'aquesta Llei ens ha costat molt saber de què anava, saber què volia dir, i jo hauria agraït que en l'exposició de motius de la Llei hi hagués hagut, per exemple, el discurs actual que ens acaba de fer el conseller.

A veure. Perplexitat a més, amb suport d'un seguit de fets, de dades o de coincidències que pensaran que no ens resultarà estranya aquesta perplexitat. Què en pensarien d'un projecte de llei que ens arriba l'11 de novembre de 1993, disfressat de disposició addicional vinti-i-cinquena de la Llei de pressupostos? Vegin el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 160, pàgina 9998, en la qual es diu: «Es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat.» Els he de dir que la primera advertència en el Grup va ser meua, de dir: «Com és que una cosa tan important —com explicava ara el conseller— «es crea a través d'una disposició addicional?» Primer sorpresa, per tant, que em penso que fa pensar que no és un procediment normal de creació d'una llei.

I després, també, és clar, l'estranyesa pel caràcter d'urgència en el tràmit del debat d'una llei per aconseguir una aprovació, en tot cas, abans d'aquesta màgica nit de Nadal, acollint-me a la proposta del conseller proponent, de celebrar-nos el Nadal. No sé. Potser perquè l'etimologia d'«àngels» ens diu que són missatgers o telecomunicadors i volia, en tot cas..., la «Llei de l'hosanna», en direm en el futur, podria ser.

Perquè —i és la tercera qüestió— els tràmits de ponència i de comissió molt sovint ajuden justament a aclarir o esbandir aquests dubtes, a precisar molt més de què va una llei, a saber de què va.

És clar, quarta raó de sorpresa: és una llei el Dictamen de la qual és encarregat a la Comissió de Política Cultural, que la presenta el conseller d'Indústria i Energia, cosa que em sembla molt bé, però que, en tot cas també, un pensa per què si era una llei que tenia purament aquesta qüestió funcional de coordinar aspectes tècnics, aquesta Llei no anava a parar a la Comissió d'Indústria i Energia, que hauria estat, segurament, més racional, com suposo que ha reconegut el Govern pel mateix fet de fer-la presentar pel conseller. És clar, en tot cas és decisió de la Mesa, i jo no discutiré mai cap discussió de la Mesa...

El Sr. PRESIDENT: De la Junta de Portaveus.

El Sr. RIERA I GASSIOT: O de la Junta de Portaveus. No discutiré mai aquestes altes instàncies.

És evident, com diu, que al primer moment un tindria, podria tenir dubtes. La primera pregunta que també ens fem és: «Tenim competències?» Jo crec que sí, que l'article 16 de l'Estatut, l'article 16.1, ens parla: «En el marc de les normes bàsiques de l'Estat pertoca a la Generalitat el desenvolupament legislatiu», etcètera, «i l'execució del règim de radiodifusió i televisió, en els termes i casos establerts en la llei que reguli l'estatut jurídic de la ràdio i de la televisió.» Punt que sembla que no s'oposa, per tant, pel que diu, a l'article 149.27 de la Constitució espanyola, quan ens parla de les normes bàsiques que són competència exclusiva de l'Estat, les normes bàsiques de ràdio, premsa, etcètera. Per tant, aquí no sembla que hi hagi una qüestió que pugui preocupar.

Sí que també ens preocupa de l'avantprojecte, de l'exposició de motius de la llei, quan se'ns parla dels serveis prestats per les administracions públiques que operen a Catalunya, i immediatament un voldria fer un paralelisme dient: hi ha administracions públiques que operen a Catalunya i que no depenen de la Generalitat; hi ha també serveis d'administracions públiques –en aquest cas els ajuntaments– que tampoc no semblen en cap cas regulats per aquesta Llei. Clar, la temptació de pensar que aquesta llei amaga alguna cosa o amaga alguna cosa el seu caràcter d'urgència, potser l'anunci de l'intent d'aprovació, també d'una manera molt ràpida, de tot el que seria la regulació de la televisió per cable, de tutela municipal amb una llei de l'Estat. No ho sé, però dic... –ho repeteixo–, el conseller em diu així que no, amb el gest, però suposo que són legítims, en tot cas, aquests dubtes.

En tot cas, es tracta, quan la rebem, d'una llei que ens sembla molt imprecisa i poc treballada, que sí que té com a únic objectiu agrupar els aspectes de telecomunicacions que té la Generalitat, potser crear una instància que li permeti incidir en totes les decisions del futur d'aquest sector –cable, Telefònica, etcètera. És una llei que no concreta les responsabilitats de les administracions –per exemple, les locals– en allò que afecta les autoritzacions d'ús del domini públic municipal. És una llei amb propostes que en aquest cas semblen massa obertes, que no acaben d'aclarir de quin departament dependrà –i aquí han anat algunes de les propostes d'esmenes–, que no defineixen si es poden prestar

serveis de la xarxa a sectors privats... Raons, em sembla, més que suficients com per pensar que, davant d'una llei així, un decideix, un grup decideix presentar una esmena a la totalitat; senzillament, no per dir: «no estem d'acord amb la necessitat del que se'ns diu, de regular tot això», però fem-ho, però fem-ho amb un procediment més normal, més tranquil, que hi hagi temps de saber, de debatre i, justament, de poder fer aquest tipus de consultes que, si no tots els grups, almenys alguns ens veiem obligats a fer, davant d'un tipus de llei que no acabem de saber exactament què vol regular. Per aquesta raó, nosaltres hem plantejat la nostra esmena a la totalitat.

Jo com de tota manera voldria, en aquest torn, fer la defensa d'aquesta esmena a la totalitat i també de les esmenes que hem presentat, i, alhora, de posicionar-me davant de la llei, si m'ho permet, senyor president, ho acabaré fent així. Per tant, parlo ja també de l'esmena...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I GASSIOT: ...setena, de l'esmena vuitena i de l'esmena vintena.

La vuitena, per anunciar que la retirem.

La setena, per dir que ens semblava que aquesta llei mereixia alguna referència a les ràdios i televisions locals, encara que és molt possible, pel que m'indiquen també amb el gest, que no sigui objecte d'aquesta llei. Repeteixo que tot això, en un tràmit normal de ponència, un pot estudiar-ho i pot dir: «Doncs, mira, aquesta esmena, deixem de presentarla, i no la presentem.»

I l'esmena vintena... Ah, les esmenes que havíem presentat a l'article 6, dels òrgans de govern, ja en Comissió, en aquest cas, les vam retirar, perquè ens semblava més precisa l'esmena número 13, presentada pel Grup Socialista, de composició del Consell d'Administració. Per tant, les esmenes que teníem nosaltres les vam retirar, per anunciar que sí que votarem favorablement l'esmena número 13 –naturalment, si a última hora no és retirada per part del Grup Socialista–, perquè ens sembla que precisa bastant més una de les preocupacions de base que hi ha en aquesta llei, que és la sensació que es crea un òrgan que no sabem exactament quin tipus de control en tindrà el Parlament –i és obligació del Parlament poder controlar aquest tipus d'instàncies tan importants, com ens deien ara–, i, aleshores, aquesta esmena número 13 ens sembla que sí que ens permet precisar això.

Finalment, hi ha una esmena número 20, que se'ns podrà dir..., és una esmena que és demanar un informe anual preceptiu al Parlament de Catalunya sobre l'estat de comptes, execució pressupostària i compliment dels objectius del centre dissenyats per aquesta Llei. Se'ns pot dir –i amb raó– que la liquidació del pressupost i l'Informe del síndic de Comptes ja aclareixen fins a quin punt hi ha un compliment d'aquest tipus d'obligació. Però ens sembla que, tractant-se d'un tema tan important i que, en tot cas, pot moure un gruix de recursos públics tan notables, és important que la llei assenyali aquest tipus d'obligacions.

Em penso que amb això he explicat que la nostra oposició a la llei no és pels objectius de la llei; és, en tot cas, per

la manera com ha arribat aquí aquesta llei, per la precipitació i, senzillament, perquè potser amb més temps i amb treball de ponència i de comissió hauríem tingut més elements per poder arribar a acords que ens permetessin arribar avui també a aquesta llei amb actituds de consens, que ens agradaria poder-hi haver arribat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. La tercera esmena a la totalitat és presentada pel Grup Parlamentari Socialista: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Permeti'm, abans d'entrar a exposar les raons fonamentals de la nostra esmena a la totalitat de retorn d'aquest Projecte de llei al Govern, expressar abans dos aspectes que creiem importants. En primer terme, valorar, per una banda, molt positivament l'actitud cordial i comprensiva —per cert, més comprensiva que quan parlem de l'Institut d'Estudis Mediterranis— del senyor Codina, del ponent del Grup de la majoria, que creiem que ha recollit moltes de les nostres esmenes i que ha recollit tot allò que li ha permès la seva posició com a grup polític. I, per tant, aquest fet és d'agrair.

I, per altra banda, fer evident, fer palesa la convicció del nostre Grup que és positiu, que és necessari, que és bo per a Catalunya la creació d'un centre de telecomunicacions de la Generalitat. És bo, com ha dit el senyor conseller, per optimitzar recursos, per racionalitzar inversions, per millorar la gestió, com s'ha explicat abans, i, òbviament, per coordinar tot tipus de sistemes de telecomunicacions d'una forma àgil i d'una forma eficaç. Per tant, res a objectar, per tant, a la creació d'un centre, ja que creiem que obeeix a un intent d'avançar vers una més correcta prestació d'un servei públic.

Dit això, sí que volem constatar i deixar clares les raons o les discrepàncies que ens han forçat o ens han portat a presentar l'esmena a la totalitat.

En primer lloc, hem trobat a faltar una manca d'informació —com deia el senyor Riera—, una manca de transparència, de tramitació tranquil·la de la llei, i vostès saben que en qualsevol país del món una llei d'aquestes característiques en qualsevol parlament democràtic hauria generat un gran debat, hauria generat un bon procés d'informació, un bon procés de discussió i un bon procés de diàleg. Quan diem que hi ha una manca de transparència, que la llei és opaca, ens referim a això. I ho fem després de veure com se'ns ha intentat passar la llei: primer, per la via pressupostària, i després, definitivament, una miqueta a corre-cuita, per un tràmit d'urgència. I, sincerament, això ens ha sorprès, i ens ha fet pensar —ens ha fet pensar, potser, d'una forma una mica malèvola— que tanta pressa tenia alguna cosa a amagar, i d'aquí..., és una de les raons d'aquesta esmena nostra a la totalitat.

Nosaltres creiem, modestament, que aquesta Llei no és tan tècnica com es planteja, i, en tot cas, creiem i sospitavem, per aquestes raons, que contenia una forta dosi política, per entendre'ns.

Mirin, com que estem a Nadal..., jo no sé si vostès em permetran un símil, i els diputats de les comarques del cava, amb un to distès, penso que em permetran una explicació. Jo crec que una llei té un procés similar al cava, per exemple: cal una bona collita..., és a dir, en aquest cas la llei fa una collita bona —vostès s'han inspirat en el text que va donar llum a nivell estatal a Retevisión; per tant, poca cosa a objectar: vostès s'han inspirat en una cosa que està bé, és una bona inspiració. Però després vostès no han fet cava amb aquesta llei, és a dir, no l'han deixat reposar, no li han donat la volteta a la botella, no ens l'hem mirat tranquil·lament, a temperatura i a observació adequades, i aquestes coses vostès saben que donen qualitat al producte. Per tant, aquesta llei ens ha sortit amb poca qualitat. En canvi, vostès jo crec que han agafat la Llei i li han posat gas; l'han gasificat, l'han fet anar de pressa, i ja saben vostès el que passa quan hi ha un bon vi, una bona collita i a una cosa se li posa gas, se li dona pressa: doncs, immediatament, el dia que ens volem prendre aquesta ampolla de cava, en aquest cas aquesta llei, ens podem trobar de sobte amb un bon sopar, amb un bon dinar i amb una miqueta de mal de cap, amb allò que se'n diu una miqueta de «ressaca».

Doncs, nosaltres creiem que les lleis, per anar bé i per no ser sospitoses, necessiten aquests processos del cava, necessiten temps, necessiten repòs, necessiten transparència.

Senyores i senyors diputats, jo crec que un govern de majoria no té necessitat de passar una llei tan de pressa com vostès l'han passat, si no és que no han planificat vostès la seva acció legislativa de la manera que calia fer-ho, o que volen amagar, com hem dit abans, alguna cosa. O, fins i tot —com que és l'última esmena de retorn, em permeto alguna hipòtesi—, fins i tot que no busquin vostès un hipotètic contenciós amb una altra Administració per aquest fet. El senyor conseller ens ha dit que no, i l'hem de creure, eh?, l'hem de creure. (*Remor de veus.*) Volem creure que no, que no és per cap d'aquestes raons: Nadal, bona voluntat... I, si és que no, i si és que no, senyor Codina, li preguem que ens expliqui encara una mica més —una mica més— del que ens ha explicat el senyor conseller, realment, que volen fer una llei..., unes altres paraules, perquè vostè m'haurà de contestar: per què el tràmit urgent?, per què les presses? I suposo que coincidiran amb mi que hauria estat millor dialogar amb més temps i amb més tranquil·litat.

El tràmit d'urgència ha resultat sospitós, també —també, i això ja els ho dic seriosament—, si més no perquè se'ns ha anunciat que també el Ministeri d'Obres Públiques i Transports havia promès acabar un text de llei de televisió per a finals d'any o primers de l'any que ve.

I, dit això i passat ja el tema aquest de les presses, hi ha un altre aspecte que ens ha preocupat, i és el control i la gestió i el control democràtic d'aquest centre de telecomunicacions. Una gran part de les nostres esmenes han estat inspirades a facilitar un control parlamentari d'un ens que té tota l'aparença de ser purament tècnic, però ja he dit abans que creiem que conté moltes més coses. Tothom sap avui quin és el paper estratègic de les telecomunicacions a prop

del segle XXI, i per això a ningú pot estranyar-li que nosaltres plantejem que cal un control parlamentari, tant pel que fa a aquest paper estratègic com pel volum econòmic que està aportant.

Mirin, avui estem assistint, per exemple, a un gran debat estatal sobre com s'ha de finançar la televisió, i vostès financen, o financem, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió mitjançant pressupostos de funcionament, de capital, subvencions de cultura, contractes-programes, programes de la Conselleria del senyor Comas... I ara veiem com entra també una subvenció, pot arribar una subvenció a través del centre de telecomunicacions. I nosaltres –i el senyor Guitart ho va expressar en el debat de pressupostos– sempre hem dit que no sabem mai quina és la situació real, quin és el dèficit real, ni que ens consti que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió..., sempre hem dit que ens ha estat una despesa difícil de controlar. I per això nosaltres hem plantejat que sols mitjançant un control parlamentari ens podem acostar a una certa realitat, i més amb un centre d'aquestes característiques.

Quan va néixer la Corporació, ho va fer per una decisió i una voluntat i un ànim del Parlament de Catalunya, i naixia com una voluntat de servei públic, i aquest fet creiem nosaltres, i creiem, que també és un fet vàlid per a tots els serveis públics de radiodifusió i televisió. I aquest és el sentit de la nostra esmena, de l'esmena més important que tenim en el paquet que hem mantingut al Ple. Nosaltres creiem que hi ha una crònica manca d'informació, com s'ha dit, en el terreny econòmic, de la Corporació, malgrat haver estat sol·licitada pel Consell d'Administració, per molts integrants del seu Consell, i que vostès no han tingut canvis al respecte; no hi hem apreciat canvis. I ara, amb la creació d'aquest centre, estem davant d'una nova situació que pot donar lloc encara a un major confusionisme, i és en aquesta direcció que els hem presentat, que hem presentat l'esmena sobre aquesta supervisió parlamentària, perquè creiem que és la millor.

I és per aquesta raó que, com he dit, que bona part de les nostres esmenes que hem presentat al Ple intenten això. No és per casualitat –no és per casualitat– que, a més a més d'aquesta manca de transparència de la llei –ara més transparent, després de la intervenció del senyor Subirà–, i segurament per això, un dels nostres arguments per mantenir aquesta esmena de retorn aquí, al Ple, hagi estat també, a part de la transparència, la configuració dels òrgans de direcció. Nosaltres creiem que han de ser plurals, que no han de ser d'una altra manera.

I, per acabar, insistir en aquests dos punts que els he dit, senyores i senyors diputats: necessitat de rebre més pausadament detalls i informació al voltant d'aquesta llei, i de totes les lleis, i intentar una configuració de tots els serveis públics, d'aquests òrgans de direcció d'un servei públic, d'una altra manera, amb un control parlamentari.

Bon any, i gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Torn en contra: el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., diputades i diputats, a aquesta hora, i després de quatre dies, gairebé costa coordinar una mica l'expressió de cadascú. Pujo a la tribuna per posicionar-me; m'hauria agradat poder-ho fer també amb l'esmena a la totalitat que tenia prevista presentar el Grup Popular, però després suposo que, en el moment que presentin les esmenes puntuals, es repetirà una mica el debat, i, per tant, podrem també posicionar-nos. I, lògicament, i preferentment, hauré de fer-ho dirigint-me a Iniciativa per Catalunya i al Grup Socialista, que vull felicitar el senyor Joan Ferran pel seu to, i a la vegada, ja que ell ho ha tret, doncs, dir que el debat de l'altre dia que vam mantindre per l'Institut d'Estudis Mediterranis forma part de la dialèctica parlamentària, i res més enllà que això, senyor Ferran.

Aprofito, doncs, també per tornar-li, d'alguna manera, el gest que vostè ha tingut en aquell moment, i ara, en reconèixer que el Grup de Convergència i Unió ha fet un esforç molt important en aquesta llei des del punt de vista d'acceptació d'esmenes. Jo diria que gairebé..., no gairebé: més del 50% de les esmenes presentades –concretament, al Grup Socialista, el 50% de les esmenes presentades–, i en el conjunt, han estat, doncs, segurament sí que amb una certa pressa però, diríem, suficientment..., amb suficient temps per poder-nos haver entès i poder pactar, negociar i arribar a acords en aquelles coses que podem arribar-hi.

El que no s'ha acceptat en aquesta llei són aquells temes –que ja els anirem veient– que diferencien jo diria que en aquest cas no una posició política, sinó, potser per una manca d'informació, no és una confrontació ideològica ni més enllà..., potser sí que d'una falta d'informació, perquè, si no, costaria entendre que s'haguessin mantingut aquestes esmenes a la totalitat després que cadascun de vostès ha dit que reconeixien la necessitat d'un servei d'aquestes característiques, i, per tant, justificat el manteniment de l'esmena a la totalitat, jo intentaré aportar una miqueta més d'informació i, fins i tot, si sóc capaç de convèncer-los, perquè no la sotmetin a votació, si fos el cas, i, si no, doncs, tampoc no passaria res, perquè tenim, sobretot, la consciència en aquella llei d'haver fet allò que havíem de fer.

M'explicaré. Vostès, algú de vostès ha dit: «heu fet una cosa molt similar al que ha estat una obra ben feta, que ha sigut la Retevisión» –ho ha dit vostè, senyor Ferran–, «la Retevisión funciona, s'han inspirat en la creació de la Retevisión..., aquesta és una feina ben feta i vostès ho han fet molt bé». La Retevisión es va crear per decret emparant-se en una llei de pressupostos, en una disposició addicional dels pressupostos generals de l'Estat que creava, que va crear la Retevisión. El Govern de la Generalitat va intentar..., no va intentar, va voler i va presentar aquest projecte també com una addicional, igual que Retevisión, és a dir, no ens inventàvem res, fèiem exactament el que havia fet l'Estat. Va passar, mentrestant, que hi havia una decisió del Tribunal Constitucional que posava unes certes objeccions que allò que no sigui estrictament pressupostari estigui inclòs en la llei de pressupostos, i un excés d'escrúpol per part del

Govern de la Generalitat va fer que el mateix Grup de Convergència i Unió presentéssim una esmena per retirar l'addicional que anava en els pressupostos. I amb quin objectiu? Un, només: poder començar a funcionar l'1 de gener, poder començar a funcionar l'1 de gener; cap altre. (*Remor de veus.*)

Què és el que el Govern pretén fer amb aquesta Llei? Ho ha explicat a bastament el conseller Subirà i vostè em demana a veure si li puc dir més coses..., jo és que crec que no li puc dir alguna o molt poques més... En tot cas, fer més èmfasi en alguna o, sobretot, fer-ho d'una forma que, en fi, no arribarà a tenir el nivell que té quan ho fa el conseller Subirà, però potser una miqueta més planer per veure si ens entenem, per veure si sóc capaç de treure'ls una mica les pors que tenen d'això que vostès diuen que anem a fer tan important. Anem a fer, senzillament, anem a crear un servei que unifiqui altres vuit serveis que actualment té la Generalitat —carreteres, bombers, Policia Autònoma, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió...—, vuit, i agafarà el Govern aquestes vuit xarxes i farem una única xarxa. Aquest és el gran secret polític, aquest és el gran secret que amaga aquesta Llei: racionalitzar la despesa, fer un únic servei, fer un manteniment, lògicament, no més acurat però sí més econòmic, estalviar un impacte ecològic —amb una sola antena tindrem, doncs, els diferents repetidors... La premsa, estiguin tranquils, és senzillament perquè l'1 de gener pugui entrar a funcionar. Si no existís aquest excés d'escripols per part del Govern, haguéssim mantingut l'addicional, tal com es va crear Retevisión, tal com es va crear Retevisión, i l'haguéssim tingut aprovada l'1 de gener. Per aquesta contingència, la premsa de voler portar-ho amb una Llei que, certament, les esmenes que alguns de vostès han presentat l'han concretat: hi havia aspectes que en la Llei no estaven prou matisats i vostès, amb les seves esmenes, i nosaltres, amb la nostra admissió d'aquestes esmenes, hem permès que això fos així. Repeteixo, això pel que fa a la urgència, i, per al secret, no vegin absolutament res més que això: una unificació de serveis, una sola xarxa, més economia en el servei i, des de la nostra perspectiva, també un millor servei.

Quan parlem de les esmenes..., ja m'avanço ara, en part, perquè el senyor Riera ja ha fet la defensa de les seves, perquè n'hem parlat molt, encara que en poc temps, però n'hem parlat molt..., el senyor Pujol ara encara no ha tingut oportunitat de fer-ho, però coneixem els seus arguments, jo conec els seus i ell coneix els meus, perquè ho vam debatre en Comissió, no per altra cosa, i encara que sigui en un moment, en un tràmit parlamentari, aquest, que no hauria de poder-ho dir així —em sembla que per la distensió, el cansament i tot plegat m'ho agrairan—, de les vint-i-quatre esmenes que queden, no n'acceptarem cap més, perquè hem fet l'esforç d'acceptar tot allò que era possible acceptar.

Entrarem en contradicció amb els temes —i em sembla que no me'n deixaré cap— que una mica agrupats van en la línia, especialment el Grup Socialista, pel que fa al tema 2, bàsicament; pel que fa al tema de l'elecció dels membres del Consell d'Administració, la composició del Consell

d'Administració, vostès, com que pensen que estem muntant una llei per crear un servei que serà una cosa absolutament extraordinària i fantàstica, i que tindrà un poder polític —deia el senyor Ferran— molt important, tenen aquesta precaució de voler crear un consell d'administració amb unes característiques determinades, i, a més, elegit pel Parlament de Catalunya. Com que nosaltres el que volem fer amb aquesta Llei —ho dic una vegada més—, doncs, és una coseta molt important, si es vol, des del punt de vista tècnic, però molt senzilleta des del punt de vista polític, pensem que el Consell d'Administració ha d'estar format de forma i manera que el componguin gairebé tots els departaments de la Generalitat, pràcticament tots els departaments de la Generalitat. D'aquí l'esmena transaccionada amb vostès que el nombre de membres del Consell d'Administració, doncs, fos més ampli que no pas el que hi havia previst en una primera instància.

L'altra precaució que vostès tenen amb referència al Consell d'Administració: diuen que sigui el Parlament de Catalunya qui l'elegeixi. Em permet el paralelisme, una altra vegada, amb Retevisión, que vostè li ha agradat? A Retevisión, els membres del Consell d'Administració, els nomena el Govern a proposta d'un parell de ministeris. Per què en aquest, que anem a fer una coseta, doncs, de les mateixes característiques, hem d'implicar, per dir-ho així, el Parlament amb una elecció que, el que amaga darrere de les seves precaucions, és aquesta grossa, aquesta gran precaució que tenen que anem a muntar una altra cosa tan important com la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? Per això en parlen una altra vegada, i per això, avui i aquí, fa un moment, vostè intenta reobrir una altra vegada el debat que vam tenir fa dos dies amb el seu company de Grup, el senyor Xavier Guitart, pel que fa referència als pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I aleshores, mimèticament, diuen: Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, Consell d'Administració amb aquestes característiques, elegit pel Parlament, amb unes condicions de quòrum determinat, això ho traslladem també al Servei de Telecomunicacions de la Generalitat. Però com que, hi insisteixo, aquest no és el tema, ens sembla que..., vaja, que està una mica —si em perdona l'expressió—, és voler, amb la informació que tenim nosaltres, la que tinc jo mateix i la que té tot el Grup, és voler matar una mica no mosques a canonades, sinó mosquits a canonades. No cal, senyor Ferran, senyors del Grup Socialista, no cal, pel que anem a fer, no cal.

Per part d'Esquerra Republicana hi ha un intent de preservar tot el que fa referència al tema de personal, l'adscripció del personal, perquè, com ha explicat molt bé el conseller, el que farem amb aquest Servei, el que farà la Generalitat amb aquest Servei és, les xarxes, les vuit xarxes, convertir-les en una —una mica el pal del paller, perquè no pot ser d'altra manera, és la mateixa xarxa de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, perquè és la més important—, farem el trasllat del que és la xarxa en si i el personal que està al servei de totes aquestes xarxes, i les esmenes d'Esquerra Republicana van en la línia de garantir, doncs, una

sèrie de coses que no vull avançar, i que, en tot cas, en una segona intervenció ja ho matisaríem, però són els dos grans temes.

I, per part d'Iniciativa per Catalunya, hi havia –i ho dic també amb la mateixa claredat com ho ha dit ell, em sembla, i amb la mateixa sinceritat– una dosi important d'ignorància, d'ignorància, en aquest cas, de la Llei, perquè les esmenes que romanen encara, però especialment aquelles que vam debatre en Comissió, anaven també molt en la línia de la precaució de dir: «alerta, que aquí el que es va a fer és una mica la segona versió de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i per això hem de tenir la cura, hem de tenir el suficient control...», i, fins i tot, hi havia esmenes que parlaven de consultes al Col·legi de Periodistes pel que feia, segur, segur, a un intent de mimetisme entre el que estem fent i la Corporació. (*Remor de veus.*)

I, en el cas del Grup Popular, bàsicament en les coses que no ens hem pogut posar d'acord és en temes relacionats amb aspectes que a nosaltres, modestament, ens sembla que els podem resoldre per Reglament i que no cal portar-ho per la línia de la Llei.

Senyor president, senyores i senyors diputats, en aquest primer torn segur que m'he excedit més enllà del que és una esmena a la totalitat, però he volgut tenir el gest sincer de dir-los, a la resta dels grups de l'oposició i als meus companys, perquè ho coneguin, que, d'ara endavant, de les esmenes que queden, no podem acceptar-ne cap. Malgrat tot, si vostès pugen a la tribuna a defensar-les, intentaré també, amb un sol torn, acabar de rematar les explicacions que puguin quedar per part nostra.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Ara poden fixar posició els grups que no han esmenat. El Grup d'Esquerra Republicana vol intervenir?

El Sr. BARGALLÓ: No, senyor president. Quan defensem les esmenes ja fixarem la posició.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, ara procedeix la votació de l'esmena a la totalitat.

Vots a favor del retorn, es volen posar drets?

En contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte al Govern ha estat rebutjat per 19 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions.

Passem al debat de la part dispositiva. Haig de comunicar a la cambra que hi ha una esmena tècnica de la qual ja tenen coneixement tots els grups: és una esmena tècnica a l'apartat 7 de l'article 6.

L'article primer no té esmenes. Hi ha la proposta del Grup Popular per a un nou article: esmena número 4. El senyor Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Jo, si m'ho permet, a mode de *totus revolutus*, faré la defensa de totes les esmenes... (*veus de fons*) –*totum revolutum* (*rialles*)–, que són l'esmena número 1, la número 4, la número 5, la número 12, 14, 15, 16, 17 i 19, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: I, al mateix temps, una pinzellada amb referència a l'esmena a la totalitat, que l'hem donada per defensada...

El Sr. PRESIDENT: Però faci-ho dissimulat, perquè no se n'adoni la presidència, perquè li hauria de retirar la paraula. (*Rialles.*)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Ho faré dissimuladament, senyor president. (*Remor de veus.*)

Bé, és veritat que tant a la Constitució, en el seu article 128.2, com a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en l'article 54, es reconeix la lliure iniciativa tant de l'Estat com de la Generalitat en l'activitat econòmica mitjançant la constitució d'empreses públiques, com a instrument per a assolir els seus objectius. El nostre primer desenvolupament d'aquesta matèria es troba en la disposició final segona de la Llei 10/82, de finances públiques de Catalunya, complint-la, i s'aprovà la Llei 4/1985, de l'estatut de l'empresa pública catalana, a l'empara de la qual es presenta aquest Projecte de llei.

La Generalitat ha organitzat l'exercici de les seves funcions públiques en diversos àmbits, mitjançant l'atribució de la seva activitat a subjectes econòmics, és a dir, a empreses públiques. Però el primer que ens sorprèn en la tramitació d'aquest Projecte de llei és la forma com ha sigut presentat, ja que en un primer moment s'introdueix la creació d'un centre de telecomunicacions de la Generalitat, sobre la base o per la disposició addicional vint-i-cinquena del text articulat de la Llei de pressupostos; després, el Govern s'ho repensa. Això sí, l'objectiu de tenir aprovada la creació d'aquesta empresa pública abans d'acabar l'any ha fet –i no és l'únic cas– que el procediment legislatiu d'aquesta cambra s'hagi convertit en quelcom que es pot manipular al seu gust pel grup de la majoria, al dictat del Govern. I de debò que no ho entenem.

És potser bàsic per a Catalunya que en lloc de tenir una tramitació assossegada, com ja han dit altres representants dels grups parlamentaris que m'han precedit, es creï aquesta empresa a corre-cuita? Tan important és per a Catalunya? O és que volen defugir els controls funcionaris, tant pel que fa a l'ocupació d'un lloc de treball com pel que fa als sous dels funcionaris abans de l'1 de gener? Només per les presses, nosaltres ja havíem dit que presentaríem una esmena a la totalitat, que...

El Sr. PRESIDENT: Ho fa molt poc dissimulat, eh? (*Rialles.*)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: ...que hem donat per defensada.

Una altra qüestió que es desprèn d'aquest Projecte de llei, des del punt de vista de la tècnica legislativa..., cada llei que aprovem en aquesta cambra per crear una empresa pública és diferent; n'hi ha que recullen finalitats de llei, n'hi ha que no, n'hi ha que recullen òrgans de govern, del seu funcionament i funcions, i n'hi ha que no, etcètera, etcètera. Per això, la major part de les nostres esmenes, tant les que han estat incorporades al text del Dictamen com les que ara estem debatent, van dirigides a eliminar les llacunes i ambi-

güitats d'aquest Projecte, on gairebé tot es deixa, a través de la disposició final, en mans del Govern, quan en faci el desenvolupament.

Malgrat les afirmacions que es contenen tant a la memòria de l'avantprojecte com a l'informe elaborat per la Subdirecció General de Coordinació de Presidència, en el sentit que amb la creació d'aquest centre s'optimitzaran els recursos existents, que es racionalitzaran les inversions i no es generarà cap increment de despesa, l'experiència —permetin-m'ho dir— ens en fa dubtar.

La nostra aportació que ha quedat viva en aquest Ple es refereix, concretament, a l'article primer, en què nosaltres demanem la creació d'un article bis, d'un article 1 bis, perquè entenem que, de la mateixa manera que la llei va dividint el seu contingut en funcions, finalitats, etcètera, no queda clar quin és realment l'objectiu d'aquest centre de comunicacions, i nosaltres proposàvem que aquest centre de telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya tingui per finalitat bàsica aconseguir la millora de la gestió de la qualitat dels sistemes de telecomunicacions competència de la Generalitat. És a dir, nosaltres creïem que era necessària una definició més concreta de l'objectiu o de la seva finalitat.

També a l'esmena 5 nosaltres demanàvem l'addició de la paraula «Estat», perquè entenem que la legislació que hi ha sobre ordenació de telecomunicacions només és estatal, i, per consegüent, creïem, o creiem, que seria una precisió que redundaria més en favor d'una claredat en aquest punt de l'article 2, lletra a, sobretot tenint en compte que l'Estat ja està obligat a preveure i a complir la legislació de la Unió Europea que pugui haver-hi en aquest sentit, i, per consegüent, si ja era de l'Estat, ja, indiscutiblement, ja quedava englobat tot el que podia venir de la Unió Europea.

A l'esmena número 12 nosaltres entenem que el president del Consell d'Administració no és un òrgan unipersonal, sinó que forma part del Consell d'Administració, i, per consegüent, ens semblava, ens sembla que no tenia per què posar-s'hi, tota vegada que ha de ser elegit entre els membres del Consell d'Administració, i, per tant, el president és part del Consell d'Administració.

Quant a l'esmena número 14, senyor president, nosaltres entenem que ha decaigut, pel nou redactat que s'ha donat després del tràmit de Comissió, i, per consegüent...

El Sr. PRESIDENT: Sóc de la mateixa opinió.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, i a més nosaltres, això que ha decaigut, ho recolliríem al punt cinquè de l'article sisè.

A l'esmena número 15, nosaltres volem precisar..., és una nova redacció de l'apartat 5 del text de la Comissió, i nosaltres el que voldríem és que els membres del Consell d'Administració, que són nomenats, tal com diu el Projecte, ens agradaria, encara que no aporta massa res, però que quedés clar que també són separats pel Govern de la Generalitat i que aquesta separació ha de ser a base d'una proposta del Departament de Governació i de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

A l'esmena 16 nosaltres continuem en la línia que no voldríem que es deixés per reglament les funcions del Consell d'Administració, així com tampoc les funcions que més endavant, en una altra esmena, detalllem, del director gerent del centre, i no els anomenaré les funcions del Consell d'Administració, perquè estan ben clares, però sí que creiem que haurien d'estar dins del punt cinquè, que és el nou punt, passat ja el tràmit de comissió.

L'esmena 17, de supressió, abans del Dictamen de la Comissió es referia a l'apartat 3; evidentment, després del Dictamen es refereix a supressió del punt sisè. I aquesta supressió del punt sisè, que diu: «el director gerent del centre és nomenat pel Consell d'Administració», nosaltres no és que ho suprimim aquí i no fem res més, sinó que després, a l'esmena número 19, demanem la inclusió d'un nou punt, que podria ser aquest mateix punt sisè, en el qual nosaltres, a més de definir les funcions del director gerent del centre, el que fem és, també, igual que hem fet amb el Consell d'Administració, detallar les seves funcions.

Aquestes són les esmenes que han quedat vives, senyor president. Jo, abans d'acabar, voldria deixar constància que en Comissió no ha sigut possible, potser, buscar una fórmula que aquest Projecte de llei no s'hagués hagut de tramitar amb aquesta urgència. He dit abans que, només per les presses, ja es podia justificar l'esmena a la totalitat que nosaltres hem presentat i donat per defensada, perquè, senyores i senyors diputats, les precipitacions legislatives sempre, o quasi sempre, esdevenen esclètxes i llacunes jurídiques i obliguen a nous projectes de llei de modificació, a causa de les excessivament nombroses disfuncionalitats que esdevenen les lleis que no s'ha tingut el temps suficient per ser estudiades i polides.

Després d'això, només manifestar que ens congratulem molt de les incorporacions que s'han pogut fer a Comissió de les esmenes que havíem presentat el Grup Parlamentari Popular, i que entenem que la tasca s'ha fet amb tota rigorositat, de la qual nosaltres, o jo mateix, en nom del Grup, felicitem tots els membres de la Comissió que varen intervenir com a portaveus dels seus grups.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. El torn en contra, el vol fer ara? (*Pausa.*) El vol fer conjuntament; molt bé. Doncs, ara passem la paraula al Grup Socialista perquè defensi l'esmena número 6. El senyor Ferran té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Jo agruparia totes les esmenes del meu Grup, i no els puc prometre la rapidesa del senyor Reguant d'ahir, però ho intentaré.

El Sr. PRESIDENT: Hi haurà una altra megaagrupació.

El Sr. FERRAN: Agruparia l'esmena 6, la 10, l'11, la 13, 18 i 24.

Bé, l'esmena número 6, de l'article 2, demana la supressió de la lletra d, que és una supressió que fa referència a l'assessorament i a la formació d'aquest centre. Nosaltres entenem, amb aquesta esmena, que en una situació de recessió econòmica una bona reducció de la despesa també pot

venir de l'eliminació de gabinets d'assessorament, tècnics, fixos i de les escoles de formació també estables. Darrera, creiem que moltes administracions i organismes han recorregut al mercat per fer aquesta feina, l'assessorament exterior —hi han bons assessors—, i que ens pot donar, actualment, un bon servei; un servei que, quan el necessitem, el tindrem, i, quan no el necessitem, doncs, no el farem servir. Tant pel que fa a l'assessorament com pel que fa a la formació i a la promoció de cursos, també creiem que recórrer a centres educatius i formatius existents alliberaria d'importants càrregues el centre de telecomunicacions de la Generalitat. Com poden veure, nosaltres creiem que aquesta és una esmena molt puntual però que té un marcat caire estalviador, molt acord amb els temps que corren.

Respecte a les esmenes 10 i 11, de l'article 3 i de l'article 5, respectivament, són esmenes que el senyor Codina, ja a la Comissió, ens va dir que eren, en certa forma, reiteratives, però a nosaltres ens han semblat que són esmenes que hem decidit mantenir perquè creiem que és bo que es digui, o almenys que es comenti, que cal garantir una bona transparència en tots els organismes públics pel que fa referència a temes de contractació, d'adquisició, de béns immobles, i també sobre els procediments d'aquesta contractació i de la publicitat sobretot, tant pel que fa a l'execució d'obres, també, com a les adquisicions.

I, per altra banda, la segona esmena d'aquestes, l'11, fa referència també a la regulació de la selecció de personal, dels sistemes de selecció de personal. Les dues esmenes, com vostès poden veure, tenen un objectiu d'aconseguir major imparcialitat, nitidesa del futur centre de telecomunicacions.

L'esmena 13 i l'esmena 18 són les dues esmenes més filosòfiques, per dir-ho d'alguna manera; són les que fan referència al Consell d'Administració, i crec que han estat suficientment debatudes i contradites, també, pel senyor Codina, és a dir, les posicions estan molt clares al respecte. Nosaltres, aquestes dues esmenes són, pel nostre Grup, òbviament, han estat les importants, a part de les de la transparència, però crec que són les que marquen clarament la diferència entre una concepció d'aquest servei i una altra: una diferència de concepte que el Grup de la majoria creiem que contraposa la designació directa, per entendre'ns, en aquest aspecte, i nosaltres proposem, doncs, una designació o un control —com vostès li'n vulguin dir— de tipus parlamentari.

Nosaltres ja hem dit abans que per nosaltres les telecomunicacions juguen, tenen un paper estratègic, encara que inicialment pugui semblar que són una qüestió merament tècnica; nosaltres creiem que és una qüestió de futur, que en el futur això pot agafar unes característiques insospitades, i, per tant, que, lògicament, un nou centre de telecomunicacions ha de tenir un caràcter democràtic, transparent, plural, perquè, si no, creiem que naixeria, en certa forma, una miqueta viciat d'origen. Vostès han constatat que nosaltres, amb aquesta esmena, fem una certa similitud amb la fórmula de la Corporació, i és que, en definitiva, també ens agra-

daria assegurar un bon control parlamentari i un bon coneixement i un seguiment parlamentari d'aquest centre. I, per tant, considerem, en definitiva, que la importància de l'organisme necessitava una gestió plural.

Ja li hem dit que nosaltres, que el nostre Grup, abans, que li satisfaria molt trobar consens i unanimitat en el naixement d'aquest centre, igual que fa deu anys vam aconseguir aquella unanimitat amb la Corporació, però, vaja, són dues posicions trobades al respecte.

L'esmena 24 és una esmena més addicional, és una disposició final. Demana clarament que en el termini de tres mesos de la seva entrada en vigor la Corporació reti compte detallat al Parlament de Catalunya del seu estat comptable, tant pel que expressen o determinen els actius com els passius. Aquesta és una esmena, una disposició final que conté una forta..., que nosaltres la fem molt responsablement, que té una forta responsabilitat de present, i no cal que els repetixi quins són els arguments expressats fa un parell de dies pel senyor Guitart al respecte, també, en el debat de pressupostos. Nosaltres creiem que no podíem corresponsabilitzar-nos en els aspectes econòmics, assumint-los clarament, i deia..., en aquest sentit també hi havia una esmena que em sembla que tirava per aquí, del senyor Riera, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, perquè el nou centre arribés a nosaltres l'abans possible, sabent clarament quin és el seu estat comptable d'origen.

Més enllà del mètode de tramitació, com he dit abans, de la llei, que ja he explicat en la intervenció anterior, nosaltres creiem que les esmenes que hem presentat aquí plantegen simplement la necessitat de transparència, claredat, control, discussió parlamentària, etcètera. I m'he donat per contestat, senyor Codina, si no...

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Esquerra Republicana també hi té esmenes, quatre. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. No només les defensarem conjuntament, sinó que, si em permet, farem explicació de vot, i així amb una sola sortida aquí, a l'estrada, haurem intervingut en el Ple pel que fa a la Llei de creació d'aquest centre.

Surto amb una certa mala consciència, perquè resulta que en llegir la Llei ens vam adonar que era un mer centre que agrupava qüestions tècniques referents a la xarxa de telecomunicacions de les vuit que tenia l'Administració de la Generalitat, i no vam albirar més enllà. Potser és un error, no sé, potser és un error nostre no haver-ho albirat, o potser és per una vegada l'encert d'haver sabut llegir tot..., i coincideixo amb el senyor Riera, la dificultat dels diputats adscrits a la Comissió de Política Cultural d'encaixar el que volia dir aquest Projecte.

De fet, el primer que vaig fer en llegir la disposició addicional vint-i-cinquena era demanar com s'havia creat Retevisión, i vaig descobrir que s'havia creat d'una manera semblant; que per raons estètiques a nosaltres no ens va agradar; és a dir, perquè feien que un ens d'aquest tipus era

millor tenir la llei pròpia, i per això havíem fet una esmena de supressió de l'addicional vint-i-cinquena, que vam acabar no presentant-la perquè abans ens va arribar el projecte aquest.

Llavors, com vostès saben, els senyors que han participat, diputats que han participat en la ponència, el nostre Grup va presentar onze esmenes, bona part de les quals van ser acceptades o van ser transaccionades i alguna d'elles retirada en el procés perquè per una altra transacció ja anava per on volíem. I de fet —de fet—, es demostra que la nostra lectura no era incorrecta, que la majoria d'esmenes nostres eren —com que jo dic jo mateix, ho puc dir—, eren esmenes estúpides, en el sentit que esmenaven una cosa molt lògica, que eren errors que contenia el projecte que feia referència a articles anteriors que no eren aquells, perquè —això sí que és un greuge que em sumo a la resta de diputats que han participat— el Projecte fa una olor de rapidesa tan forta que es nota només llegint-lo; es nota només llegint-lo perquè hi ha coses que diu que dirà..., eh? Quan parlo del Projecte vull dir del Projecte que va entrar en el Parlament —eh?—, del projecte que va entrar en el Parlament. És a dir, diu que s'adscriurà a un departament i no es deia; després, per esmenes dels diversos grups això es va corregir. En un altre aspecte deia que «això ho determina l'estatut», que encara no estava aprovat, i, doncs, es va corregir dient que «ho determinarà», etcètera. Feia aquesta olor de rapidesa que nosaltres, a més a més, vam entendre com la voluntat del Govern que això fos aprovat abans d'acabar aquest any per les raons que ha dit el senyor Codina i, potser, perquè també per a l'any que ve es rumoreja que la Unió Europea alguna cosa vol dir sobre qüestions de telecomunicacions i ens semblava també a nosaltres interessant, doncs, que això ens agafés amb el tema més o menys aclarit a casa nostra.

I per aquesta lectura va ser que no vam decidir presentar esmena a la totalitat i vam decidir intervenir en el Projecte per solucionar aquells aspectes que creïem que eren més urgents. Sí que he de dir, però, que si haguéssim tingut més temps, ben segur que la Llei hauria sortit millor, perquè ben segur que s'hagués presentat millor; i ben segur també que entre tots l'hauríem pogut arreglar en alguns aspectes d'aquest tipus que no ens acabaven de convèncer i en alguns que nosaltres tampoc ens acabem —dic aspectes formals— de satisfer, i hauríem aconseguit aquella unanimitat, però que, per altra banda, jo crec que és desitjable en termes estrictament polítics; però que en termes tècnics, si no arriba la unanimitat, tampoc en faig jo... Personalment, veuran que hi haurà alguns articles que no els donarem el vot a favor, d'altres que els donarem el vot a favor i algun apartat d'un article tindrà el vot en contra; perquè —diguem-ne— aquesta pretensió que ens hem pres, aquest Projecte de Llei, doncs, votarem ja no en un sentit —dic— estrictament polític, sinó en un sentit ja més tècnic davant el Projecte. Potser ens equivoquem —hi insisteixo— i l'any que ve el debat de pressupostos haurem d'esmenar i dir: «això no és el que ens pensàvem i no és el que era».

Pel que fa a les quatre esmenes vives que tenim, una, la novena, ja l'avisó, senyor Codina, que la retirem; de fet ja vam estar a prop de retirar-les en el debat de Comissió i, en tot cas, era una esmena de redacció, que nosaltres continuem creient que la redactàvem millor, però ara, com que això no és un concurs literari i el fons és el mateix, tampoc anirem ara..., a més sabent que tenen el jurat comprat —perquè són més, són la majoria—, ja, per tant, és evident que és un premi literari que estàvem disposats a perdre i ja no ens hi presentem.

Sí que mantenim... —aquesta és l'esmena 9, la que retirem—; sí que mantenim la 21, 22 i 23 perquè són, diguem-ne, on sí que no hem coincidit —on sí que no hem coincidit— i és a on insistim i on, si no ens ho accepten —que no ens ho accepten—, votarem en contra del que fa referència a aquestes esmenes. I és un aspecte, a més a més, que no és de la Llei; és de la concepció de la funció pública i del que espera a un funcionari que té un lloc de treball, que per creació d'aquesta o de qualsevol altra llei passa directament a formar part d'una empresa pública. Nosaltres creiem que el funcionari hauria de tenir el dret a l'opció de passar-hi o no passar-hi —és una opinió, la concepció de la funció pública— i, en tot cas, també, creiem —que és el gruix de l'esmena 23— que en cas, passats dos anys que se li ofereix al funcionari poder tornar a la funció pública o mantenir-se ja per sempre fora de la funció pública, que, si aquest funcionari demana retornar i es troba —com és molt possible que es trobi en molts casos d'aquesta Llei en concret— que aquest lloc ja no existeix, el lloc on estava, com a mínim se li respectés poder anar a la mateixa població. I que és el que diu la nostra esmena: si no pot anar a la mateixa població, que se'l mantingui en el Centre fins que a la seva població hi hagi la plaça. És una concepció —hi insisteixo— diferent d'un aspecte de la funció pública, però nosaltres estem per aquest cantó, vostès... —hi estem, però, insisteixo, no és un tema concret de la Llei. Ja ho discutirem, també, quan parlem de la funció pública. Fora d'això —hi insisteixo— no hi ha grans discrepàncies amb la resta del Projecte. Jo li diré, per exemple, que en una esmena que havíem redactat a l'articulat de la disposició addicional, pensant que no ens admetrien la supressió, sí que parlàvem de la possibilitat que el Parlament triés els membres del Consell d'Administració, perquè una lectura aprofundida de Retevisión i d'altres coses ens va convèncer que en un aspecte estrictament tècnic seria gairebé infravalorar la posició del Parlament, tot i que —hi insisteixo—, en la concepció que hem tingut de primer nosaltres això és un tema estrictament tècnic, i m'agradaria molt no equivocar-me, no?, m'agradaria molt no equivocar-me per tot, perquè voldria dir que la Llei va per un altre cantó i voldria dir que, a més, a sobre no hem sabut llegir-ho bé.

Amb l'esperança, doncs, d'haver-ho llegit bé, aquesta ha estat la defensa —hi insisteixo, també, sense esperança tampoc de resposta, que en la Comissió ho vam discutir i era només per deixar-ho clar, també, aquí en el Ple— de les esmenes i la posició de vots del que farà el Grup d'Esquerra Republicana en aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Torn en contra: el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Sí, si em permet, senyor president, des de l'escó estant, perquè seré extremament breu, sobretot perquè els meus contradictors ja gairebé s'han donat per contradits, perquè el debat anterior ha sigut suficient. Però una mica per cortesia parlamentària em sembla que algun aspecte encara el puc puntualitzar una miqueta més.

El senyor Ferran, representant del Grup Socialista, la seva preocupació per la transparència..., deixi'm només, si us plau, que li citi la Llei 4/85, que vostè la coneix i totes les precaucions que vostè manté en les seves esmenes de què és després el que passarà. Nosaltres, aquesta Llei la citem just amb una esmena transaccional que vam fer amb Esquerra Republicana. Queda garantit en el primer punt de la Llei; per tant, em sembla que des d'aquest punt de vista hauria d'estar tranquil.

En el Consell d'Administració no ens hem posat d'acord; és de les coses que han quedat clar que tenim dos conceptes diferents; la seva elecció també; per tant, no cal donar-li més voltes. I l'última preocupació que a vostè li quedava era tot el referent a l'estat comptable i la liquidació. Home, com a mínim –com a mínim–, tindrem la seguretat que quan liquidem el pressupost de l'any que ara acabem d'aprovar, de l'any 94, ho puguem fer, i a través de la Sindicatura de Comptes, és a dir, tindrem moltes possibilitats que aquesta cautela que vostè té, li quedi absolutament garantida.

Senyor Pujol, de fet, li he fet ja en la meua primera intervenció, interpretant entre el que seria i que vostès m'havia explicat, gairebé li havia contestat. Dos matisos només. Les seves precaucions pel detall en què basa les seves propostes estan garantides des de la nostra perspectiva en el moment en què es desenvolupi el Reglament –des de la nostra perspectiva–, i la seva insistència en una de les esmenes que hi figuri la paraula «Estat», per a nosaltres ens sembla clar que les competències de l'Estatut són les que són, les de la Constitució són les que són, cadascú marca què és de qui i no calia. Però tampoc no cal buscar-hi cap altra interpretació.

I a Esquerra Republicana li vull agrair molt sincerament, igual que als altres però amb una miqueta més d'èmfasi, si se'm permet, perquè hem sigut més coincidents amb aquesta Llei, amb el Grup d'Esquerra i nosaltres mateixos, i gairebé la discrepància final, que no hem pogut arribar a un acord –vostè ho deia, senyor Bargalló–, no és objecte d'aquesta Llei. Des de la nostra perspectiva entenem que en aquest moment els compromisos que vostè volia per al personal que ha de passar traspasat, garantir-li que si després de dos anys volen retornar al seu lloc d'origen i el seu lloc d'origen en aquell moment, doncs, ja no existeix... Escolti, que la Llei de la funció pública això no ho determinarà; no podríem, per una llei d'aquestes característiques, baixar en aquest detall.

Per aquestes raons –ja els ho havia anunciat– no els podem votar a favor cap de les esmenes presentades. I ja que

estic en ús de la paraula, també, en nom del meu Grup voldria desitjar-los a tots vostès un bon Nadal i que l'any que ve sigui un any, des del punt de vista també de telecomunicacions, important. Saludar de passada també el director general de Telecomunicacions, que ens acompanya a la tribuna, perquè és un tema que confiem que, una vegada aprovada aquesta Llei, en faran un bon ús.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Passem a les votacions.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Perdoni, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Jo abans havia retirat l'esmena número 8; retiro també l'esmena número 7; és a dir, d'Iniciativa només queda l'esmena número 20.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Que és una nova disposició addicional. Molt bé.

En primer lloc, votarem les esmenes del Grup Popular, conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 58 en contra i 6 abstencions.

A continuació es voten les esmenes del Grup Socialista, conjuntament.

Vots a favor?

(*El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.*) Sí, la vol separada el senyor Pujol? Què? Digui quines vol separades.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: La 6, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: La 10 i la 18.

El Sr. PRESIDENT: Es poden votar conjuntament aquestes?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: No, no, senyor president, separades.

El Sr. PRESIDENT: Cada una d'aquestes separades? (*Pausa.*)

En primer lloc, votem la número 6.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.

Es vota l'esmena número 10.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 19 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions.

Esmena número 18, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 18 ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 63 en contra i 6 abstencions.

Es voten les altres esmenes socialistes –em sembla que en queda una..., les que siguin, la resta. (*Rialles.*)

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 18 vots a favor, 63 en contra i 6 abstencions.

Ara es vota l'única esmena viva del Grup d'Iniciativa.

(*Pausa.*)

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.*) Sí, el senyor Simon Pujol?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Si podria dir els números, senyor president, per favor.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, miri, els següents: la número 9...

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, la 9 ha estat retirada.

El Sr. PRESIDENT: Ha quedat retirada? Doncs llavors només queden les 21, 22 i 23.

Ha quedat informat, el senyor Pujol?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, sí. La 21 i la 22, conjuntes, i la 23 separada, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs primer votem la 23.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 64 en contra i 16 abstencions.

Ara votem les altres dues esmenes d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 8 vots a favor, 63 en contra i 16 abstencions.

A continuació, votarem els articles i disposicions que no tenen esmenes, que són l'article primer, l'article quart, els articles 7 i 8, les disposicions addicionals, les transitòries primera, tercera i quarta i les disposicions finals.

Vots a favor?

Aquests articles i disposicions han quedat aprovats per unanimitat.

I ara votarem els articles i les disposicions que han estat esmenats. (*El Sr. Bargalló demana per parlar.*) Vol alguna separació?

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. La transitòria segona, per separat.

El Sr. PRESIDENT: La transitòria segona, per separat, que és la que se sotmet en aquests moments a votació. (*El Sr. Ferran demana per parlar.*) Sí? A veure, el senyor Ferran també vol alguna separació?

El Sr. FERRAN: Sí, de l'apartat d de l'article segon, senyor president, i l'article sisè, per separat.

El Sr. PRESIDENT: Aquests dos, junts?

El Sr. FERRAN: Sí, l'article sisè i l'apartat...

El Sr. PRESIDENT: I la transitòria segona?

El Sr. FERRAN: No.

El Sr. PRESIDENT: No. (*El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.*) Sí?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Això s'hauria de votar article per article. (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. (*Remor de veus.*) Silenci!

L'article segon, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president!

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. BARGALLÓ: Em permeto recordar al senyor president, que, en tot cas, falta la votació separada de la lletra d d'aquest article segon.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, votem ara l'apartat d de l'article segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta lletra ha quedat aprovada per 64 vots a favor, 16 en contra i 7 abstencions.

Article tercer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Article cinquè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Article 6.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Un moment, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Què?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, els punts 2, 3, 4 i 7 es poden votar conjuntament, per nosaltres; els punts 5 i 6 també conjuntament, i el punt 1, separat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs: els punts 2, 3, 4 i 7, conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat aprovats per 64 vots a favor, 16 en contra i 7 abstencions.

A continuació es voten els punts 5 i 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat aprovats per 63 vots a favor, 17 en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota el punt 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat aprovat per 65 vots a favor, 16 en contra i 6 abstencions.

A continuació es vota la disposició transitòria segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transitòria ha quedat aprovada per 79 vots a favor, 5 en contra i 3 abstencions.

A continuació es voten l'exposició de motius, el títol i títols.

Vots a favor?

Aquests extrems han quedat aprovats per unanimitat.

La presidència suposa que s'ha fet ja explicació de vot. (Pausa.) Molt bé.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Sida

Doncs passem al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Sida, presentada pels Grups d'Esquerra Republicana de Catalunya, de Convergència i Unió, Socialista al Parlament de Catalunya i Popular. Qui fa la presentació? (Pausa.) Senyor Benach, té la paraula.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. El 8 de febrer de 1989, aquesta cambra aprovava, amb la unanimitat de tots els grups que hi eren presents, la creació d'una comissió d'estudi sobre la problemàtica de la sida. Avui tornem a debatre, també gràcies a la unanimitat de tots els grups de la cambra, una proposta similar, per no dir idèntica, que pretén que aquest Parlament es torni a dotar d'una eina que pugui estudiar i analitzar amb profunditat la problemàtica que aquesta malaltia causa en la societat de finals del segle XX.

He estat llegint les intervencions que els diferents diputats i diputada van fer aquell dia per justificar la necessitat de crear aquesta Comissió, i, al cap de gairebé cinc anys, els puc dir que he tingut la sensació que havíem avançat, que la societat globalment havia avançat. Paral·lelament, també he tingut la sensació que encara estem lluny, molt lluny, dissortadament, de la solució final a aquest problema.

Ens trobem davant d'una epidèmia que encara és de conseqüències desastroses i resultats imprevisibles. Tanmateix, la tasca feta per les diferents organitzacions no governamentals i per les diferents administracions a casa nostra és la que m'ha produït aquesta sensació d'avenç, petit, però avenç al capdavant. Fa cinc anys, quan es discutia la primera proposta, potser encara no hi havia les coses prou clares; ara, probablement ho estiguin bastant més. I, atenció, que ara no estic parlant ni de rebuig social ni de marginació, ja que aquest encara és un tema a resoldre: estic parlant de mecanismes d'informació i de superació d'alguns complexos que probablement són, ara com ara, la lluita més eficaç —evidentment, independentment de les investigacions científiques— que es poden plantejar i que nosaltres, com a polítics, hem d'abordar sense complexos.

Pensin, senyores i senyors diputats, que fa cinc anys es parlava, en aquells discursos, de la comunitat gai com d'una comunitat atemorida per la intolerància de la societat envers el problema i la mateixa por a la malaltia. I, si bé encara, dissortadament, no podem parlar ni de tolerància ni de comprensió, és clar que, en tant que la comunitat afectada, i molt afectada, el col·lectiu homosexual, ha sabut donar la cara i respondre amb organització i compromís, s'han fet avenços importants. S'ha sabut, en definitiva, donar informació.

Que encara estem molt lluny és ben clar, però aquests petits avenços fan ser optimista de cara al futur, i ens fan ser optimistes sobretot pensant que hi ha moltíssima feina encara per fer.

Un detall. La setmana passada a la meua ciutat, a Reus, en un programa on han intervingut diferents administracions i el col·lectiu de farmacèutics, s'han començat a repartir xeringues noves a canvi de xeringues velles per a drogaaddictes. Si fa cinc anys, no més, quan s'estava discutint aquesta mateixa proposta en aquest Parlament, fa cinc anys, s'hagués plantejat la mateixa operació, si s'hagués plantejat això l'escàndol hauria estat majúscul. Ara s'ha pres amb una absoluta normalitat, absoluta i reconfortant normalitat.

Tot això, en el fons, no deixen de ser petites victòries contra la hipocresia que afecta tota la societat. En aquest temps les coses han evolucionat, ara es pot dir ben bé que les principals causes de contagi del virus de la sida són les relacions sexuals homosexuals i heterosexuals i l'intercanvi de xeringues que usen els drogaaddictes.

També podem constatar que s'observa una progressió lenta, però clara, de la sida cap a d'altres grups de població, sobretot els heterosexuals, fet, per altra banda, previsible en una malaltia vírica transmesa per via sexual o sanguínia.

En un altre ordre de coses —i ho faig perquè tinguem clara aquesta evolució que hi ha hagut del tema, positiva en alguns casos, però tremendament negativa en d'altres— la intervenció del doctor Padrós —que, per cert, era la primera que feia en aquesta cambra—, fa cinc anys, ens parlava d'una previsió de 100.000 casos per al vell continent, per a Europa. Avui les previsions són de 13 a 18.000.000 de casos de sida i de 30 a 40.000.000 de seropositius a tot el món l'any

2000. Avui és clar que la sida no és un problema dels malalts o dels infectats, la sida és un problema de tots, de la societat.

Això mateix s'apuntava en aquesta cambra fa cinc anys com a discurs teòric, com a teoria. Avui aquest discurs està assumit, això és la pràctica. No voldria que interpretessin la meua intervenció com a desmesuradament optimista, no ho és, ben al contrari, som conscients que estem lluny, molt lluny i que ens falta molt per avançar. Hi ha col·lectius que potser no hagin avançat tant com d'altres i en aquest sentit la prostitució, tant masculina com femenina, és encara un terreny difícil, on hi ha manca d'informació, i, per tant, seria bo de poder analitzar amb molta més profunditat aquesta problemàtica.

En un dels diversos documents que hem anat rebent sobre aquesta problemàtica s'apuntava..., concretament era el document titulat *La sida. Els fets i l'esperança*, que estava editat per l'associació Sida-Estudi, amb diverses col·laboracions de diverses administracions, entre les quals el Departament de Sanitat, he pogut llegir una frase que em sembla que és interessant i que voldria incorporar al meu discurs; la frase deia: «El major perill en el debat sobre la sida és la seva politització, ja que aquest no és un problema ideològic, sinó de salut pública.»

Estic absolutament d'acord amb aquesta afirmació, i precisament pel fet que hi ha molta gent afectada per la sida al nostre país i molta gent que està treballant, i bé, per resoldre aquest problema entenem que el Parlament hauria de donar una resposta positiva i demostrar la seva sensibilitat respecte a aquesta problemàtica.

És per això que aquesta és una bona proposta. És una proposta que va més enllà d'aquestes quatre parets i aquest sostre i que conté i ha de contenir grans dosis de solidaritat.

Aquests dies, en què tothom es felicita les festes, evidentment unes festes entranyables i familiars, que es caracteritzen especialment pels gestos –i ahir en vam tenir una bona mostra en aquesta mateixa cambra, amb felicitacions nadalenques incloses–, val la pena recordar encara que també hi ha injustícies en aquest món. Probablement, a Sarajevo no celebren el Nadal, probablement molta gent afectada per la sida no celebri el Nadal i nosaltres –felicitarions de Nadal incloses–, just abans del dia de Nadal, estem a punt de donar una resposta solidària, la resposta solidària de la classe política, el gest en definitiva que diversos col·lectius estaven esperant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Hi ha torn en contra? (Pausa.) No hi ha torn en contra. Es pot passar al posicionament dels grups. Pel Grup Popular, el senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, resulta obvi que el nostre Grup Parlamentari donarà suport a la creació d'aquesta Comissió informativa per dues raons fonamentals: primera, el problema de la sida té al nostre país un abast tan important que ignorar-lo

resultaria molt irresponsable, resultaria una irresponsabilitat greu. En segon lloc, es tracta d'un tema en què la transparència i la gratuïtat d'informació pot ajudar a salvar moltes vides.

És per aquests dos esmentats motius que la canalització per a la resolució d'aquesta problemàtica resulta en aquest cas més que adient.

A través d'una comissió informativa creiem que seria el tràmit parlamentari més adequat, que sens dubte recolliria el necessari material informatiu que ens permeti portar a terme amb rigor iniciatives parlamentàries que puguin palliar, dintre del possible, els efectes d'aquest drama social.

Per tot l'esmentat, fonamentalment els dos punts en què es basa la meua intervenció, senyor president, el nostre Grup donarà suport a la presa en consideració de la creació d'aquesta Comissió informativa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. No és presa en consideració, és proposta de resolució.

El senyor Ignasi Riera, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Iniciativa per Catalunya donarà suport a aquesta proposta de resolució per crear aquesta comissió d'estudi sobre la sida.

Com recordava molt bé el senyor Benach, fa cinc anys es van crear alhora i simultàniament en aquest Parlament dues comissions, una d'estudi de les bosses de pobresa a Catalunya i una altra d'estudi sobre la sida. Jo recordo que quan es va crear aquesta Comissió molta gent ens preguntava públicament si era veritat que el Parlament havia creat una comissió d'estudi sobre la sida i que el sol fet de saber que el Parlament obria aquesta comissió i convidava diferents grups que treballaven sobre el tema a participar-hi creava ja un element de referent i d'esperança important i que crec que va ser una de les raons d'estímul a favor de l'actitud que ha mantingut sempre aquest Parlament i el Govern de la Generalitat en aquest tema.

Em penso que aquí, i després d'un debat llarg de pressupostos en el qual ens ha correspost de criticar moltes de les actuacions del Govern, en aquest cas em penso que és important agrair l'actitud positiva del Govern de la Generalitat en el tema de la sida, tant pel que fa als aspectes d'informació pública com per al tractament de les persones afectades per la sida en centres i amb programes públics, i evitar sempre de segregar-les de la resta de ciutadans.

Aquesta no era una decisió fàcil; n'hi ha hagut d'altres que han cregut que el millor sistema és segregar el col·lectiu, marginar-lo i a partir d'aquí començar el seu tractament. Crec que aquesta actitud del Govern hauria de ser molt valorada, com també hauria de ser molt valorada l'acollida que han tingut grups que han treballat sobre el tema de la sida de manera pública, per exemple, des de la Coordinadora d'Iniciatives Gais i Lesbianes de Catalunya, el moviment i el programa Gais per la salut crec que va ser enormement important per la influència que va tenir a l'interior dels gais en la seva relació amb la problemàtica de la sida.

Fa ben pocs dies, quan els gais celebraven a Barcelona una festa per sensibilitzar la gent sobre la problemàtica de la sida, jo, en tant que diputat d'aquest Parlament, vaig assistir a la festa i una vegada més els materials que es repartien, que es repartien perquè tothom conegués el problema, tots aquests materials feien una referència directa a telèfons, a mesures, a iniciatives que havia posat en marxa el Govern de la Generalitat i allà es recordava també que és un tema que el Parlament de Catalunya no ha deixat passar inadvertit.

Per tant, em penso que per totes aquestes raons es tracta d'una molt bona notícia abans d'acabar aquest Ple tan llarg.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. El fet que tots els grups parlamentaris subscriuim la proposta de creació d'una Comissió d'estudi sobre la problemàtica de la sida considerem que és un fet extremament positiu.

El nostre Grup ho celebra particularment perquè això indica clarament la inquietud dels grups d'aquesta cambra per la transcendència i la magnitud de la malaltia de la sida.

Ens ho recordaven fa ben poc, amb motiu del Dia mundial contra la sida, el fet que el nombre de casos de sida declarats ha pujat el 28% en el continent europeu durant l'any 92. La majoria són gent molt jove, el 70% entre 25 i 39 anys. L'Estat espanyol, i sobretot Catalunya, és el país europeu que més casos presenta i en els pròxims anys s'estima un increment important.

Tot això va començar fa justament dotze anys, quan un metge de Los Angeles, a Califòrnia, va descriure el primer cas documentat de la sida i a partir d'aquell moment va començar una batalla sense precedents en la història, no tan sols en el camp de la medicina, sinó en molts altres, una cursa contra rellotge per salvar la vida dels milers de casos que s'estaven distribuint en els hospitals de tot el món.

En el futur, el repte sanitari de la malaltia de la sida serà important i diem que serà important perquè en un futur més o menys immediat la nostra xarxa sanitària no podrà suportar el gran increment de malalts de la sida que s'aveïna, però no tan sols el terreny sanitari és el més afectat, la sida ha creat una nova realitat social: la por a la propagació de la sida ha generat l'epidèmia de perjudicis que pot comportar i en alguns llocs ja s'han donat la generalització d'actituds discriminatòries contra qui pateixi la malaltia o sigui portador d'anticossos.

I en la situació actual d'aquesta nova realitat social –i segons manifestacions dels mateixos afectats– els malalts de la sida no tenen por a la mort, sinó que la majoria parla que té por a la vida, que és una diferència important. D'aquí que és precisament necessari evitar la discriminació d'aquests malalts i fomentar un enfocament preventiu de la malaltia i sobretot la necessitat que els programes de prevenció de la sida protegeixin els drets humans i la dignitat de les persones.

Per tant, la sida desafia els nostres principis més bàsics de convivència. A mesura que la sida s'estén i els casos es multipliquen –i les morts també– cal admetre obertament el que no es pot ignorar més. Avui ja són pocs els que no han vist un familiar, un amic o un col·lega desaparèixer prematurament víctimes de la malaltia, i de moment l'evolució de la sida depèn únicament de la nostra capacitat de controlar la seva transmissió. La prevenció, però, desafia valors morals profundament arrelats, ja que la malaltia es transmet majoritàriament per via sexual o per l'ús de drogues per via parenteral. Grups conservadors i religiosos rebutgen qualsevol estratègia que tracti de fer aquestes conductes «immorals», entre cometes, més segures mitjançant la distribució de preservatius o de xeringues esterilitzades; en contrast, altres grups més liberals a les propostes que intentin fer obligatòria la prova del virus es veuen com una violació dels drets civils.

Si els dilemes que suscita aquesta epidèmia són aclaparadors, els greus sofriments que causa la malaltia són encara més devastadors. Per tot això, és important establir noves prioritats i és important equilibrar valors morals, ètics i socials, que actualment són divergents i conflictius. En definitiva, aquesta malaltia és un repte perquè posa a prova la tolerància i ens posa en contacte amb els nostres prejudicis i les nostres fòbies socials.

Per això és important la constitució d'aquesta comissió d'estudi. Cal que reprenuem, sens dubte, l'impuls legislatiu i polític per prendre urgentment mesures per posar en pràctica l'estratègia mundial de l'organització mundial de la lluita contra la sida.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor president, des de l'escó estant, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

El Sr. PADRÓS: Moltes gràcies, senyor president. Fou una llàstima que dels treballs de la Comissió d'Estudi sobre la sida, constituïda en l'anterior legislatura, no en puguem gaudir, en aquesta cambra, d'una forma oficial, i aquest va ser un dels motius pels quals inicialment el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va manifestar una certa reserva a la constitució d'una comissió d'estudi, però evidentment sí que és clara, i em sembla que tots els membres d'aquella Comissió que encara subsistim en aquesta cambra percebem d'una manera positiva la gènesi d'iniciatives parlamentàries i la mateixa constitució de la Comissió que va esdevenir per donar una resposta positiva i constructiva al que la sida representava.

I en aquest sentit ens congratulem per aquesta aposta decidida i unànime de tots els grups de la cambra per la constitució d'aquesta Comissió, que hauria de servir –aquesta vegada, sí– no solament per esdevenir un motor de respostes positives i de conscienciació positiva també, sinó perquè faci la feina que, des del punt de vista parlamentari, ens pertoca.

Efectivament, l'aparició de l'epidèmia de la sida, la forma més greu de la infecció pel virus de la immunodeficiència humana, ara fa ja dotze anys, ha produït un canvi en la tendència de descens de les taxes de mortalitat globals de la majoria de països industrialitzats, gràcies a la prevenció i al tractament de malalties infeccioses.

Les característiques especials d'aquesta malaltia, el progressiu avenç de l'epidèmia representen un repte, un desafiament, com deia la senyora Utgés, tant per al sistema sanitari com per a la societat en general. Probablement mai cap malaltia ha provocat la mobilització i canvis d'actituds que ha provocat aquesta. Ha calgut integrar aspectes conductuals de la recerca, s'han hagut de definir pautes de prevenció de les diferents vies de contagi i dissenyar formes d'intervenció i de definició de models assistencials, investigació i modificació de les pautes terapèutiques, però sobretot ens ha obligat a repensar des dels diversos àmbits de les nostres actituds i dels professionals sanitaris però, en general, de tota la població.

La sida és el paradigma, en aquest sentit, del que és una malaltia greu amb característiques d'epidèmia i que toca de manera directa el comportament de les persones i l'ètica en general, i també la sida ha estat —i es veurà amb el temps— el paradigma del que la ciència i la medicina ha estat capaç de donar resposta. Perquè, amb totes les insuficiències que calgui —manca d'una vacuna o d'un tractament efectiu—, mai de cap altra malaltia en tan poc temps se n'ha sabut tant. Això ens duu alguns a una percepció doble d'escepticisme i optimisme; escepticisme davant la realitat i la perspectiva d'immediatesa futura, quan un calcula o un veu quins són els casos previstos acumulats per a l'any 1996, per exemple, segons estudis del mateix Departament de Sanitat i Seguretat Social, però alhora optimisme perquè s'arribarà a una solució definitiva, i mentrestant, i com s'ha vist, s'ha augmentat la supervivència mitjana d'aquests malalts.

Mentrestant, cal que continuem donant respostes constructives i positives, sobretot els que tenen i tenim responsabilitats públiques; aquest és un problema que ens preocupa i ocupa. Tots podem fer quelcom al respecte, alguns des de responsabilitats executives, i nosaltres des del Parlament, intentant conèixer millor tots els aspectes que envolten aquesta malaltia, impulsant respostes positives en contra la marginació i l'exclusió social i a favor de la solidaritat i la comprensió dels afectats, com crec que ha estat, aquesta, la trajectòria d'aquesta cambra. Perquè, com deien les altres diputades i altres diputats, les actituds de rebuig es basen gairebé sempre en la por; dissipem, per tant, aquestes pors i ajudem que aquells que pateixen la malaltia vegin en nosaltres una esperança i la població un exemple a seguir.

Desitjo, com apuntava el senyor Benach, que tinguem la capacitat de fer d'aquesta Comissió una bona eina al servei dels valors que sovint hem defensat plegats i que, lluny de les diferències polítiques, ens uneixen. Això, ben segur, contribuirà a enaltir el prestigi d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós.

Se sotmet a votació la proposta de constitució de l'esmentada Comissió.

Vots a favor?

La proposta de constitució de la Comissió d'Estudi sobre la Sida ha estat aprovada per unanimitat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el funcionament dels col·legis professionals

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el funcionament dels col·legis professionals, presentada pel diputat senyor Daniel Font, que té la paraula.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, presentem aquesta interpellació d'urgència sobre el funcionament dels col·legis professionals en relació amb diferents fets succeïts darrerament que afecten una situació que està evolucionant aquests dies, i particularment el Col·legi de Diplomats d'Infermeria de Barcelona. He plantejat aquesta interpellació d'urgència pel fet que necessitàvem gaudir d'una forma parlamentària, abans d'acabar l'any, per la qual poguéssim conèixer la posició del Govern en aquest punt, i ens semblava que era del màxim interès conèixer-la pel fet que, com dic, estan evolucionant els fets i una posició positiva en relació amb aquest tema del Govern pot contribuir a il·lustrar un règim de confusió que existeix a l'entorn d'aquest col·lectiu professional i propiciat per aquests esdeveniments als quals feia referència i que, a la meua manera de veure, no poden ser qualificats més que d'extremament greus.

Hem de manifestar algunes coses prèvies en relació amb les dues línies de pregunta que volem manifestar-li al senyor conseller de Justícia, que és que el Grup Socialista no pretén, amb aquesta interpellació, establir un protagonisme especial en relació amb el tema. Han intervingut, en relació amb això, altres grups de la cambra, segurament amb més intensitat que el Grup Socialista; particularment, el diputat i la diputada Riera i Bruguera. Sí que ens ha semblat que era necessari portar el tema a la cambra per aquest criteri que dèiem i també hem de dir, senyor conseller, que no tenim ànim de polemitzar amb vostè respecte a aquest punt, sinó més aviat de buscar o de constatar la coincidència en el plantejament, en l'anàlisi de la situació, en la valoració de la situació, sobretot en les actuacions a desenvolupar en el futur. És amb aquest ànim, per tant, de fer llum sobre una situació que alguns han pretès que esdevingués fosca i imperceptible, i en funció de la nostra obligació com a ciutadans i també, sobretot, com a diputats, que volem plantejar aquesta actuació parlamentària.

Dir que davant les transgressions d'un procediment democràtic no hi caben actituds tèbies o neutrals, ni estoïcismes mal entesos, ni claudicacions de cap mena; davant d'una transgressió d'un procediment democràtic hi cap només una actitud —creiem nosaltres, i ho volem fer constar així— belligerant, radicalment belligerant, perquè són actituds bàsiques que cal combatre i eradicar, sense la qual actuació

està en perill no solament la situació que es planteja, sinó també principis més d'ordre fonamental que afecten el mateix dret bàsic de Catalunya i constitucional i estatutari. Aquest és el cas que ens ocupa en relació amb els procediments implementats en les darreres eleccions del col·legi esmentat.

Hem de dir que la situació creada a partir d'aquestes eleccions, que suscita una problemàtica d'ordre general, té els seus antecedents en el temps i durant tota la dècada dels vuitanta. Afecta el mateix Col·legi, les mateixes persones, el mateix grup, i també té antecedents parlamentaris. Hi ha una interpellació del diputat Casares plantejada al llavors conseller de Justícia, Xicoy, actual president del Parlament, exactament sobre el mateix tema, les mateixes persones, el mateix Col·legi, la mateixa situació, de l'any 87. És una situació, per tant, no resolta; inconcebiblement els poders públics no han pogut trobar una situació per resoldre-la, perquè la situació era la mateixa, i creiem que, donat que no és una situació menor, convé prendre posició i implementar les mesures, les actuacions necessàries perquè aquesta situació es resolgui definitivament.

Segurament afecta sobretot, la solució d'aquesta situació, el poder judicial, que és on està situada l'actuació fonamental en aquests moments, però creiem nosaltres —i per això interpel·lem— que també hi ha una funció o una responsabilitat de govern, que reiterem que no pot assistir com a mer observador, sinó que ha de formular algun tipus de posició, per exemple una avaluació del succeït i manifestar la seva preocupació o la seva línia, l'objectiu que creu que s'hauria d'aconseguir en actuacions futures en relació amb aquesta situació, particularment en relació, diríem, amb un principi d'ordre general, fonamental, que és l'article 8.2 de l'Estatut de Catalunya, on diu que: «És obligació, correspon a la Generalitat promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups a què s'integra siguin reals i efectives, i remoure els obstacles que impedeixin o dificultin llur plenitud.» Article 8.2 de l'Estatut. Com veuen, un tema, una afirmació molt de tipus general, però no per això menys important, és a dir, fonamental, i fem notar especialment aquesta obligatorietat de remoure els obstacles que impedeixin o dificultin l'exercici dels drets democràtics.

El consentiment o una política d'ulls clucs podria implicar un precedent que ens sembla que no s'hauria de produir, per l'enrariment de situacions futures i l'afavoriment de pràctiques —com ha estat en el cas del filibusterisme electoral— mafioses, de defensa d'interessos, que ben poc o res tenen a veure amb els interessos d'una professió i sí que tenen a veure molt amb interessos extraprofessionals, que jo m'evitaré de qualificar.

Què caracteritza una situació irregular, quan diem que el Govern hi ha d'intervenir? Què la caracteritza? La caracteritza, per exemple, en el cas que ens ocupa. Sempre hi ha un conjunt..., i s'ha produït en aquest cas, però hem detectat algun cas més, perquè durant la preparació d'aquest debat ens ha arribat algun dossier d'algun altre col·legi on es dona una situació semblant. Direm, normalment, hem vist, tant en

aquests papers que hem vist més darrerament com en el cas que ens ocupa, hem vist..., hi ha sentències judicials, sempre; per exemple, en aquest cas, hi ha dues sentències del Tribunal Superior de Catalunya i del Tribunal Suprem, on s'ordena la celebració d'unes eleccions noves, per haver, textualment, diu: «violat el dret constitucional establert a l'article 14 de la Constitució, per irregularitats comeses en un procés electoral». Hi ha dues sentències, en aquest terreny, que ordenen la convocatòria d'unes noves eleccions. També hi ha diferents sentències i resolucions judicials respecte a procediments electorals, com validació o no de vots, sempre desfavorables a les actuacions d'aquests grups que s'enquisten i que implementen unes pràctiques no democràtiques. Existeix una interlocutòria del Tribunal Superior de Catalunya per la via contenciosa administrativa ordenant la conservació del material electoral i determinant la provisionalitat de qualsevol resultat; interlocutòria aquesta, i d'altres, que sovint, i moltes vegades, doncs, són desateses i no realitzades. Existeix, per exemple, una certificació del cap de la unitat de repartiment de Correus, de Barcelona, on es manifesta que el vot per correu impugnats va entrar efectivament al Col·legi dins del termini electoral, però rebutjat sense més justificacions per l'interlocutor col·legial. Tot això existeix documentadament. Existeixen uns estatuts aprovats per la Conselleria de Justícia, d'acord amb la legislació vigent, Llei de col·legis professionals, Reglament corresponent i Decret corresponent, aprovats a 30 del X del 86 i publicats en el *Diari Oficial de la Generalitat*, validats d'acord amb la nova Llei de col·legis professionals, però no són aquests els estatuts aplicats en aquestes darreres eleccions; s'han aplicat uns altres estatuts, que no poden ser qualificats més que de provisionals, per tant en una situació de manifesta il·legalitat, punt aquest que convindria que el conseller de Justícia aclarís: quins són els estatuts legals aplicables en aquest cas, etcètera. No els atabalaré més. Jo li diria que fins aquí els fets. No els cansaré més...

Tota aquesta actuació, com deuen saber, va comportar que els professionals agreujats per aquesta conducta recorressin a les institucions, a diferents institucions, com el Govern, la Sindicatura de Greuges, i varen venir al Parlament. En efecte, diferents membres d'una de les candidatures que es presentava varen venir a la seu del Parlament de Catalunya per entrevistar-se amb diferents grups polítics i explicar la situació. La reunió es va fer al local de Convergència i Unió i els contactes es produïren amb diferents diputats, entre els quals hi havia el senyor Riera, la senyora Bruguera, la senyora Tarruella, el senyor Padrós i jo mateix. Com a resultat d'aquesta demanda, vàrem assistir el dia de l'escrutini, alguns d'aquests diputats, com a observadors a les eleccions, i jo he de dir la meua valoració personal, la vull reiterar, perquè em sembla extremament greu que com a resultat d'aquesta acció hem de dir que ha estat agredida la funció parlamentària, des del punt de vista de la representació en tots els àmbits de la vida pública que li és pròpia i de la mateixa cambra, mitjançant un fet objectiu, no solament d'una conducta objectiva, sinó d'un fet objectiu, que

són uns anuncis de publicitat pagada a la premsa diària que tenen un contingut inadmissible, i que el balanç de les visites no pot ser menys que deplorable, en el qual personalment he de dir que l'actitud d'algunes de les persones presents, particularment de la persona que realitzava la presidència del procés electoral, l'actitud que va mantenir, en tot moment, no es correspon amb la que deu mantenir qualsevol ciutadà que intervé en un procés electoral; va ser una actitud petulant, fatxenda, maleducada, plena de rampells i pròpia de qui té molt a perdre i amagar, més que de qui competeix realment per ser present en una institució a través de mitjans democràtics.

Li formulo les dues qüestions d'ordre generals, senyor conseller, que em sembla que susciten aquestes qüestions concretes. Quines qüestions de tipus general susciten? —i acabo, senyor president. El primer tema que se suscita és si la política de validació d'estatuts que segueix el Departament de Justícia, d'acord amb el contingut de la Llei de col·legis professionals, és prou efectiva en relació amb tots els temes que contempla. Li podria fer la relació d'articles i els temes, però no la hi faré. Política de validació d'estatuts: què miren o quin criteri estableixen per dir que aquests estatuts són democràtics i legals, i per tant els validem, i aquests no ho són, i no els validem.

I el segon punt d'ordre general que genera, que és el que plantejava en el seu dia el diputat Francesc Casares, és com es preserven els drets democràtics d'un col·lectiu professional, que en aquest cas és de 28.000 persones. S'ha exercit un dret democràtic, uns senyors han guanyat unes eleccions, un col·lectiu professional ha manifestat la seva voluntat, irrefutablement, de manera democràtica, però aquesta voluntat no es tradueix en fets concrets. Com es preserven els drets democràtics d'un col·lectiu professional des del punt de vista del Govern de Catalunya?

Cal dir que la professió d'infermeria és una professió emergent; que ha fet un llarg camí durant els anys vuitanta; és una professió que cal preservar i defensar des del punt de vista de la seva efectivitat en el sistema sanitari; que ha sofert una greu agressió i que convé donar unes garanties de funcionament respecte als seus components que seran vàlides aquelles decisions que vagin prenent des del punt de vista d'allò que es vulguin autodotar com a objectius professionals en el futur a través de la resolució del conflicte que està en marxa en aquests moments, o que s'està —esperem— resolent en aquests moments, i de qualsevol altre objectiu que es pugui marcar en el futur.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el diputat interpel·lant planteja dues qüestions fonamentals, tot i que abans n'ha plantejat una altra més particular i més concreta respecte del tema de quins són els estatuts vigents en aquest moment per al funcionament, reguladors del funcionament del Col·legi d'infermeria. I les qüestions més

generals són la validació dels estatuts, la política de validació dels estatuts, és a dir, la tècnica que s'utilitza al Departament de Justícia a través de la seva Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques, si és prou efectiva, i una qüestió més genèrica, que és quins són els mecanismes que s'han d'utilitzar per a la preservació dels drets democràtics que es puguin derivar del règim. Això és el que a mi m'ha semblat entendre. Fonamentalment, aquestes són totes les qüestions que es plantegen, si bé n'hi han hagut d'altres; hi ha hagut una anàlisi dels antecedents, etcètera, que a mi m'agradaria poder, si tinguéssim una mica més de marge de temps, contestar tots i cada un d'aquests punts. Primer, em centraré fonamentalment en aquestes qüestions i, si és el cas, després, analitzarem alguna qüestió.

I efectivament, és cert, recordar aquí, és cert que al butlletí de sessions, en la sessió plenària número 69, de l'any 1987, aquesta cambra ja va tenir coneixement d'això, i la resposta va ser essencialment la mateixa que se li ha de donar en el sentit de dir que les funcions del Govern de Catalunya, les funcions del Consell Executiu estan determinades en una legislació concreta i precisa, aprovada per aquesta cambra, que és la Llei de col·legis professionals de Catalunya, amb un decret complementari per a les transferències de competències del Departament de Presidència al Departament de Justícia i el corresponent reglament.

En aquesta Llei, fonamentalment, en aquesta Llei s'estableixen dos tipus de relacions: unes, de tipus, de caràcter institucional i corporatives, que fonamentalment fan referència a tot un seguit de qüestions que segurament vostè coneix, però, ja que aquesta interpellació té un sentit informatiu a la cambra, molt sintèticament jo faré referència a l'emissió d'informes, a l'emissió d'opinions quan es tracta d'actuacions que fan referència a la professió en general, relacionant-se en aquest sentit amb la Conselleria o amb el Departament que per raó de la professió tinguin vinculació directa, com és..., en aquest cas concret seria el Departament de Sanitat i Seguretat Social. Després hi han altres qüestions de tipus institucional i corporatiu com són la creació, la fusió, la modificació de l'àmbit territorial de col·legis, la possible constitució de col·legis, l'extinció de col·legis, etcètera, amb la qual cosa sí que hi ha una relació institucional directa entre la corporació en concret de què es tracti i el Govern de la Generalitat, en aquest cas concret —ho repeteixo— amb base en el Decret, que si vol li diré quin és, a través del Departament de Justícia.

A banda d'això, hi ha una altra actuació molt concreta—molt concreta—, que és la que específicament s'atribueix per tal de donar publicitat a l'existència, funcionament, contingut, etcètera, del col·legi professional, que és la previsió de l'existència d'un registre, determinat per l'article 53 del Reglament, on s'estableix l'existència necessària d'un registre de corporacions, que té per objecte publicar l'existència de les diferents corporacions que estiguin funcionant correctament amb els seus estatuts, que determinaran la seva norma de funcionament, i els càrrecs, les modificacions que es produeixen en les juntes que regeixen aquests col·legis professionals.

Pel que fa a aquest registre, lògicament, té una tècnica molt precisa, molt concreta, ja que la mateixa Llei i el seu Reglament, després de declarar que les corporacions són entitats de dret públic i estan sotmeses al dret administratiu, deixant oberta tota la banda que faci referència a les qüestions de naturalesa civil, penal i, pel que fa a les relacions amb els empleats, de caràcter laboral, la relació laboral, se sotmet al dret administratiu. La tècnica de registració –i amb això contesto, precisament, a la seva pregunta, si la política de validació d'estatuts és prou efectiva–, això és un tema que està profundament analitzat, profundament estudiat; és un tema de qualificació registral, i l'únic sentit que té aquesta qualificació registral és veure si els estatuts i la resta de normes que facin referència al funcionament, constitució, modificació o extinció de la corporació estan adequats al principi de la legalitat; principi que no solament ha de regir la vida de les corporacions, sinó que també ha de regir l'actuació i l'exercici competencial, en el cas concret, perquè és el rerefons de la seva pregunta, del mateix Govern de la Generalitat. És a dir, tothom s'ha de sotmetre al principi de la legalitat.

Per tant, la qualificació registral consisteix a veure si les previsions estatutàries per al tema concret, o de constitució, modificació o extinció d'un col·legi –modificació, etcètera–, contenen alguna disposició o alguna norma que vulneri directament la llei. I això es fa sempre sota el principi del recurs, la qual cosa garanteix per si mateixa la perfecta validesa d'aquesta tècnica, aquesta actuació, ja que si els interessats no estan d'acord amb la qualificació que s'emet respecte de la bondat o no tindran els corresponents recursos perquè l'òrgan judicial corresponent –ja passarem de la via estrictament d'òrgan administratiu a la via contenciosa administrativa– pugui dir si realment té raó el funcionari qualificant i que, per tant, diu si allò és o no és sotmès al principi de la legalitat, o té raó la part que se sent perjudicada.

En conseqüència, per la tècnica pròpia en si mateixa de qualificació registral, la tècnica de validació que s'ha dut és sempre conceptualment vàlida, és sempre correcta, perquè si l'interessat, la corporació, no hi recorre és que està d'acord amb la qualificació i, si no està d'acord amb la qualificació, té tota la via de recursos i es farà no el que digui l'òrgan qualificant sinó el tribunal corresponent, que és, en definitiva, qui en cas de conflicte diu sempre qui té la raó i qui no té la raó. I en principi, per l'eficàcia essencial del poder judicial, en l'última instància judicial aquella és la veritat oficial. Per tant, primera qüestió: la tècnica de qualificació o de valoració d'estatuts és prou efectiva? Resposta: rotundament sí, perquè si no és prou efectiva hi han els recursos perquè ho sigui.

Quina és la tècnica de preservació dels drets democràtics? Preservació és sinònim de tutela i la funció pròpia de tutelar els drets individuals o col·lectius correspon exclusivament –correspon exclusivament, i això ho dic fent èmfasi– al poder judicial. Vostè en la seva pròpia exposició ho ha dit –vostè en la seva pròpia exposició ho ha dit–: la qües-

tió està en mans dels tribunals judicials. El que no pertoca a l'executiu és intervenir, interferir en el funcionament intern dels col·legis. Sí que el poder executiu, sí que el Govern podrà prestar en el seu moment els criteris de preocupació, podrà intentar..., etcètera. I en aquest cas concret, atesa la raó que jo li he dit de caràcter material, tinc aquí –si vol la hi ensenyaré– una nota pública, emesa pel Departament de Sanitat i Seguretat Social, en la qual va manifestar, atesa la importància, la transcendència de la funció a què fa referència aquest col·legi, atesa la importància i la transcendència d'aquest procés electoral, la seva profunda preocupació per com s'havien desenvolupat. D'això al fet que el Govern intervingui directament, que exerciti una acció executiva, que participi, que controli directament les eleccions, hi ha una enorme diferència. I en algun moment aquest conseller que està informant en aquests moments va rebre persones que es podien sentir afectades, que li demanaven aquesta conducta; lògicament, aquest conseller, per l'aspecte material, substantiu, va remetre, perquè tinguessin coneixement suficient de la matèria, al Departament de Sanitat, a través del seu conseller. I pel que fa a l'aspecte jurídic i judicial va informar suficientment de quines eren les tècniques que havien d'utilitzar, emparant-se en l'aplicació analògica i, per tant, subsidiària de la Llei general electoral, recomanant-los que, si tenien la més mínima preocupació o tenien la més mínima sospita que el procés electoral no seria del tot transparent, es preparassin i que ja preconstituïssin una prova fefaent que això havia estat així. I se li va indicar quines eren les tècniques.

En qualsevulla cas, el que a mi m'interessaria, des d'aquest punt de vista, és deixar ben clar que hi han dues qüestions que són completament diferents: d'una banda són les previsions estatutàries, i d'altra banda és l'aplicació concreta d'aquests estatuts. De la mateixa manera que mai s'ha de confondre la funció professional o de la corporació amb l'actitud d'unes persones en contret o particularment. Des d'aquest punt de vista –i amb això jo contestaria més precisament a la pregunta general, a la interpel·lació– he de dir que, des d'un punt de vista general, les relacions institucionals que el Govern de Catalunya manté amb tot el col·lectiu de corporacions, de col·legis professionals, jo considero que són suficientment prou bones. A Catalunya, en aquests moments, existeixen cent tres col·legis professionals, existeixen disset consells de col·legis, consells generals de col·legis, i existeixen deu acadèmies. Efectivament, vostè diu que aquest col·legi té problemes en el seu funcionament intern; jo els conec i conec el funcionament intern d'un altre col·legi que també té problemes. Però en qualsevulla cas, en relació amb un nivell, diguem-ne, de tipus estadístic, doncs, és l'1,5, l'1,7% que té problemes de funcionament intern. No té problemes d'adequació a la legalitat.

Quins són els estatuts vigents? D'estatuts vigents només n'hi ha un: són els que publica el Registre de Corporacions de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques dependent del Departament de Justícia. I avui per avui, com a tals estatuts, aquesta Direcció General a través del seu registre

només publica els estatuts a què vostè ha fet referència aprovats l'any 1986, si no recordo malament –els tinc aquí, si vol els hi ensenyaré–, tot i que en aquests moments hi ha tot un procés, hi ha tot un procés que té per objecte, atenent als diferents acords que s'han pogut prendre en assemblees extraordinàries al llarg d'aquest any, hi ha hagut un procés que té per objecte modificar els estatuts per tal de donar, des de l'òptica corporativa, satisfacció a les pretensions que es puguin sentir vulnerades i que d'alguna manera estan recollides i ha motivat aquest contingut de la Sentència del Tribunal Suprem, que, si en aquests moments jo no ho recordo malament, porta data de 29 de març de 1993.

En qualsevulla cas, senyor president, si vostè em permet mig minut, tot i que ben probablement hi haurà rèplica, hi haurà un altre torn d'intervenció, per la possibilitat que això no es produís –que no ho sé–, jo voldria, tenint en compte que aquesta és la darrera actuació que es produeix al llarg d'aquest any i ja que la interpellació es fa al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en nom del Consell Executiu, atesa la proximitat de les festes nadalenques, desitjar a tots els membres, a tots il·lustres membres d'aquesta cambra i també a tots els treballadors que estan exercint la seva tasca, la seva activitat aquí al Parlament, començant pel seu president i acabant amb el darrer empleat, desitjar-los a tots unes molt felices festes de Nadal.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Isac. Pot fer rèplica el senyor Font. Ja sap que són cinc minuts, eh?

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Necessàriament sumar-me a aquest desig del conseller de Justícia respecte al Nadal. Tanmateix fer-li un parell d'observacions que em sembla que li he de fer arran de la seva intervenció. Dir que, bàsicament, en la seva intervenció crec que coincidim en el criteri, com ha anat explicant, encara que hi ha alguna cosa que voldria manifestar-li.

Respecte a la validació d'estatuts i el principi de legalitat que s'hi aplica, hi ha un aspecte que a mi em sembla que no lliga del tot i que convindria analitzar i elaborar en el futur, que és que la transgressió del principi de legalitat que reflecteixen els estatuts és recurrible a través del contenciós i són els tribunals de justícia a qui els correspon respondre. Però és que jo li volia plantejar una altra situació, senyor conseller, que és que els estatuts tinguin continguts que no casin amb el principi de legalitat. Quin criteri d'avaluació de la legalitat dels estatuts es segueix? Per exemple: és legal un estatut que vulnera un dret democràtic o un fet democràtic, que és el que un president d'una junta electoral no pot ser el secretari d'una junta que concorre a les eleccions? És això democràtic? Quin és el principi de legalitat que s'aplica en aquest cas? Perquè és el cas que el senyor que està resolent de manera petulant i maleducada, com a president d'una junta electoral –petulant i maleducada–, és el secretari de la junta que s'enquista i contradiu uns resultats majoritaris electorals i es vol quedar de manera il·legal i antidemocràtica allà on no li correspon quedar-se. Com es resol això? Perquè els estatuts li permeten fer-ho. Quin principi de lega-

litat s'ha aplicat, aquí? Alguna cosa falla. Per tant, coincidència, però hi ha alguna cosa que falla en la valoració i en l'aplicació del principi de legalitat.

Respecte als principis democràtics, d'acord també amb la valoració legal que vostè fa. Vostè és un bon jurista i ha fet una explicació realment brillant. Però jo no em refereixo a la qüestió jurídica, em refereixo a la qüestió de la responsabilitat política: quan algú està tirant una pedra contra un aparador, no podem quedar impassibles i dir que és a l'autoritat judicial a qui li correspon intervenir. Hem de dir: «Estan tirant una pedra a l'aparador i anem i ho denunciem.» Això és el que hem de fer, i el Govern de Catalunya, com a interlocutor de Catalunya com a país, té l'obligació d'intervenir; no d'intervenir en el cas concret, però d'intervenir com a autoritat política; ha d'intervenir políticament; no pot quedar mirant-s'ho; ha de belligerar, sobretot quan hi ha un fet tan fonamental com és un dret democràtic que es vulnera. I aquesta era la intenció de la interpellació. Tot i que comparteixo el seu punt de vista i la seva impecabilitat en l'anàlisi jurídica, li he de respondre que hi ha un factor més important que l'anàlisi jurídica, que no és altre que el de la responsabilitat política.

He d'entendre, finalment, que, de la intervenció de vostè –si no ho entenc malament–, el Departament de Justícia el que està dient és que els estatuts del Col·legi en concret, que estàvem comentant, de Diplomats d'Infermeria vàlids en aquests moments, és a dir, els que s'havien d'haver aplicat en aquestes eleccions, són els aprovats a 1986, perquè he de fer notar que en aquestes eleccions s'han aplicat uns estatuts que no són els de 1986.

I, finalment, dir també, sumant-me a la seva observació, senyor conseller, que la situació col·legial en general, sortosament, no és aquesta; que estem tractant de casos específics, però que considerem significatius, que a nosaltres ens indignen; que considerem significatius de conductes que cal eradicar definitivament, i que cal, per tant, una intervenció amb els mitjans legals davant d'aquestes situacions, i també polítics, tant en el cas que ens ocupa, del Col·legi de Diplomats d'Infermeria, com en algun altre cas que també existeix en aquests moments a Catalunya i que encara no coneixem prou a bastament però que presumiblement hauré de tractar en proximitat.

Moltes gràcies, senyor president, i bon Nadal a tothom.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. Senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor president, senyores i senyors diputats, està clar que abans m'he avançat i que ara és el moment, quan acabi, de felicitar-los el Nadal. Ja ho tornaré a fer. (*Rialles.*)

Jo he intentat donar-li les claus, segurament no ho he fet bé –me n'excuso–, però li he dit ben clarament que en la funció, com a corporació de dret públic, en la funció de control que s'exerceix estem sotmesos al dret administratiu, i això ho he dit abans més àmpliament dient: «Estem sotmesos al principi de la legalitat.» Aleshores, la pregunta que li faig jo: en base a quina norma de garantia general el Govern

pot intervenir directament en unes eleccions? Si faig això, segur que vostès ens compararien amb el règim anterior –segur que ens compararien amb el règim anterior. (*Remor de veus.*) No es pot intervenir –punt u.

La Llei que aquesta cambra va aprovar i que, si es denotés pel seu context percentualment que no funciona bé, el que caldria és que el Govern prengués la iniciativa de modificar-la, o aquesta mateixa cambra..., però, com que hem dit que ens movem en l'error –i vostè m'ho ha reconegut– d'un 1, un 1,5% respecte del Col·legi, vol dir que la llei és bona. Aquesta Llei diu: «Els estatuts només quedaran limitats pel principi de l'autonomia de la voluntat i les normes legals imperatives», i no és meu, això: aquesta és una frase –que, si vol, la hi llegiré literalment– que és dita, en el seu moment, en resposta a una pregunta, pel que llavors era conseller de Justícia, honorable senyor Joaquim Xicoy.

El principi de legalitat obliga tothom. Si vostè sap que hi ha una llei o una norma imperativa que impedeix que un president sigui alhora secretari..., la qualificació jurídica que es va fer en aquells estatuts és incorrecta –la qualificació jurídica és incorrecta–, i, per tant, poden ser recorreguts per qualsevol, però és que resulta que van ser aprovats per assemblea extraordinària, que la modificació que es proposa està aprovada per assemblea extraordinària; és a dir, en general, la voluntat democràtica lliure d'aquest Col·legi està permanentment vàlida en aquests estatuts.

Tot i això, en la reforma s'han detectat alguns errors, fruit propi de la qualificació, que han estat comunicats, acceptats i, segons tinc entès, han estat esmenats correctament.

Vostè fa èmfasi permanentment en una qüestió, i és que en la funció de control executiu, en aquest cas, que ve determinada per la llei s'ha de fer l'apreciació d'unes conductes i l'apreciació d'uns fets. Això és competència exclusiva del poder judicial; la valoració de fets i la valoració de conductes només les pot fer un jutge, i en això està la grandesa de l'Estat democràtic. L'Administració no pot valorar conductes, l'Administració no pot valorar fets a l'hora d'exercir les seves competències. Ho repeteixo: la qualificació registral –i, home, d'això en sé una mica–, la qualificació registral només té uns àmbits molt limitats, que són el mateix document que es presenta a qualificació per servir de base a l'assentament i els mateixos assentaments del registre amb ells relacionats; entre altres coses, perquè en el sentit més ampli de l'expressió un registrador no és un jutge; un registrador

és un funcionari que exerceix, a través del principi de la legalitat, la qüestió de la qualificació, veient si aquell acte està o no vulnerant una norma imperativa, i sempre sotmès a tots els mecanismes, sempre sotmès a tots els mecanismes de recursos per tal que els drets de les parts mai, en l'àmbit concret d'actuació, es puguin veure vulnerats.

Pel que fa a la responsabilitat política, jo ja li ho he dit: la responsabilitat política que té el Govern és per les referències essencials a les qüestions institucionals i corporatives; qüestions institucionals i corporatives que fan referència a l'existència en si mateixa del Col·legi, a tot un seguit d'elements que estan detallats en la llei –que jo considero bona– d'aquest Parlament i que –ho repeteixo– només fan èmfasi o incideixen en el tema de l'existència en si mateix del Col·legi i a l'abast territorial o funcionament d'aquest Col·legi, potenciant, en qualsevol cas, mitjançant una possible acció d'ofici, la constitució de col·legis professionals quan un nombre mínim de les persones que exerceixen aquella professió no se senten emparades prou i exerciten o demanen al Govern la constitució d'un col·legi. És la disposició transitòria quarta de la Llei de col·legis professionals.

Tota la resta: provocar conductes, intentar fer veure, protestar, manifestar preocupació, tot això ja s'ha fet; però la participació directa en el funcionament intern d'un col·legi no és correcta, no és competència d'un Consell Executiu, i a més, si ho fes, s'equivocaria –si ho fes, s'equivocaria–, i en conseqüència jo crec, en aquest cas, que el Consell Executiu o el Govern de la Generalitat ha actuat amb absoluta correcció.

I, com que encara no m'han encès el llum vermell, reitere la felicitació de Nadal. Moltes gràcies a tothom.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyories, amb aquest llarg Ple acaben els de l'any 1993. La Mesa, creient interpretar els sentiments de totes les senyores diputades i els senyors diputats, vol agrair la tasca realitzada pels serveis de la cambra durant tot aquest any, que ha fet possible que els representants del poble de Catalunya haguem pogut acomplir satisfactòriament allò que l'Estatut ens encomana.

Senyores diputades i senyors diputats, molt bon Nadal i el millor per a totes i tots per a l'any 1994.

S'aixeca la sessió.

(*Són dos quarts d'onze de la nit i deu minuts.*)

SUBSCRIPCIÓ

- i Edició impresa
- m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) Per gir postal.
- b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- c) Per xec registrat.
- d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19....

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

